

JOC FULL **SHERLOCK HOLMES** THE AWAKENED REMASTERED

LEVEL

JOCUL ANULUI 2010
SPECIAL

3D@HOME - TWO WORLDS 2 - EPIC MICKEY
L.A. NOIR - MX VS ATV REFLEX

Februarie 2011 Preț 14.99 lei

Vrei mai mult decât o simplă poză?
VREI FOTOGRAFIE?

FOTO-VIDEO te invită să descoperi secretele
fotografiei digitale în prima carte din **Colecția**

CHIP
KOMPAKT

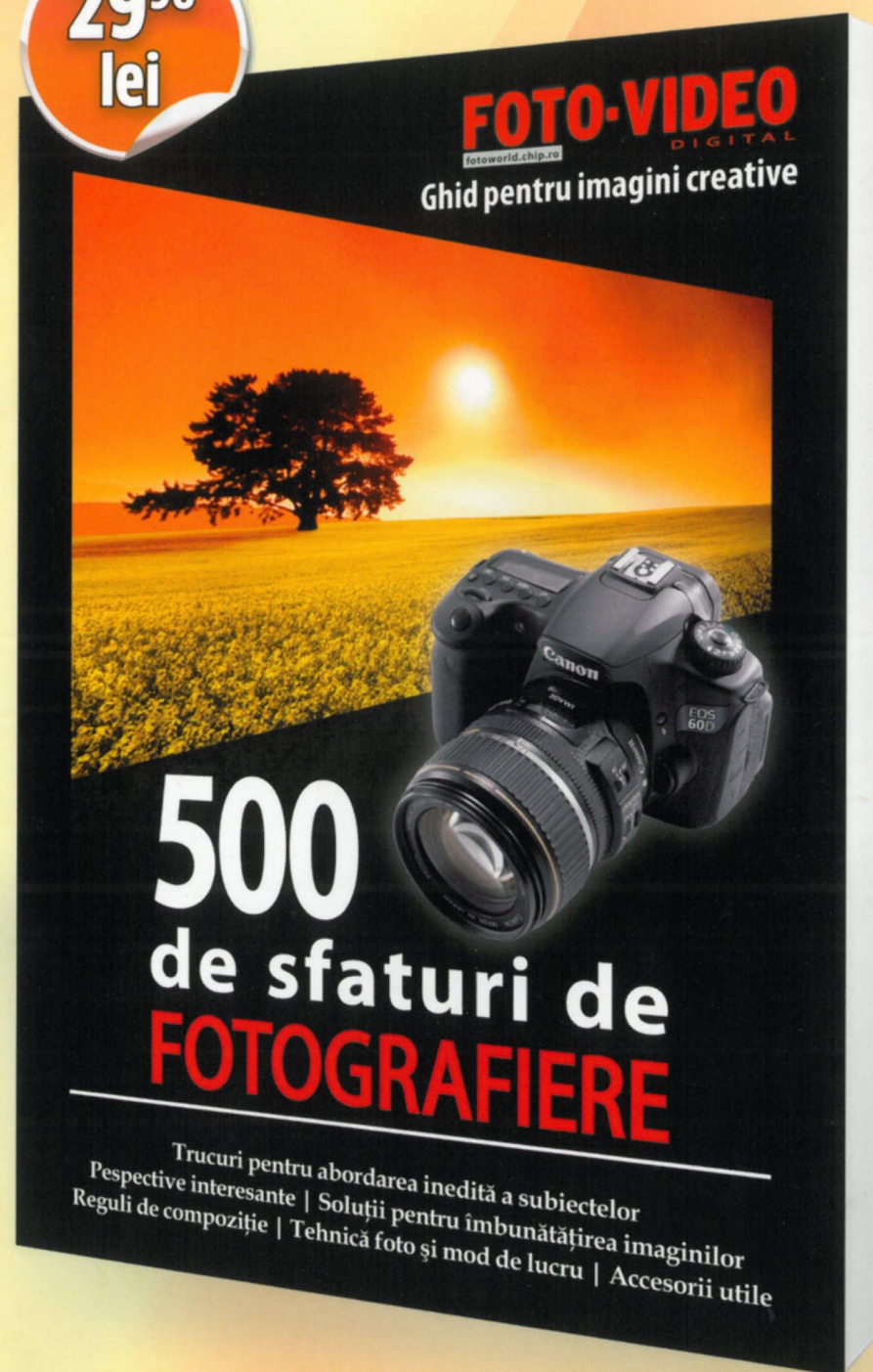
29⁹⁸
lei

În cele peste 200 de pagini, ghidul
acoperă cele mai importante aspecte
ale fotografiei digitale (portret,
peisaj, macro etc.), oferă exemple
concludente, ilustrează și explică regulile
de compoziție, oferind linii de ghidaj
pentru diversele situații de fotografiere,
din punct de vedere tehnic (setarea
aparaturii foto, accesorii necesare și
utile etc.) și artistic (idei de abordare a
diverselor subiecte etc.).

Din cuprins:

Cele mai importante reguli de
compoziție | Fotografierea pe vreme
rea | Fotografia de noapte | Fotografia
macro | Fotografia de portret | Fotografia
de peisaj | Fotografia panoramică |
Fotografia citadină | Fotografia
alb-negru | Fotografierea animalelor |
Citirea histogrammei etc.

Cartea **500 de sfaturi de fotografiere**
poate fi comandată online pe **www.chip.ro/shop**
sau poate fi achiziționată din librăriile din toată țara.

EDIȚIE LIMITATĂ

LEVEL

3 D Media Communications SRL
Str. N.D. Cocea Nr.12 500010 Brașov
Tel: 0268/415158, 0744-754983,
0723-570511 (număr portat în rețeaua Orange)
Fax: 0268/418728
E-mail: level@level.ro
ISSN: 1582-1498

Director General:
Dan Bădescu (dan.badescu@3dmc.ro)

Director Executiv:
Adrian Dumitru (adrian.dumitru@3dmc.ro)

Director Editorial:
Cătălina Lazăr (catalina.lazar@chip.ro)

Redactor-coordonator:
Mircea Dumitriu (kimo) (kimo@level.ro)

Redactori:
Vladimir Ciolan (ciolan@level.ro)
Bogdan Amiteteloe (BogdanS)
(bogdans@level.ro)
Marius Ghinea (ghinea@level.ro)
Mihai Călin (koniec@level.ro)
Andrei Licherdpol (andrei@level.ro)

Colaboratori:
Cosmin Aionită
Sebastian Bularca (locke@level.ro)
Paul Policarp, Marin Nicolae
Laura Bularca (lara@level.ro)

Au mai publicat: ANDY (caricaturi)

Grafică și DTP:
Ramona Popovici (ramona.popovici@level.ro)

Secretar de redacție
Oana Albu (oana.albu@3dmc.ro)

Publicitate:
Leonte Mărginean (leonte.marginean@3dmc.ro)

On-line:
Cosmin Oprea (mrblack@level.ro)

Contabilitate:
Cristea Medeea (contabilitate@3dmc.ro)
Emanuela Negură (emanuela.negura@3dmc.ro)

Distribuție:
Ioana Bădescu (ioana.badescu@3dmc.ro)
Cătălin Iordache (catalin.iordache@3dmc.ro)
Nicu Anghel (nicu.anghel@3dmc.ro)

Adresa pentru corespondență:
O.P. 2, C.P. 4, 500530 Brașov
Pentru distribuție contactați-ne la tel: 0268-415158

HOTLINE abonamente:
0268-418728, 0368-415003,
luni-vineri, orele 13:00-16:30.

Montaj și tipar:
Veszpremi Nyomda ZRt., Veszprem, Ungaria.

LEVEL este membru fondator al
Biroului Român de Audit al Tirajelor
(BRAT).

Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență
conform Studiului Național de Audiență. Conform
cifrelor SNA (perioada de măsurare aprilie 2008 -
aprilie 2009), LEVEL are 81.000 cititori/ediție.

În perioada ianuarie - mai 2009, revista LEVEL a
înregistrat o medie a vânzărilor de 12.986
exemplare/ediție.

INSERENȚII DIN ACEST NUMĂR:

ASUS	7
Best Distribution	100
D-Link	27

UN NOU ÎNCEPUT

Ca întotdeauna, începutul de an
este incredibil de slab în mate-
rie de lansări de jocuri. În
același timp, și mai puține meri-
tă băgate în seamă. Așa se face că jocurile
mai mărunțele, indie-uri și arcade-uri care
în alte luni n-au reușit să se strecoare în re-
vistă, au acum șansa să strălucească. Ba
unele dintre ele au fost lansate cu luni bune
în urmă, exemplul cel mai elocvent fiind
Zombie Driver. Dar nici măcar noul în an, în
care tocmai am intrat, nu pare prea bogat,
cel puțin nu în titluri cu adevărat interesan-

te, iar până la presupusa lansare din luna
mai a veșnic amânatului Duke Nukem
Forever, mai avem de așteptat. Totuși, nu se
știe niciodată de unde sare iepurele și să nu
uităm că anul 2010 a fost bun cu noi, motiv
pentru care le-am rezervat celor mai buni
dintre cei buni câte un loc în galeria greilor,
așa cum facem la fiecare început de an. Cele
bune să se adune, cele rele să se spele cu
săpun printre măsele. Și acum fuga la pagi-
na 62, pentru că numai așa o să aflați care
este JOCUL ANULUI 2010.
Vizionare plăcută!

■ KIMO

KiMO

- 1 Death Spank
- 2 Ion Assault
- 3 Epic Mickey

Koniec

- 1 World of Warcraft: Cataclysm
- 2 MX vs. ATV Reflex
- 3 Ion Assault

cioLAN

- 1 Death Spank
- 2 Two Worlds II
- 3 Epic Mickey

Marius Ghinea

- 1 Logitech Driving Force GT
- 2 Auzen Bravura
- 3 Epic Mickey

Caleb

- 1 Epic Mickey
- 2 Death Spank
- 3 Ion Assault

BogdanS

- 1 CM Storm Inferno
- 2 Auzen Bravura
- 3 Logitech Driving Force GT

REVIEWS CUM NOTĂM

În cazul verdictului dat unui joc, nota finală este obținută dintr-un calcul simplu, rezultatul fiind dat de media notelor acordate la categoriile Grafică, Sunet, Gameplay, Multiplayer, Storyline și, cel mai important, Impresie personală. Cum rezultatul final este cam tot ce contează, am decis să nu mai încărcăm căsuța tehnică cu prea multe detalii. Nota finală spune tot.

Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului.

28 WORLD OF WARCRAFT: CATAclysm

14 JOCURI 3D, acum și pe televizorul din sufragerie. 3D@HOME (I)

24 L.A. NOIR

Un comisar acuză!

38 TWO WORLDS II

Două, pentru a doua oară...

42 Mickey Mouse descoperă arta. EPIC MICKEY

Am votat!

62

SHERLOCK HOLMES

THE AWAKENED

Remastered

Frogwares este un producător de jocuri care s-ar fi stins bine-mersi în uitare alături de atîta alții, dacă nu ar fi avut deloc originala idee de a porni o serie de adventure-uri point and click inspirate din scrierile lui Sir Arthur Conan Doyle. Din fericire, atît pentru ei, cit și pentru noi, titlurile strînse pînă acum sub denumirea generică de „The Adventures of Sherlock Holmes” s-au dovedit cel puțin interesante, atrăgînd atenția pasionaților genului. De altfel, de acest lucru v-ați putut da seama și voi, pentru că anul trecut revista noastră v-a oferit „Sherlock Holmes: The Case of the Silver Earring”, adică tocmai jocul anterior din serie. Dar, dacă, pînă la acesta, aventurile lui Holmes în versiunea Frogwares respectau rețeta grafică obișnuită a adventure-ului point and click, anume cea a mediului pre-renderizat, de data aceasta avem de a face cu prima încercare a producătorului de a ieși din tiparul tradițional. Sherlock Holmes: The Awakened este un joc în înregime 3D, ba, mai mult, chiar First Person.

Totuși, se pare că originalitatea a speriat pe cineva, poate clienți potențiali, sau doar i s-a năzărit cuiva de la conducere că nu strică să calci și potecile bătătorite pînă la beșicarea pămîntului - așa se face că, în 2008, la doi ani după lansarea acestui titlu, a apărut versiunea sa remasterizată. Adică tocmai aceea pe care o aveți acum pe lingă revistă. Diferențele nu sînt mari față de original, doar unele îmbunătățiri aduse graficii, dar, cel

mai important, s-a adăugat încă o vedere ce poate fi utilizată de către jucător - cea Third Person. Chiar dacă mă face să zîmbesc ușor amuzat, această prudentă implementare ulterioară a unei vederi mai aproape de clasicism nu o exclude pe cea First Person, rămasă disponibilă ca opțiune.

Cum spuneam la începutul acestei frugale prezentări, Frogware numai de originalitate nu a dat dovadă, oricum, alegîndu-l pe Sherlock Holmes ca subiect - s-a luat de multă vreme vopsea de pe el la cit de tare a fost frecat de toate mediile, plus că pentru personajul creat de Doyle încă nu s-a găsit un Suchet sau un Ustinov ca pentru Hercule Poirot. Dar, în schimb, în momentul în care parcurgi Sherlock Holmes: The Awakened ai un mic șoc: cum naiba de nu i-a venit nimănui pînă acum o asemenea idee de geniu? Este vorba despre imbinarea, impecabilă în opinia mea, a două mythos-uri celebre: unul este cel al lui Sherlock, celălalt al lui Cthulhu. Damn, H.P. Lovecraft și A.C. Doyle, o alăturare neașteptată a doi creatori fundamental diferiți, făcută cu mină de măeștri ai adventure-ului point and click de către oamenii de la Frogwares!

Grafica, sunetul, povestea, toate sînt foarte bine gîndite și realizate pentru a te duce acolo unde misterul întunecat al celor din vechime și adîncuri se întîlnește

cu logica limpede precum cristalul a detectivului din Baker Street (trebuia să folosesc sintagma asta, neapărat...). Acțiunea te poartă prin medii variate, în locuri surprinzătoare și chiar de-a dreptul exotice - oricum neobișnuite pentru cadrul unei povestiri cu Sherlock Holmes. Dar asta nu deranjează, ci dimpotrivă, atrage, adîncind imersiunea și misterul. Puzzleurile inteligente și uneori descumpănitoare completează în mod foarte plăcut un adventure care, deși e aproape clasic, rămîne în bună măsură original. Sherlock Holmes: The Awakened este o experiență de joc ce nu trebuie să lipsească din colecția voastră...

Marius Ghinea

08 ȘTIRI

SPECIAL

- 14 3D@HOME (I)
- 62 JOCUL ANULUI 2010

PREVIEW

- 20 TEST DRIVE UNLIMITED 2
- 22 HOMEFRONT
- 24 L.A. NOIR

REVIEW

- 28 WORLD OF WARCRAFT: CATAclysm
- 38 TWO WORLDS II
- 40 MX VS. ATV REFLEX
- 42 EPIC MICKEY
- 46 NBA 2K11
- 48 GREED CORP
- 50 ION ASSAULT
- 52 SUPER MEAT BOY
- 54 ZOMBIE DRIVER
- 57 TRON EVOLUTION
- 58 DEATH SPANK
- 59 THE UNDERGARDEN

INDIE

- 60 LYLIAN: EPISODE 1 - PARANOID FRIENDSHIP

FREE2PLAY

- 72 JOCURI MOCA
- 74 EPIC BATTLE FANTASY 3

RETRO

- 76 STAR TREK 25TH ANIVERSARY
- 80 RENEGADE

HOBBY

- 82 ANDROID

HARDWARE

- 84 GADGETURI
- 88 TEST COMPARATIV - REÎMPROSPĂTEAZĂ-ȚI AMINTIRILE!
- 90 TESTE

LIFESTYLE

- 96 NEMIRA
- 96 FILM - TANGLED
- 97 WWW.

DVD HIGHLIGHTS

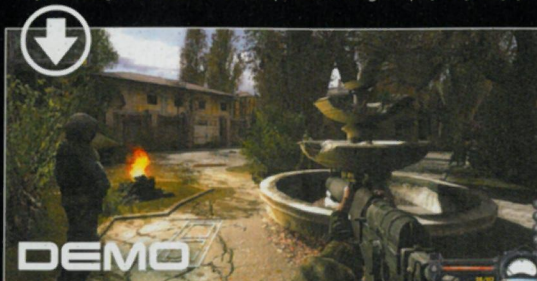
STARCRAFT 2: WINGS OF LIBERTY

În sfârșit, cei care și-au dorit să încerce primul episod din trilogia StarCraft 2 au ocazia să o facă. Demo-ul conține primele trei misiuni din campanie, precum și un mod de joc skirmish, Terran vs. Terran.

S.T.A.L.K.E.R.: CLEAR SKY COMPLETE 1.1.3

O colecție de modificări create de artiști profesioniști pentru jocul S.T.A.L.K.E.R.: Clear Sky, cu scopul de a îmbunătăți grafica, sunetul și atmosfera jocului original, dar fără a schimba povestea sau gameplay-ul. Și reușește.

LYLIAN: EPISODE ONE

Controlează imaginația micuței Lylian schimbând lumea și locuitorii săi în timp real. Lylian vine cu abilități de atac unice, inamici amuzanți, boși originali, acțiune paranoică și o poveste deosebită.

UNDERLORD 1.52

Conversie totală pentru jocul Titan Quest: Immortal Throne, Underlord aduce o mulțime de noutăți - 45 de clase de personaje și posibilitatea de a lupta împotriva hoardelor nesfârșite de monștri trimise de Lord of the Underworld în întâmpinarea ta. Distruge-l și ia-i tronul.

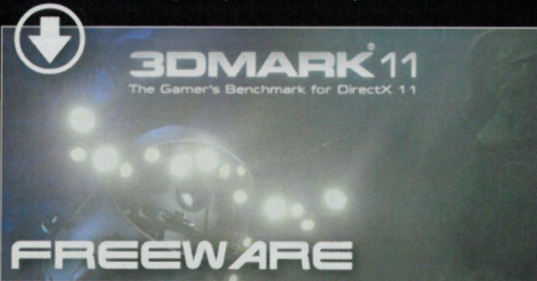
NIGHTSKY

NightSky este un platformer arătos în care trebuie să manevrăm o bilă prin diverse niveluri pline de obstacole, fiecare cu propriile sale proprietăți fizice. Recomandăm precizie.

3DMARK 11 BASIC EDITION

Benchmark-ul care ne ajută să aflăm cât de pregătite sunt PC-urile din dotare pentru jocurile generației DirectX 11. Pentru a-l rula, este evident că avem nevoie și de o placă video cu suport DirectX 11.

ARCHIVA LEVEL 2009
Anul 2009 - luna 2010 în format DVD. Pentru detalii vizualizăm pe site-ul nostru: www.level.ro.
Arhiva de niveluri 2009 - luna 2010 în format DVD. Pentru detalii vizualizăm pe site-ul nostru: www.level.ro.
Arhiva de niveluri 2009 - luna 2010 în format DVD. Pentru detalii vizualizăm pe site-ul nostru: www.level.ro.

Interfața DVD-ului LEVEL este concepută să ruleze optim pe o placă grafică ce suportă minim o rezoluție de 800x600 și o adâncime a culorii de 16 biți. De aceea, nu este recomandată folosirea acesteia într-un mediu ce nu oferă minimul necesar! Interfața poate fi rulată atât sub Windows 95/98/Me, cât și sub Windows NT/2000/XP/Vista/7.

Din cauza multitudinii de configurații, redacția LEVEL nu își poate asuma nici o responsabilitate în eventualitatea în care apar probleme la funcționarea interfeței și a aplicațiilor. Programele care au intrat în componența LEVEL DVD au fost testate și selectate cu grijă în redacția LEVEL. Totuși, redacția nu își poate asuma nici o responsabilitate pentru funcționarea anormală a software-ului și nici nu poate fi făcută responsabilă pentru eventualele daune produse.

DVD-ul LEVEL a fost verificat împotriva virusurilor cu următoarele programe antivirus: Kaspersky is 2010 (furnizat de Kaspersky Lab România) și BitDefender is 2010 (furnizat de BitDefender).

Pentru orice întrebări legate de aplicațiile de pe DVD, vă rugăm să contactați telefonic, prin fax sau prin e-mail, autorii programelor respective.

Este interzisă folosirea în scopuri comerciale (închiriere, vânzare) a jocului furnizat de LEVEL în variantă completă.

ATENȚIE! Pentru rularea corectă a interfeței DVD-ului vă recomandăm setarea unei rezoluții minime de 800x600, o adâncime a culorii de 16 biți și folosirea opțiunii Small Fonts!

NOTĂ

www.level.ro

Placa de bază ASUS ROG Maximus IV Extreme

Creată pentru

Noua revoluție în performanță

Odată cu lansarea celei de-a doua generații de procesoare Intel Core i7, ASUS a prezentat urmașul celebrei serii de plăci de bază Maximus din familia ROG - Republic of Gamers și scoate la înaintare ROG Maximus IV Extreme. Bazându-se pe noul chipset Intel P67, ROG Maximus IV Extreme a fost proiectat de la bun început pentru a fi cea mai "overclockabilă" și performantă placă de bază care a fost creată vreodată..

Ca orice produs ce poartă marca ASUS ROG, Maximus IV Extreme a fost realizată de către și pentru entuziaștii computerelor. Fiecare model de placă de bază ROG lansată adună în timp tot mai multe funcții și aplicații noi, toate făcute să ofere utilizatorului cea mai plăcută experiență de overclocking de la început până la sfârșit. Acestea fiind spuse, M4E are "pe bune" o grămadă de noi caracteristici care o transformă într-una dintre cele mai ușor de overclockat plăci de bază cu acordaj fin, pentru utilizatori.

Clasic, dar și nou

Ca și în cazul generațiilor anterioare din seria Maximus Extreme, aplicații precum ROG Connect, RC Bluetooth și USB BIOS Flashback te lasă să ajustezi performanța sistemului tău în timp real fără a fi nevoie de restart sau rescrierea BIOS-ului, în caz că tentativele tale de overclocking au eșuat. În timp ce toate aceste lucruri au fost adăugiri de succes, totuși, ce este nou în M4E în comparație cu frații "mai mici"? După cum se va vedea, s-au schimbat destule: a fost adăugată o nouă caracteristică lui ROG Connect denumită GPU TweakIt, care le dă posibilitatea utilizatorilor să își acordeze fin frecvențele procesorului grafic, a memoriilor plăcii video și nu în ultimul rând, a voltagelor plăcii video, la fel de ușor ca și overclockarea CPU-ului.

Placa de bază ROG Crosshair IV Extreme a prezentat o nouă caracteristică ROG: iDirect, care, evident, nu putea lipsi de pe M4E. Chiar dacă este similar cu RC Bluetooth, care lasă smartphone-urile compatibile Bluetooth să se sincronizeze cu sistemele utilizatorilor, această nouă tehnologie a fost special realizată pentru utilizatorii de iPhone și iPad. Dispune de o interfață specializată pentru ca cei care au un iPhone sau iPad să se poată conecta wireless la sistemele lor și să

monitorizeze, să ajusteze sau să overclockeze setările CPU fără să se atingă de sistem.

EFI BIOS: un BIOS la superlativ

Totuși, cel mai important argument demonstrat este noul EFI BIOS de la ROG. Sub haina nouă se ascunde aceeași versiune de BIOS pe care o cunoaștem cu toții, dar EFI schimbă arhitectura fundamentală de rulare și transformă BIOS-ul într-un modul asemănător unui sistem de operare capabil de control din mouse, permițându-i utilizatorului o experiență mult mai naturală în comparație cu versiunea standard de BIOS care se operează din tastatură. În componența acestui EFI BIOS se află și GPU.DIMM care te asigură că toate plăcile video și modulele de memorie sunt detectate normal, pentru a determina în mod corect de ce o componentă specifică nu ar putea funcționa. ASUS ROG are și o funcție de captură de ecran pe tasta F12 astfel încât te lasă să salvezi imaginea BIOS-ului pe un flash drive USB pentru ca apoi tu să îți etalezi setările într-o comunitate de overclockeri.

Hardware - Tare ca piatra, iute ca săgeata

Cea de-a doua parte a ecuației plăcii de bază Maximus IV Extreme este hardware-ul care are parte de cele mai noi tehnologii disponibile. Dacă ținem cont de spusele ASUS ROG, modelul a fost realizat pentru a obține un consum optim de curent prin folosirea de elemente

viitor

care au fost testate electric, termic, etc. De exemplu, arhitectura heat sink-urilor a fost făcută pentru cea mai eficientă disipare a căldurii chiar dacă s-au folosit mai puține ventilatoare pentru răcirea sistemului, ceea ce înseamnă mai puțin zgomot.

Placa de bază are și o dotare pe măsură: patru porturi SATA 6 GB/s care au suport pentru cele mai noi și rapide hard drive-uri și SSD-uri de pe piața actuală, plus încă 10 porturi USB 3.0 (da, ai citit bine, zece!) pentru toate dispozitivele tale USB de generație nouă.

Maximus IV Extreme mai are și patru sloturi de memorie ce suportă module de memorie dual-channel DDR3 de 2400 MHz și patru magistrale PCIe2.0 x16 care permit configurații atât NVIDIA SLI, cât și AMD CrossFireX. Pentru a merge mână în mână cu grafica imersivă multi-GPU s-a mai integrat și suport complet pentru sunet surround High-Definition 7.1 și porturi Intel Gigabit Ethernet duale pentru latență mică atunci când ești în timpul partidelor de gaming.

Căștigătorul este...

În concluzie, Maximus IV Extreme este dotată cu cele mai noi tehnologii pentru PC și hardware care nu se regăsesc în plăcile de bază rivale. Seria Republic of Gamers ridică ștacheta, încă o dată, pentru cea mai bună experiență de overclocking și gaming.

IL-2 STURMOVIK: CLIFFS OF DOVER

Fanii simulatoarelor de zbor au din nou motive de bucurie. Lansarea lui DCS: A-10C Warthog se apropie cu pași repezi, iar Oleg Maddox și compania sa au fost ocoliți de colapsul financiar, sunt teferi și nevătămați și muncesc din greu pentru lansarea din martie a celui mai tânăr membru al familiei Sturmovik, Cliffs of Dover. IL-2 Sturmovik: Cliffs of Dover ne va prezenta bătălia pentru

Britania în toată splendoarea ei și va fi lansat de Ubisoft în martie 2011.

*There'll be bluebirds over
The white cliffs of Dover
Tomorrow
Just you wait and see*

BIZARRE CREATIONS ÎȘI VA ÎNCHIDE PORȚILE DEFINITIV

Sfârșitul e aproape pentru echipa de producție care ne-a oferit anul trecut în luna mai jocul de racing Blur. Studiourile Bizarre Creations (Project Gotham Racing, Geometry Wars: Retro Evolved) au trecut sub aripa protectoare a Activision în 2007, dar anul trecut în luna noiembrie, mai ales din cauza insuccesului înregistrat de Blur, Activision a hotărât că nu mai e nevoie de protecție și le-a scos la vânzare.

Orice speranță de supraviețuire a echipei Bizarre, care anul trecut număra în jur de 200 de oameni, a fost spulberată. Cuddy Johnson, COO Activision, a anunțat că nu s-a găsit niciun cumpărător și, cu toate că au fost analizate toate opțiunile, singura soluție este închiderea studiourilor. Aceasta a fost recomandarea Activision și se pare că întreg staff-ul Bizarre Creations a acceptat-o.

NEOCORE ANUNȚĂ KING ARTHUR II

Deși așteptam un patch pentru The King's Crusade care să-mi permită să continui campania cruciaților, care se încăpățânează să crape după prima misiune, studiourile maghiare Neocore și publisher-ul Paradox Interactive au alte planuri. Cum ar fi un sequel pentru King Arthur: The Roleplaying Game. King Arthur 2 ne va oferi un setting întunecat, armate mai mari, inamici mai puternici, probabil și câțiva dragoni, o interfață îmbunătățită, animații revizuite pentru unități (weee!!) și același melanj de TBS/RTS/RPG care mi-a căzut cu tronc în primul King Arthur. Dacă reușesc să și optimizeze motorul grafic, ar fi de vis...

NINTENDO 3DS VINE ÎN MARTIE

Nintendo a anunțat că micuțul și mult așteptatul Nintendo 3DS își va face apariția pe piața europeană începând cu data de 25 martie, dar nu a dezvăluit și prețul. Președintele Nintendo Europa, Satoru Shibata, a menționat că acesta va fi hotărât de retailerii. Americanii vor putea pune mâna pe consolă din 27 martie și pentru a o achiziționa vor fi nevoiți să scoată din buzunar cam 250 de dolari. În plus, Nintendo a menționat că, începând cu ziua lansării oficiale și până în luna iunie, când se va da startul E3, vor fi lansate peste 25 de jocuri. Iată lista cu câteva dintre acestea:

Super Street Fighter IV 3D
Resident Evil: The Mercenaries 3D
The Sims 3
Madden NFL Football
PES 2011 3D
LEGO Star Wars III The Clone Wars
Ridge Racer 3D
Super Monkey Ball 3D
Crush 3D
Thor: God of Thunder
Puzzle Bobble Universe
Samurai Warriors: Chronicles
Dead or Alive Dimensions
Tom Clancy's Ghost Recon Shadow Wars
Tom Clancy's Splinter Cell 3D
Rayman 3D
Asphalt 3D
Combat of Giants Dinosaurs 3D
James Bond's Hollywood Crimes
Driver Renegade
Rabbids 3D

2 JOURI COMPLETE LA SUPER PREȚI!

Classic Games
LEVEL
Collection

14⁹⁰ LEI

MORTAL KOMBAT ÎN 10 EPISOADE

Vă mai amintiți de Mortal Kombat Rebirth? E un scurt metraj de vreo 8 minute, lansat anul trecut, cu care regizorul Kevin Tancharoen încerca să-i convingă pe cei de la Warner Bros să-i ofere posibilitatea de a realiza un nou film Mortal Kombat. Deși Warner Bros nu a acceptat propunerea, oamenii din spatele scurt metrajului nu se dau bătuti și încearcă din nou. Conform site-ului Bloody Disgusting, Kevin Tancharoen, Todd Helbing și Aaron Helbing vor începe în februarie filmările pentru o miniserie de zece episoade, în care îi vom vedea pe Jax, Shang Tsung, Liu Kang, Sub Zero, Durak, Kabal, Kitana/Mileena și Scorpion. În ceea ce privește distribuția, se știe doar că Michael Jai White (Black Dynamite) își va face din nou apariția în rolul lui Jackson Briggs aka Jax.

PAC-MAN REALITY SHOW

Probabil prima reacție a celor care vor citi știrea asta e întrebarea următoare: „Bă, ăștia ce-au fumat?” Din păcate, nu vă putem da un răspuns concret. Tot ce vă putem spune e că treaba este pe bune. There's no Biz like the Show Biz and no Man like the Pac-Man. Studiourile de producție Merv Griffin Entertainment au încheiat un mic parteneriat cu Namco Bandai în vede-

rea realizării unui reality show inspirat din celebrul joc video. Din păcate, detalii despre modul de desfășurare a acestui show nu au fost dezvăluite încă, dar suntem tare curioși să aflăm ce au de gând să facă mințile luminate de la Merv Griffin Entertainment. Concurs de mâncat cireș? Maraton de înghițit pastile? Posibilitățile sunt nelimitate.

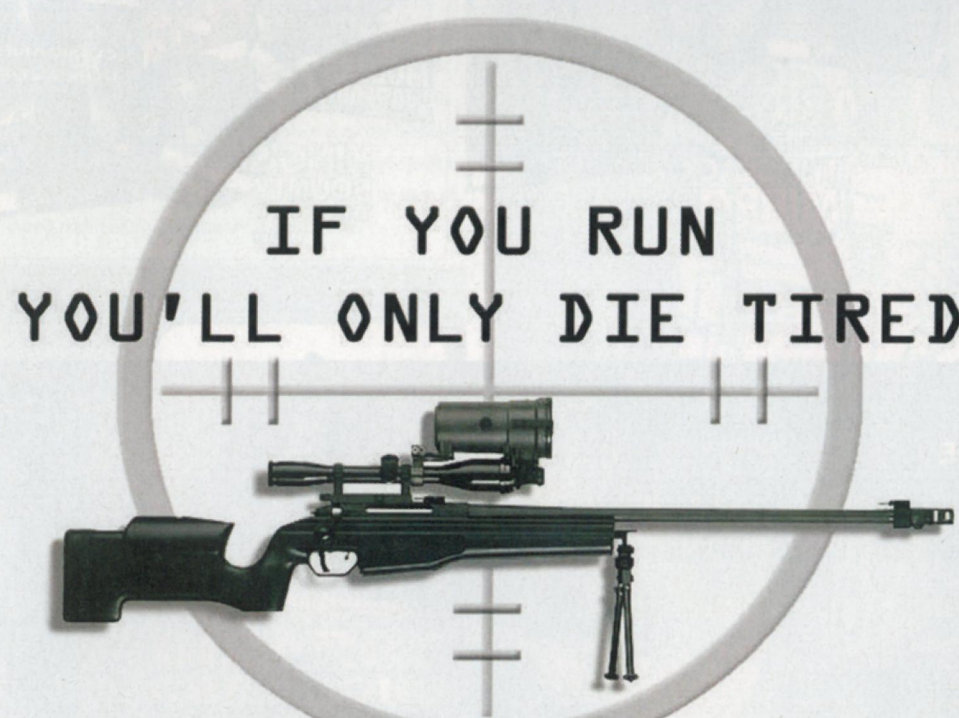

TOP 10 DIVERTA 2010

După atâtea topuri din străinătăți, a sosit timpul să vedem ce s-a vândut și la noi. În 2010, în magazinele Diverta, vânzările de jocuri dețin o pondere de 6,80% din totalul vânzărilor. Dar, spre deosebire de anul 2009, pe această gamă vânzările au înregistrat o scădere cu 25%, deși 2010 a fost unul cu multe lansări importante de jocuri și console/platfor-me: Starcraft, Warcraft, Call of Duty, Sony Move, Microsoft Kinect. Estimativ, la nivelul întregii piețe s-a păstrat volumul de vânzări din 2009. Iată care sunt cele mai vândute jocuri în 2010 în magazinele Diverta:

1. StarCraft 2	6. FIFA 11 PS3
2. World of Warcraft Cataclysm	7. Call of Duty Modern Warfare 2 PC
3. The Sims 3	8. Battlefield Bad Company 2 PC
4. World of Warcraft Wrath of the Lich King	9. FIFA 11 PC
5. Call of Duty: Black Ops PC	10. Call Of Duty Modern Warfare 2 PS3

SNIPER: GHOST WARRIOR 2

Polonezii de City Interactive ne pregătesc un sequel al shooter-ului Sniper: Ghost Warrior. Informația a fost confirmată de producătorul Michal Sroczynski într-un in-

terviu pentru Eurogamer.se. Jocul este realizat cu CryEngine 3 și va fi lansat la o dată necunoscută pentru PC, PS3 și Xbox 360.

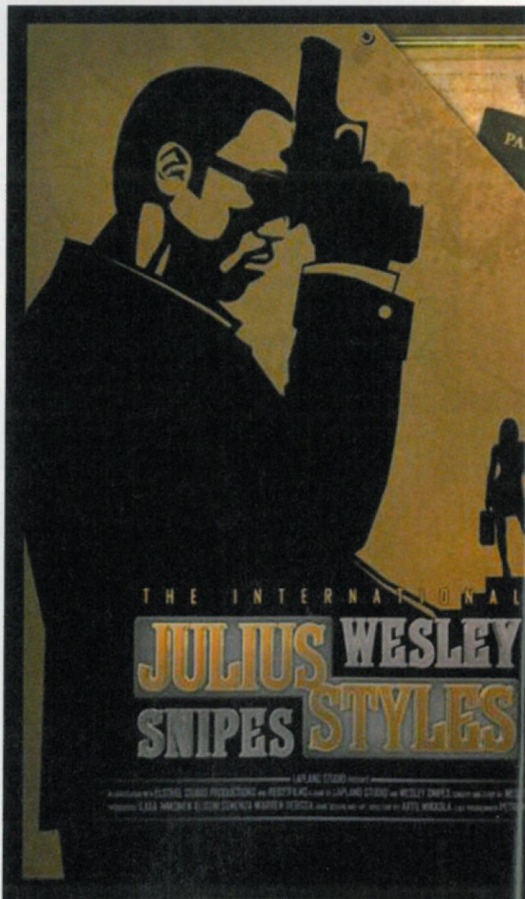

EA PARTNERS VA DISTRIBUI THE SECRET WORLD

Funcom a anunțat că a încheiat un parteneriat cu EA pentru distribuirea MMO-ului The Secret World. Astfel, jocul va fi distribuit de Funcom în colaborare cu EA Partners. Din păcate, nu a fost comunicată încă o dată de lansare și nici măcar nu s-a precizat dacă jocul își va face apariția pe piață anul acesta sau dacă și când va intra în faza de beta test.

WESLEY SNIPES FACE ȘI JOCURI

Închis pe o perioadă de trei ani pentru evaziune fiscală, cunoscutul actor american își va aduce contribuția la realizarea unui joc de acțiune ce va fi lansat în iunie pentru iPhone și iPad, după care va fi disponibil și pe Xbox LIVE și PSN. Jocul se numește Julius Styles: The International și, după spusele lui Snipes, a fost realizat din dorința acestuia de a aduce în lumea jocurilor video personajele pe care le-a interpretat în filmele de acțiune Art of War, Murder at 1600 și Passenger 57. După ce va ieși din închisoare în 2013, Snipes va începe filmările la pelicula cu același nume, în care va interpreta rolul lui Julius Styles.

EUROPARLAMENTAR CERE INTERZICEREA JOCULUI MAFIA II

Sonia Alfano, membră a Parlamentului European și Președintele Asociației pentru Familiile Victimelor Mafiei, cere Comisiei Europene, în numele tuturor celor care au avut de suferit în urma faptelor săvârșite de membrii mafiei din Italia, să interzică distribuirea jocului Mafia II. Sonia Alfano, fiica jurnalistului sicilian Beppe Alfano, ce a fost ucis de mafie în ianuarie 1993, s-a arătat extrem de afectată de ceea ce se petrece în joc: „Este foarte dureros. Nu putem permite să se întâmple acest lucru. Rănilile noastre sunt încă proaspete. Chiar dacă e doar temporar, jucătorul se identifică cu un adevărat criminal și pentru noi, cei care am simțit violența pe pielea noastră, este îngrozitor.” Răspunsul publisher-ului Take Two nu a întârziat să apară și a venit de la vicepreședintele Alan Lewis: „Mafia II este o poveste captivantă despre crima organizată din America - subiect ce a fost prezentat de-a lungul deceniilor în filme premiate, spectacole de televiziune și romane, cum ar fi The Godfather și The Sopranos.”

SHIFT 2 ÎN MARTIE

EA a anunțat pe site-ul oficial Need for Speed că cel mai nou joc al seriei, Shift 2 Unleashed, își va face apariția pe rafturile magazinelor din Europa în zilele de 24, respectiv 25 martie, iar în America de Nord va fi lansat pe 29 martie.

Librăria
CHIP
ONLINE

COMANDĂ ONLINE
CĂRȚILE și ai până la
10% reducere*

<p>Editura Humanitas</p> <p>19.80 22.00</p> <p>ERIC VOGELIN religie politică</p>	<p>30.91 30.50</p> <p>RUTH YARON alimentația copilului de la naștere la 3 ani conține peste 350 de rețete</p>	<p>Editura Paralela 45</p> <p>35.10 30.00</p> <p>PAUL MIRON O lume pe dos Cronica cu Ovidiu Stănescu</p>
<p>25.11 27.50</p> <p>DAVID WHITNEY OVIDIU</p> <p>Editura Nemira</p>	<p>1000 DE INVENȚII, DESCOPERIRI ȘI IDEI GENIALE</p> <p>121.41 134.50</p> <p>Editura Aquila</p>	
<p>Editura Ștefan</p> <p>29.43 32.70</p> <p>VICTOR DUJĂ Medicina naturistă înțeleșul tuturor</p>	<p>53.64 50.00</p> <p>GRAFICĂ FĂRĂ COMPUTER GRAPHICS</p> <p>Editura Atelierul de Grafică</p>	<p>35.91 30.50</p> <p>OTRĂVIRILE din CAUX EREAȚIA DEGRĂTORILOR JOSANNAH APPERBAUM</p> <p>Editura Litera</p>

Detalii pe www.chip.ro/librarie

pentru comenzi: Catalin Iordache, catalin.iordache@3dmc.ro, telefon: 0741.248.348, 0368.415.003
*oferta valabila in limita stocului disponibil

DUNGEONS & DRAGONS: DAGGERDALE

A tări ne informează că în primăvara anului viitor va lansa un nou joc Dungeons & Dragons. RPG-ul se numește Dungeons & Dragons Daggerdale, este dezvoltat de Bedlam Games și va fi lansat pentru PC, Xbox LIVE și PSN. Dungeons & Dragons Daggerdale va avea atât single player, cât și un mod co-op la care pot participa până la 4 jucători și ne va oferi o gamă variată de arme și skill-uri.

THE EXILED PRINCE

Deși Dragon Age 2 va fi lansat abia în martie, BioWare și EA au anunțat deja primul DLC al jocului. Se numește The Exiled Prince și va fi oferit gratuit celor care vor pre-comanda Dragon Age Signature Edition. Această ediție specială este la rândul său un bonus oferit gratuit celor care vor pre-comanda jocul până la data de 12 ianuarie și include și soundtrack-ul jocului și 4 arme noi. Dacă nu veți apuca să faceți pre-comandă, puteți achiziționa DLC-ul începând cu data de 11 martie, când Dragon Age 2 va fi lansat oficial în Europa, numai că va trebui să scoateți din buzunar în jur de 7 dolari pentru PC sau PS3, iar dacă aveți un Xbox, pregătiți-vă să renunțați la 560 de puncte Microsoft.

PROPAGANDA GAMES

PROPAGANDA GAMES NE SPUNE ADIO

La puțin timp după ce Activision a tras obloanele casei de producție Bizarre Creation, aflăm că un alt studio a avut aceeași soartă. Este vorba despre Propaganda Games, aflat sub comanda publisher-ului Disney Interactive. Am putea spune că număratoarea inversă a început pentru studiourile Propaganda Games încă din luna octombrie a anului trecut, când Disney a hotărât anularea action-RPG-ului Pirates of the Caribbean: Armada of the Damned. Atunci 100 de membri ai staff-ului au fost concediați, iar din cele două echipe de producție a rămas doar una singură, aceasta având misiunea de a finaliza jocul Tron: Evolution, care a fost lansat în decembrie.

BLACK OPS - FIRST STRIKE

Treyarch a lansat primul DLC pentru Call of Duty: Black Ops, care va fi, de parcă mai e nevoie să o spunem, un map pack mititel. Se numește First Strike și va aduce patru hărți pentru multiplayer și una pentru zombie mode. Hărțile de multiplayer sunt Discovery, Kowloon, Berlin Wall și Stadium. Discovery și Kowloon sunt zone din campania de single player, Berlin Wall a fost realizată pe baza faimosului Checkpoint Charlie, iar Stadium este de fapt un patinoar. Harta pentru Zombie Mode se numește Ascension, dar alte detalii despre aceasta nu au fost oferite. Mai întâi pack-ul va sosi pentru Xbox 360 și va costa 1200 de puncte Microsoft sau tradiționalii 15 dolari. Cam ieftin. În urma succesului nebum înregistrat de cele două pachetele de hărți lansate pentru MW2, mă așteptam ca Activision să micșoreze numărul de hărți și să mărească prețul. S-a cam înmuiat mister Kotick...

SE VOR LANSA

Bulletstorm	PC, X360, PS3	Electronic Arts
Bionic Commando Rearmed 2	X360, PS3	Capcom
Test Drive Unlimited 2	PC, X360, PS3	Atari
Assassin's Creed: Brotherhood	PC	Ubisoft

AI-MAS

WINTER OLYMPICS 2011

TOT CE VREI SĂ ȘTII DESPRE INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ

În perioada 19 - 20 februarie 2011, Facultatea de Automatică și Calculatoare a Universității Politehnica din București își deschide porțile pentru a găzdui cea de-a doua ediție a unui eveniment inedit: AI-MAS Winter Olympics. Proiectul, care până acum aduna la un loc pasionați de inteligență artificială din întreaga țară, revine în 2011, anunțând o participare la nivel internațional și invitați cu nume mari din industria IT.

Facebook, Adobe, IBM, TeamNet, Vector Consulting, AquaSoft se numără printre cei care ne vor arăta cum este folosită inteligența artificială în viața de zi cu zi, în cadrul secțiunii AI: Discuss and Discover. Tot aici, scurte dezbateri în domeniul inteligenței artificiale vor întreține atmosfera, implicându-i pe participanții prezenți la eveniment.

AI-MAS Winter Olympics va culmina cu finalele celor 3 competiții lansate în luna noiembrie, în cadrul secțiunii AI Olympics. Crafting Quest 2, Ticket to Ride și Recycle Swarm sunt numele jocurilor pentru care programarea unei soluții inteligente a constituit o provocare pentru echipele participante.

Crafting Quest 2 este un joc în care trei personaje cu

abilități diferite colectează resurse și rețete pentru fabricarea unor artefacte. Ticket to Ride este implementarea unui board game popular în întreaga lume, în care jucătorii construiesc rute feroviare între diferite orașe pentru a îndeplini misiuni. Recycle Swarm, pe de altă parte, este un joc în care o echipă de roboți cu diferite funcționalități trebuie să se coordoneze între ei pentru a curăța gunoaiile de pe o hartă.

Soluțiile sunt implementate de către elevi de liceu și studenți din țară și străinătate, iar premiile acestei secțiuni cumulează 3.000 de euro.

În cadrul AI-MAS Village, parteneri din industria IT vor expune cele mai noi produse ce pot demonstra aplicabilitatea inteligenței artificiale, iar reprezentanți ai universităților mari din țară vor prezenta la standuri cele mai inovatoare proiecte academice de cercetare în domeniu. Cei interesați au ocazia să intre în contact direct cu companiile partenere, AI-MAS Winter Olympics facilitând posibilitatea unor internship-uri sau vizite la o parte dintre acestea, inclusiv la sediul Facebook din Palo Alto, Silicon Valley.

Tot în cadrul evenimentului, pe 19 februarie, se va desfășura Aldeas, o sesiune de articole științifice pe

teme de AI, în care tinerii cercetători, studenți la master sau doctorat (și nu numai) au ocazia să își prezinte munca de cercetare în fața unui public și a unei comisii ce va oferi un feedback valoros. Cea mai interesantă idee va fi recompensată cu un premiu constând în decontarea participării la o conferință internațională, în limita a 1.000 de euro.

Pe lângă toate aceste secțiuni, organizatorii pregătesc o serie de activități sociale menite să ofere participanților ocazia de a se cunoaște și de a face schimb de idei între ei, într-o atmosferă destinsă.

Mai multe detalii despre AI-MAS Winter Olympics puteți găsi pe site-ul oficial al evenimentului: www.aiolympics.ro

AI-MAS Winter Olympics este organizat de Laboratorul de Cercetare AI-MAS (Artificial Intelligence and Multi-Agent Systems - Facultatea de Automatică și Calculatoare, Universitatea Politehnica din București), în colaborare cu Laboratorul de Cercetare în domeniul Realității Virtuale și Augmentate (CeRVA - Universitatea Ovidius din Constanța), Academia Română (Institutul de Cercetări pentru Inteligență Artificială) și alte 8 universități de top din România.

O lume minunată,
în care veți găsi
Numai tridi

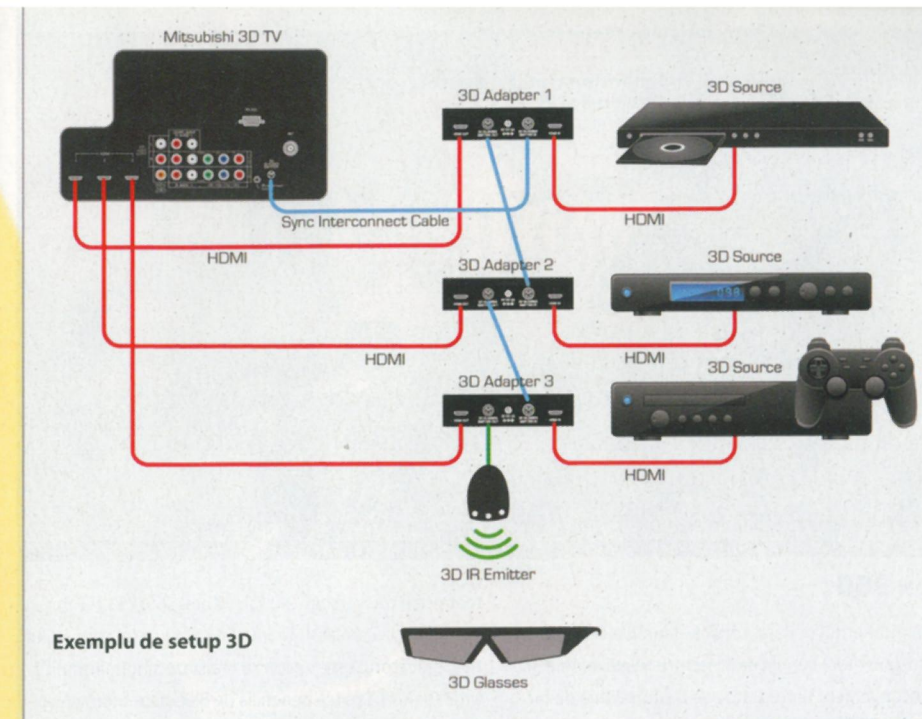
3D@home (I)

Având în vedere că evoluția tehnologică în materie de grafică dedicată jocurilor video a fost încetinită serios de impunerea consolelor drept principale platforme de gaming (în detrimentul mult mai dinamicului PC), producătorii de software și hardware dedicat acestui segment au început să se reorienteze. Dacă acum ceva vreme contau pixel shaderele și rezoluțiile astronomice, azi accentul este pus pe suportul pentru motion controllere sau display-uri tridimensionale. Tocmai acest ultim capitol menționat va face subiectul articolului de față, în care vom încerca să scoatem la iveală și să analizăm fenomenul 3D, bineînțeles, din punctul de vedere al unui pasionat de jocuri.

3D-ul, așa cum îl știm astăzi, nu este deloc o noutate, clasicii ochelari tridimensionali din carton fiind o prezență constantă în cinematografe de mai bine de jumătate de secol. Tehnologia a evoluat însă, ochelarii „de eclipsă” sfârșind prin a fi înlocuiți de modele din ce în ce mai performante. În prezent, cele mai folosite sunt cele de tip active shutter glasses, prezente în oferta oricărui producător de echipament audio/video care se respectă. Bineînțeles, acești ochelari au nevoie, pentru a funcționa corespunzător, și de un display capabil să afișeze conținut video 3D. Aici intervin diferențele fundamentale dintre platforme, pentru PC fiind suficient un monitor cu rata de refresh de 120 Hz, în timp ce implementările 3D moderne de pe console necesită un display compatibil cu standardul HDMI 1.4.

Nu vom intra foarte mult în detalii tehnice, acest articol fiind menit să prezinte în primul rând oferta de software compatibil, anali-

za experienței vizuale 3D urmând a se limita la primele impresii create în urma rulării acestor jocuri tridimensionale. Un minim de introducere este însă necesar, în special pentru a clarifica diferențele fundamentale dintre platforme. Astfel, având în vedere faptul că dorim să acoperim o cantitate cât mai mare de software, pe mai multe platforme, am hotărât împărțirea acestui articol în două capitole, cel de-al doilea urmând a fi publicat în ediția de marție a revistei. Așadar, pentru început, ne vom limita la jocurile

3D pentru console, urmând ca în a doua parte să scoatem în evidență soluțiile 3D și software-ul compatibil dedicat PC-ului.

După cum spuneam mai devreme, în cazul consolelor, este nevoie de un 3DTV compatibil cu standardul HDMI 1.4, precum și de ochelari 3D aferenți (inclusi sau nu în pachetul produsului). De asemenea, în cazul anumitor modele de televizoare catalogate drept „3D Ready”, este necesar și un emițător 3D, prin intermediul căruia TV-ul „comunică” cu ochelarii 3D. Bineînțeles, toate acestea nu sunt deloc ieftine, prețurile variind în funcție de model și de producător.

Totuși, înainte de a contesta utilitatea unei asemenea investiții, trebuie luat în considerare avântul fără precedent pe care acest curent l-a luat în ultima vreme (cam de la lansarea filmului Avatar în cinematografe). Majoritatea zdrobitoare a filmelor de animație sunt acum lansate în format 3D, companii precum Disney plănuind publicarea unei porțiuni importante a propriului catalog în format Blu-ray 3D. În ceea ce privește jocurile, există deja o sumedenie de jocuri compatibile cu tehnologia NVIDIA 3D Vision (pentru PC), în timp ce Sony a început să ofere din ce în ce mai multe titluri compatibile 3D pentru PlayStation 3. Nu în ultimul rând, Nintendo va lansa în primăvara acestui an o nouă con-

solă - Nintendo 3DS, al cărei principal avantaj este reprezentat de posibilitatea de a afișa conținut 3D fără a necesita purtarea unor ochelari speciali. De asemenea, în cadrul recentului CES 2011, mai mulți producători și-au anunțat sau prezentat propriile soluții de display-uri 3D care nu au nevoie de ochelari. În aceste condiții, 3D-ul nu mai pare o simplă fiță, acest curent fiind „here to stay”, după cum ar spune vorbitorii de limbă engleză.

TriOviz

După cum spuneam chiar la început, limitați fiind de tehnologia actuală, producătorii încearcă să suplimenteze lipsa de putere brută prin trucuri software, unul dintre cele mai interesante fiind soluția 3D TriOviz, dezvoltată inițial de francezii de la Darkworks (responsabili și pentru titluri precum Alone in the Dark: The New Nightmare sau Cold Fear). Rutinele TriOviz, odată implementate într-un joc, ar putea adăuga acestuia funcționalitate 3D, fără penalități de performanță.

Mai mult, TriOviz a fost inițial gândit pentru a funcționa cu ajutorul clasicele ochelari de carton (magenta/green), recent fiind anunțat faptul că tehnologia va începe să ofere suport și pentru modelele active shutter glasses. Astfel, prima veste bună legată de TriOviz este reflectată de faptul că nu ai nevoie de un televizor special pentru a te bucura de jocurile 3D bazate pe această implementare. A doua astfel de noutate este legată de includerea oficială a acestor rutine în cadrul motorului grafic Unreal Engine 3, toate jocurile realizate pe baza acestei tehnologii urmând a beneficia de pe urma suportului 3D TriOviz.

Din păcate, până la ora scrierii acestui articol, un singur astfel de titlu era disponibil pe piață: Batman: Arkham Asylum Game of The Year Edition, în versiunea sa pentru consolele PlayStation 3 și Xbox 360. Mai mult, fiecare exemplar al jocului celor de la Rocksteady

Batman: Arkham Asylum, 3D cu TriOviz

Studios include în pachet două perechi de ochelari de carton magenta/green. Așadar, cum se comportă această soluție-minune?

În meniul jocului, există o setare pentru activarea modului de display 3D, efectul de spațializare fiind vizibil, însă foarte slab calitativ în comparație cu soluțiile „convenționale”. Dintre efectele nedorite adăugate de TriOviz putem enumera un anumit blur prezent în mod constant, care scade din claritatea jocului, precum și - cel mai deranjant - o atenuare mai mult decât evidentă a intensității culorilor. Aceasta merge într-atât de departe încât câteodată ai senzația că urmărești un joc monocrom.

Am comparat de asemenea soluția TriOviz cu 3D-ul simulat, oferit de televizor (majoritatea TV-urilor moderne oferă opțiunea de a „emula” 3D, folosind ca sursă semnal 2D clasic). Îmbucurător a fost faptul că TriOviz a oferit în mod evident senzația mai accentuată de spațializare, 3D-ul simulat fiind însă net superior în ceea ce privește calitatea culorilor afișate.

Rămâne de văzut cum va evolua această soluție și cum se va prezenta aceasta în cazul jocurilor care vor oferi suport și pentru ochelarii activi. Momentan, nu poate fi recomandată entuziaștilor, fiind dedicată cel mult celor care vor să se „prostească” 3D pentru câteva ore.

Avatar 3D la tine acasă

Call of Duty: Black Ops, tridimensional atât pe Xbox 360, cât și pe PlayStation 3 și PC

Xbox 360

În momentul de față, consola-fanion a celor de la Microsoft nu oferă suport nativ pentru televizoarele 3D, acest inconvenient fiind cauzat de o sumedenie de factori. Dintre aceștia, putem enumera lipsa compatibilității cu standardul HDMI 1.4 (Xbox 360 nu este dotat decât cu o ieșire video HDMI 1.2, în cazul modelelor recente) sau interesul scăzut arătat de Microsoft față de acest „curent 3D”.

Acest lucru nu înseamnă că Xbox 360 nu este capabil de a afișa conținut 3D, ci doar că modalitățile prin care o face nu sunt tocmai la fel de accesibile și ergonomice precum cele din cazul concurenței. Am decis totuși să includem și această consolă în test, deoarece Xbox 360 este din ce în ce mai prezentă în casele iubitorilor de jocuri, inclusiv în România.

Din păcate, singurul joc cu care am putut testa posibilitățile 3D ale consolei a fost recent lansatul Call of Duty: Black Ops, titlu ce oferă suport pentru 3D în

toate cele trei versiuni ale sale (Xbox 360, PS3 și PC).

Totuși, după cum aminteam, din cauza lipsei suportului nativ, jucătorul este nevoit să realizeze singur anumite setări pentru a putea beneficia de Black Ops tridimensional pe Xbox 360.

În primul rând, este imperativă folosirea unui cablu HDMI pentru a conecta consola la televizor (ieșirile video compozit și component nu sunt compatibile cu implementarea din Black Ops). În al doilea rând, din opțiunile prezente în dashboard-ul consolei trebuie setată rezoluția 720p, chiar dacă televizorul este capabil de mai mult. Apoi, după activarea efectului 3D din meniul propriu-zis al jocului, trebuie setat manual din opțiunile televizorului modul 3D Side-by-Side. Practic, Treyarch a ales să împartă ecranul în două, pe verticală, și a transformat rezoluția inițială 1280x720 în două imagini de 640x720.

Odată făcute aceste setări, efectul 3D se face simțit imediat, acesta fiind foarte evident chiar și în scena me-

niului principal al jocului. Din păcate, din cauza implementării descrise mai devreme, elementele bidimensionale (precum meniul sau HUD-ul) pierd jumătate din rezoluția inițială și apar deformate pe ecran. Dacă în cazul meniurilor acest lucru nu este tocmai grav, deoarece sunt în continuare perfect utilizabile, anumite subtitrări vor ieși din ecran din cauza alungirii acestora. De asemenea, elementele ce țin de interfața Xbox 360 (in-game blade menu sau notificările legate de achievements) apar pe ecran distorsionate, alungite și neclare.

Pe de altă parte, efectul de spațializare este foarte reușit, mai ales în situațiile în care jucătorul alege să pri-

vească prin luneta armei folosite. Față de modul clasic de afișaj 2D, jocul nu rulează la același framerate (este vorba totuși de randarea simultană a două imagini), însă pierderea de performanță nu afectează gameplay-ul single player.

Ca o paranteză, probabil că Microsoft ar putea corecta printr-un simplu update de dashboard toate inconvenientele prezentate mai sus (mai puțin performanța), prin soluții software care să poată compensa lipsa posibilităților hardware ale Xbox 360 în materie de 3D.

PlayStation 3

Nu mai este nicio surpriză pentru nimeni faptul că Sony a început să pună un accent deosebit pe gama sa de produse 3D, consola PlayStation 3 fiind inclusă în rândul acestora. În cursul anului trecut, japonezii au lansat două update-uri de firmware, prin intermediul cărora a fost adăugată consolei funcționalitatea 3D, atât în ceea ce privește jocurile, cât și filmele oferite pe suport Blu-ray 3D. Acest lucru a fost posibil și datorită portului HDMI

1.3a cu care consola PlayStation 3 a fost dotată încă de la lansare, în mare parte compatibil cu standardele HDMI 1.4 (există anumite limitări în cazul părții audio, atunci când se folosesc moduri de display FullHD 1080p 3D, neglijabile având în vedere că PS3 are ieșire audio optică separată, iar jocurile 3D rulează doar în 720p).

Astfel, grație suportului oficial, consola Sony se poate folosi de modurile de display nativ 3D, cel mai des utilizată soluție fiind compunerea a două imagini de 1280x720, fiecare rulând la 30FPS. Totuși, această abordare este destul de costisitoare din punctul de vedere al resurselor hardware

Kitul suprem pentru Gran Turismo 5: consolă PS3, volan oficial cu cockpit și ochelari 3D

folosite (consola randează o imagine de rezoluție dublă), producătorii fiind nevoiți să recurgă la diferite tactici pentru a menține performanța 3D la un nivel acceptabil (scăderea rezoluției, eliminarea unor efecte grafice etc.).

În ciuda acestor greutăți, cei de la Sony sunt hotărâți să transforme PlayStation 3 într-o consolă capabilă să ofere cât mai mult conținut 3D, oferta software în domeniu fiind destul de bogată. În cazul titlurilor pentru PS3, există mai multe tipuri de jocuri, fiecare predispus în felul său la diferite implementări ale efectelor de spațializare 3D. În primul rând, există lansările retail de mare anvergură (Gran Turismo 5, Call of Duty: Black Ops), unde 3D-ul de calitate, în mod teoretic, ar trebui să fie mai greu de implementat, pentru a nu stârbi cu nimic aspectul grafic al acestor jocuri, atât de important pentru publicul din ziua de astăzi. Cu toate acestea, numeroase viitoare lansări de acest tip (Killzone 3, Mortal Kombat, Motorstorm: Apocalypse, Uncharted 3) vor suporta randarea 3D stereoscopică. Pe planul doi, Sony oferă o sumedenie de juculețe prin intermediul PlayStation Network, mai puțin pretențioase din punct de vedere grafic, deci predispușe la o implementare 3D mult mai facilă. Nu în ultimul rând, din ce în ce mai mulți producători au început să lanseze vechi titluri în colecții pentru PS3, „remastered”, cu grafică HD și suport 3D. Este cazul recentelor Prince of Persia Trilogy 3D și Sly Trilogy. Această modă nu se va

opri însă aici, în 2011 fiind așteptate colecțiile Splinter Cell, Tomb Raider, Mortal Kombat și ICO/Shadow of the Colossus. Deci, în teorie, Sony deja are o ofertă bogată în domeniu, care se va lărgi considerabil pe parcursul acestui an. Să vedem însă cum stau lucrurile la momentul actual.

În cazul lui Call of Duty: Black Ops, efectul 3D se activează foarte ușor, prin intermediul opțiunii prezente în joc, nefiind nevoie de nicio configurare preliminară a consolei. La fel ca în versiunea de Xbox 360, adâncimea este perceptibilă chiar din nivelul care ține loc de meniul principal, efectul 3D fiind parcă ceva mai bine definit decât pe consola Microsoft (rezoluție dublă). Din păcate, nu același lucru poate fi spus și despre framerate: versiunea de PlayStation 3 a lui Black Ops, rulat în mod 3D, are pierderi mari de framerate, însă acesta se menține la cote jucabile. De asemenea, luminozitatea pare diferită pe PS3, mai accentuată, și aduce un oarecare aspect spălăcit jocului. Elementele grafice 2D (in-game XMB, trophy notice, meniuri, HUD) sunt afișate corect, grație suportului nativ al consolei pentru 3D.

Gran Turismo 5 oferă un meniu special în cadrul setărilor jocului, dedicat activării și optimizării efectului 3D. Prin intermediul acestuia, poate fi setată intensitatea efectului 3D, precum și convergența (distanța la care imaginile dedicate fiecărui ochi se intersectează pe ecran). Valorile trebuie ajustate în funcție de preferințele personale, precum și de tipul televizorului 3D pe care îl aveți la dispoziție, în cazul nostru cele mai bune rezultate fiind obținute cu intensitatea setată la maximum și convergența mai mică sau egală cu 0.5. Totuși, implementarea 3D din GT5 nu este deloc grozavă, efectele de spațializare nefiind tocmai evidente în mod normal.

Pain, un titlu ciudat pentru 3D-ul de pe PS3

Reliefarea se face simțită mai ales în ceea ce privește bordurile mașinilor conduse sau în cazul efectelor de vreme (ploaie, zăpadă). Framerate-ul reușește să facă față în majoritatea situațiilor, cu câteva excepții notabile (cursă pe timp de noapte, ploaie, 16 mașini și 3D activat).

În schimb, colecția Prince of Persia Trilogy 3D oferă una dintre cele mai reușite implementări pe care am avut ocazia să le încercăm pe PlayStation 3. Această trilogie conține toate jocurile subseriei Sands of Time (The Sands of Time, Warrior Within, The Two Thrones), remasterizate în HD, cu suport 3D și anumite texturi relucrate. Fiecare joc în parte oferă în cadrul opțiunilor video setă-

rile necesare pentru a activa și configura efectul 3D. Pe lângă intensitate, se poate optimiza afișajul 3D și prin determinarea distanței dintre privitor și ecran. După cum am mai spus-o, efectul 3D este foarte bine implementat, reușind să facă uitată grafica învechită a acestor jocuri. Din păcate, există anumite sughițuri în ceea ce privește framerate-ul (nimic grav, însă), iar filmulețele prerenderizate rămân 2D.

Nu același lucru poate fi spus și despre Sly Trilogy. Calitatea spațializării 3D în cazul acestor jocuri este mult mai slabă, ieșind în evidență doar în cazul elementelor 2D de pe ecran (HUD, meniuri, binoclu etc.). În rest, jocul este cuprins parcă de un blur asemănător celui generat de soluția TriOviz, precum și de o scădere sesizabilă a intensității culorilor. Având în vedere că jocurile seriei Sly Cooper încearcă să reproducă aspectul caracteristic desenelor animate, aceste modificări nu fac decât să înrăutățească situația, jocurile arătând mai bine în modul de display clasic 2D. Asemenea colecției Prince of Persia, fiecare joc în parte beneficiază de opțiuni prin interme-

diul cărora se poate seta intensitatea efectului 3D.

De asemenea, am avut ocazia să testăm în 3D și mai vechiul James Cameron's Avatar - The Game, adaptarea ludică a megasuccesului cinematografic. Jocul a fost lansat cu ceva vreme înainte ca Sony să adauge suportul pentru 3D prin intermediul firmware-urilor de

Wipeout HD și cursele sale, acum și mai demente

Super Stardust HD, acum și cu ochelari

Killzone 2, în curând și în 3D

care am amintit mai devreme, acesta nefolosind suportul nativ al consolei pentru redarea efectelor 3D. În schimb, este folosită o soluție asemănătoare cu cea din Call of Duty: Black Ops pentru Xbox 360, în care utilizatorul trebuie să comute manual televizorul pe modul de display 3D Side-by-Side. Ca și în cazul lui Prince of Persia, și aici se pot seta distanța față de ecran, intensitatea efectului 3D, dar și dimensiunea display-ului. Neavând de-a face cu o implementare bazată pe suportul nativ, meniul in-game XMB este afișat distorsionat, iar jucătorul este nevoit să se bazeze mai mult pe memorie pentru a face alegerile dorite în cadrul acestuia. Totuși, efectul 3D este pronunțat și este mai mult decât evident în scenele din jungla ale jocului. Din păcate, framerate-ul nu face față, fiind la limita jucabilului în majoritatea timpului.

În cazul jocurilor distribuite prin intermediul PlayStation Network, implementarea 3D s-a realizat prin intermediul patch-urilor lansate ulterior, majoritatea titlurilor nefiind inițial gândite pentru 3D. În această categorie se înscriu PAIN, Super Stardust HD sau Wipeout HD. Primul, din păcate, putem spune că reprezintă o mare pierdere de timp în materie de 3D. După descărcarea a numeroase patch-uri imense, am ajuns la concluzia că PAIN nu suportă modul de afișare 3D decât în anumite moduri de joc, pe anumite hărți. De asemenea, nu există

nicun fel de setare în joc legată de 3D. Această modalitate de afișare se activează automat atunci când este selectată o hartă/mod de joc suportat. În schimb, cele două jocuri ce poartă sufixul HD în titlu (Super Stardust și Wipeout) fac cinste conceptului de 3D, ambele oferind implementări solide, cu framerate excelent, susținut de efecte de spațializare arătoase.

Tumble, în schimb, propune o abordare interesantă, combinând display-ul 3D cu folosirea PlayStation Move pentru a oferi jucătorilor un sentiment pronunțat de imersiune în lumea jocului. Cel puțin în teorie. În practică, lucrurile nu stau tocmai așa, efectul 3D nefiind tocmai impresionant. Totuși, în anumite instanțe, acesta se poate dovedi folositor, oferind informații vizuale suplimentare despre forma și plasamentul obiectelor folosite în puzzle-urile acestor joc.

Am lăsat pentru final ceea ce personal am considerat cea mai reușită implementare 3D pe care am avut

MotorStorm: Pacific Rift. Mai imersiv cu ochelari 3D

ocazia să o încerc în cadrul acestui test: demo-ul Motorstorm: Pacific Rift 3D. Deși s-au făcut anumite compromisuri pe partea grafică (evidentă fiind dispariția reflexiilor de pe bălți), Motorstorm arată neașteptat de bine în modul de afișare 3D. Mașinile și vegetația capătă volum, iar cantități industriale de praf, apă sau fum sunt constant aruncate în „afară” ecranului, creând o iluzie optică foarte reușită. În meniul jocului, poate fi de asemenea ajustată intensitatea efectului 3D. Din păcate, efectul 3D este limitat la acest demo tehnologic, deoarece versiunea completă a lui Motorstorm: Pacific Rift nu oferă suport pentru afișajul 3D stereoscopic. Alternativ, poate fi achiziționată de pe PSN o versiune restrânsă a jocului, Motorstorm: 3-D Rift, cu o selecție redusă de vehicule și circuite, toate afișate însă în 3D.

Nu în ultimul rând, PlayStation 3 poate reda și filmele Blu-ray 3D, comutarea în modul de display 3D făcându-se automat la pornirea unui astfel de disc. Efectele de spațializare sunt comparabile cu cele obținute într-o sală de cinematograf dotată cu echipament de calitate, existând totuși o pălpăire sesizabilă a imaginii (flicker), mai ales când sunt afișate imagini statice. În cazul în care nu este detectat un display 3D, aceste filme rulează în continuare, folosind modul de afișare clasic 2D.

În numărul următor, vom arunca o privire asupra implementărilor 3D de pe PC, precum și la oferta de jocuri 3D dedicate bătrânului computer personal.

■ Cosmin Aionită

Pur și simplu Tumble

tumble

Evolution, baby!

TDU2

TEST DRIVE UNLIMITED

GEN RACING PRODUCĂTOR EDEN GAMES DISTRIBUITOR ATARI LANSARE FEBRUARIE 2011 ONLINE TESTDRIVEUNLIMITED2.COM PLATFORME PC X360 PS3

Mai mult decât primul, Test Drive Unlimited 2 poate fi considerat MMO din toate puncte de vedere, componenta socială fiind mai complexă, iar spațiul de joacă - complet deschis explorării - mult mai mare. Lansarea jocului este programată chiar pentru luna curentă, iar în momentul în care citiți aceste rânduri s-ar putea să avem deja o copie în brațe. Așadar, nici review-ul propriu-zis nu este prea departe, dar asta nu înseamnă că nu merită să aflați, chiar și pe ultima sută de metri, cam ce vă rezervă cea mai nouă creație a studioului Eden Games.

Am zis MMO?

Mai exact, Massively Open Online Racing (MOOR), dacă ne luăm după ce spun producătorii, iar ca dimensiune a spațiului de joc, au dreptate, insulele Ibiza și Oahu

fiind nu doar foarte întinse, ci și extrem de detaliate. Ambele au fost recreate cu mare acuratețe, respectându-se realitatea din teren, rezultatul fiind mii de kilometri de asfalt ce pot fi călcați sub roțile a peste 90 de tipuri de autovehicule. Însă asfaltul poate fi părăsit cu ușurință oricând, pentru că acum avem chiar și mașini de teren, ce ne pot urca fundurile pe culmile dealurilor împădurite oricând ne arde de explorare. Dar nu care cumva să credeți că astfel veți rămâne izolați de restul lumii, pentru că asemenea oricărui MMO care se respectă, TDU 2 oferă o fereastră de chat prin care puteți menține legătura cu ceilalți jucători, iar pentru că defilează oarecum sub stindardul genului, în TDU 2 se pot naște facțiuni, denumite cluburi. Prin urmare, vom putea ține mai ușor legătura cu prietenii, în condițiile în care, odată intrați în joc, vor fi vizibili doar o parte dintre jucătorii care colindă prin lumea de pe același server. Prin simpla apăsare a

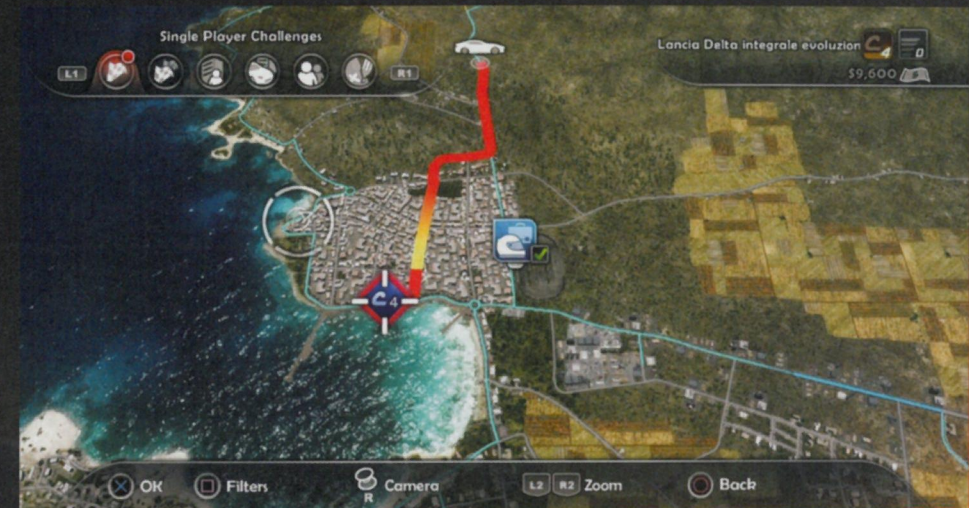
unei taste, jocul ne va aduce mai aproape de prietenii din listă, pentru ca apoi să-i provocăm, dacă dorim, la una dintre diversele genuri de competiție pe care le oferă TDU 2. O parte dintre ele se regăsesc și în primul joc din serie, însă altele sunt cu totul noi.

Oferta online include competiții de genul „urmează checkpoint-urile”, în care primul care trece linia de sosire câștigă. În Speedtrap, de exemplu, fiecare jucător încearcă să obțină cei mai buni timpi la trecerea prin dreptul unor radare, cu mențiunea că fiecare poate alege orice rută pentru a ajunge la destinație. Un alt tip de cursă, Speed, adună mai mulți jucători la un loc și îi pune să găsească cea mai bună rută către un anumit punct de pe hartă. În acest caz, cu cât depășești mai mult media de viteză recomandată, cu atât vei câștiga mai multe puncte. Însă TDU 2 oferă și moduri de joc competiționale de tip co-op, ideale pentru grupuri de

prieteni și cluburi, dintre acestea remarcându-se Keep Your Distance și Follow the Leader. În Keep Your Distance, trebuie să păstrezi o anumită distanță față de mașina din față, mergând cât mai repede posibil pentru a obține un număr cât mai mare de puncte. Pe de altă parte, în Follow the Leader, la începutul cursei și la fiecare checkpoint, numai liderul - care este ales aleator - vede următorul checkpoint. Imediat ce acesta a trecut de un checkpoint, acesta devine vizibil, iar restul jucătorilor se grăbesc să treacă cât mai repede de el, respectând un anumit interval de timp.

Instant Challenge este un alt tip de cursă foarte interesant, pentru că miza o stabilești chiar tu prin intermediul unui meniu de opțiuni. În acest caz, concurentul este ales din trafic, semnalizând intenția prin intermediul farurilor, iar după ce am stabilit toți parametri cur-

Vedeți voi, în TDU 2 cluburile sunt echivalentul ghidelelor din MMO-urile calice, însă în cazul de față trebuie să-ți dezvolti clubul pentru a admite noi membri, donând bani și puncte de experiență. Un club de nivel I poate accepta opt membri, unul de nivel II permite un număr dublu, iar cel de nivel III poate include 32. Însă abia odată ce-ai ajuns într-un club de nivel II sau III lucrurile devin mai interesante, pentru că vei avea acces la o gamă variată de bolizi exclusiviste, de neatin în alte condiții. Iar oferta, sincer să fiu, este foarte tentantă.

Deci, vrem?

TDU 2 sună foarte foarte bine pe hârtie și arată și mai bine în imagini, însă Beta test-ul la care am participat de curând nu m-a convins în totalitate. Totuși, rezultatul final are toate șansele să o facă, pentru că Test Drive Unlimited 2 promite să adune laolaltă fanii genului și să le ofere un mod de socializare aparte, în care dragostea pentru fenomenul auto ar trebui să primeze în fața excursiilor la coafor. Dacă așa se va întâmpla sau nu, rămâne de văzut.

■ KIMO

sei, putem invita și câțiva prietenii să participe.

Ultimul, dar nu și cel mai puțin atractiv tip de cursă cunoscut deocamdată, este Chase. Aici, TDU 2 alunecă pe panta Need for Speed: Hot Pursuit, însă oferă ceva în plus prin faptul că implică un grup întreg de jucători într-o cursă împotriva legii. Dacă unul dintre ei lovește o mașină de poliție aflată în patrulare, incidentul va declanșa o cursă în care grupul se împarte în două echipe: polițiști și nelegiuți. Polițiștii câștigă dacă îi prind pe nelegiuți, iar nelegiuții dacă scapă de ei.

Un altfel de MMO

Un foarte interesant aspect al jocului este reprezentat de sistemul de dezvoltare al personajului, fiecare jucător câștigând puncte de experiență din tot ceea ce face. Mărirea colecției de mașini și case, cursele, viața socială și explorarea, din fiecare obținem ceva, chiar dacă alegem să jucăm TDU 2 mai mult offline, parcurgând campania single player.

În timpul liber dintre curse putem ieși la cumpărături, căutând noi case, mașini, haine și accesorii. Putem vizita chiar și o frizerie, iar cu cât ne ocupăm mai mult

Coreea vs. SUA = Buttrape

Dacă nu ai văzut Dr. Strangelove or: How I Learned to Stop Worrying and Love the Bomb, lasă acum revista jos din mână și încearcă să rezolvi această problemă. Filmul se ocupă de posibilitatea ca unul dintre generalii americani să o ia razna și să pornească pe barba lui un război nuclear cu URSS-ul. Nu mică le este surpriza americanilor să afle că, în cazul în care se pornește un război nuclear, în Rusia există un calculator care, la primul atac nuclear asupra teritoriilor sovietice, va lansa automat o salvă de rachete nucleare ce vor distruge viața de pe Pământ. De ce? Pentru că nimeni măcar să nu îndrăznească să se gândească la un atac împotriva Rusiei. Prin definiție, filmul despre care vă vorbesc este o comedie la bază, dar în același timp este o satiră crudă și un atac genial la adresa conducătorilor noștri mult iubiți. Este de ajuns ca un tâmpit cu stele pe umăr să o ia razna și se duce dracului lumea de răpă. Nimic mai plauzibil. Mai ales în zilele noastre, când bolile psihice fac ravagii, când toți cretinii se duc în armată și când cursa de înarmare depășește cu mult vremurile crâncene din timpul Războiului Rece. Măcar atunci erau doar două puteri, care se contrabalansau, dar acum sunt atâtea state care controlează puterea nucleară și multe dintre ele sunt conduse de demenți care nu s-ar da în lături de la un genocid planetar dacă așa le șoptește divinitatea.

Hai Tsom Ping

În cazul de față, Homefront se ocupă de repercusiunile unei posibile invazii nord-coreene în SUA. Evident, această posibilitate se prezintă sub forma unui sfârșit al lumii, dar nu văd unde este problema. Adică americanii au invadat nenumărate țări și au făcut exact ceea ce cu atâtea scârbă și groază prezintă în acest joc.

Fiecare trailer al jocului prezintă suburbiile americane în care soldații coreeni aleargă pe peluzele înverzite și calcă cu nesimțire peste jucăriile copiilor. Arată magazine transformate în moloz, stadioane în închisori și grădinițe în câmp de luptă. Dar oare au impresia că, atunci când pleacă la luptă prin lume, trag cu ursuleți Haribo, avioanele bombardează cu mâncare și îmbrăcăminte, iar tancurile construiesc spitale cu obuzele lor? Nu dă Domnul să scoată vreun irakian un joc în care se prezintă aventuri-

le unor tineri din Bagdad care își apără familiile, copiii și școala la care aceștia se duc de armatele de americani cu creierele spălate, trimise în luptă de un sudist incult pus doar pe prostii. Să văd atunci reacții din partea acestor stăpâni ai lumii, din partea acestor auto-declarați câini de pază ai lumii.

În fine, să vedem totuși ce vor de la noi cu acest joc. Până în 2027, Coreea de Nord a devenit o adevărată putere militară internațională. A anexat Coreea de Sud și câteva teritorii învecinate, a ocupat Japonia și și-a băgat picioarele în tratatul de neagresiune cu America, dându-i un picior în fund și ocupând toată coasta de est într-un salt. Unul dintre trailer-ele jocului este extraordinar de stupid, prezentând un foarte voios lider coreean care anunță lansarea unui satelit care va transmite lumii între-gi un mesaj de pace și prietenie. Să fi fost în locul lumii, în secunda în care satelitul ieșea din spațiul aerian coreean, ar fi fost instant carbonizat. Dar nu, americanii au așteptat cu nerăbdare ca satelitul să se apropie de ei, fiind convinși că le vor mai adăuga încă vreo sută de canale pe cablu și dubla viteză de transfer a internetului.

Eh, americanii

Iată cum satelitul nu era ce sperau ei și, în loc să vină cu lumină din lumină, a venit și le-a luat lumina. La propriu. Satelitul a eliberat un mesaj de pace EMP, ce a bușit tot ce însemna echipament electronic pe tot continentul american, lăsându-i fără lumină în frigider.

be care-i numărul de la 911, Homefront urmărește aventurile tineretului american lansat într-o contraofensivă gherilistică împotriva coreenilor. Prea multe despre campania de single player nu ni se spune. Probabil va trebui să ne oripilăm de carnagiul complet nechemat fără a ști dinainte ororile la care se vor deda coreenii.

Dar ni s-au spus destule despre multiplayer: că așa ceva nu am mai văzut niciodată, că ne vom putea da cu tancuri și elicoptere, cum nu am mai făcut-o niciodată. Cum nu am făcut niciodată în Battlefield.

Marea inginerie a multiplayer-ului este posibilitatea de a cumpăra instant, dacă ai bănet, orice ai nevoie. S-a suit nea' Gheorghe într-un elicopter, pui repede mână de la mână și cumperi un RPG să-l dai jos. S-a suit nea' Costică într-o mansardă de unde ține pe toată lumea la respect cu o pușcă cu lunetă, faci repede o chetă prin toate buzunarele și o pui de-un tanc cu care te duci și-i iei gâtul. Poate cele mai interesante chestii pe care producătorii jocului le-au pus la dispoziția jucătorilor sunt dronele cu care te poți duce să faci pră-

păd printre inamici. Celor care fac o precomandă jocului li se oferă din primul moment un elicopter dronă, înarmat cu rachete neghidate, cu care vor intra în luptă direct, fără a fi nevoiți să farmeze experiență pentru a ajunge la nivelul necesar.

În mare, jocul sună bine. Mai ales campania de multiplayer, cu multiple specializări și gadgeturi ce-ți vor face viața mai ușoară. Doar povestea siropoasă a single player-ului cade cam greu la stomac. Asta vom vedea cu adevăr odată ce ne vom apuca de joc, în martie anul curent.

Koniec

Imediat după acest atac surprinzător și neașteptat de nimeni, americanii au primit vizita unor cohorte de soldați coreeni, care au început să facă ravagii prin Cora și prin Metro, să își sufle nasul direct pe joc, să fluiere după femei pe stradă și să se ia de cei mai pirpirii.

Cum orice Steve, Tom sau Dick care se respectă nu permite niciunui Yakana Nakana să-i calce stratul de flori din fața casei fără să sune indignat la informații să între-

GEN FPS PRODUCĂTOR DIGITAL EXTREMES DISTRIBUTOR THQ LANSARE 11 MARTIE 2011 ONLINE WWW.HOMEFRONT-GAME.COM PLATFORME PC X360 PS3

HOMEFRONT

GEN ADVENTURE PRODUCĂTOR TEAM BONDI DISTRIBUTOR
ROCKSTAR GAMES ONLINE WWW.ROCKSTARGAMES.COM/LA-
NOIRE LANSARE PRIMĂVARA 2011 PLATFORME PC X360 PS3

Industria jocurilor video a ajuns, în ultimii ani, la un nivel de profitabilitate care obligă publisherii cu renume să-și respecte cu strictețe programul de lansări. An de an, cu precizie de ceasornic, titluri precum Call of Duty, FIFA sau Need for Speed întregesc oferta magazinelor, aducându-și armonioasă contribuție la umplerea conturilor companiilor producătoare. Bineînțeles, există și excepții de la această regulă, jocuri amânate, aflate în producție de foarte mulți ani, care dăunează feng shui-ului din rapoartele financiare trimestriale.

L.A. Noire este un astfel de exemplu, titlul aflat în producție în cadrul studioului australian Team Bondi schimbând publisheri și finanțatori de vreo șapte ani încoace. Pornit inițial drept proiect dedicat exclusiv consolei PlayStation 3, finanțat în întregime de Sony, L.A. Noire a sfârșit prin a fi preluat de faimoșii Rockstar Games. Și cum principalul scop al autorilor seriei Grand Theft Auto este profitul, odată cu adoptarea „orfanului”, acesta a primit și noi straie multiplatform. Astfel, iată-ne ajunși și în punctul în care lansarea jocului în cursul acestui an a fost deja confirmată de toate părțile implicate.

Sau ce ar fi trebuit să fie Mafia II

L.A. NOIRE

One More for the Road?

Probabil că ați aruncat deja o privire asupra imaginilor atașate acestui articol. Automat va apărea și întrebarea „de ce își bate totuși capul Rockstar cu acest joc, chiar au nevoie de încă o clonă de Mafia când în portofoliul lor se lăfăie deja faimoasele Grand Theft Auto sau Red Dead Redemption?”. Ei bine, în ciuda aparențelor, L.A. Noire nu este un joc de acțiune open-world în genul titlurilor amintite mai devreme. Nici pe departe.

Sigur, acțiunea are loc într-un Los Angeles al anilor '40, complet deschis dorințelor exploratorii ale jucătorului. În L.A. Noire nu mergi însă să iei misiuni de la diferiți mafioți, nu conduci mașini într-un stil haotic și nu terorizezi oameni nevinovați. În schimb, titlul celor de la Team Bondi presupune că jucătorului nu i-a fost

lor vremuri încercând să-și refacă viețile după încetarea celui de-al Doilea Război Mondial. Se creează astfel premisele unei intrigi veritabile: Orașul Îngerilor devine teatrul de operațiuni perfect pentru foștii soldați, acum întorși la vatră și nevoiți să se reintegreze în glorioasa societate americană.

Revenirea la un trai cât de cât normal nu este însă atât de ușoară precum pare, căile ilegale făcând cu ochiul unei părți importante din locuitorii metropolei. Mai mult, nici poliția nu trece prin cele mai bune momente ale sale, forțele de ordine imbrățișând cu brațele deschise corupția și politica de tipul „crime pays better”. Nu în ultimul rând, influența Hollywood-ului se face mai mult decât simțită, iar mafioții de ocazie aspiră și la faima și banii din industria filmului, mai toată lumea descoperindu-și talentele ascunse de actor sau cântăreț în devenire. Nici starurile deja consacrate nu se lasă mai prejos,

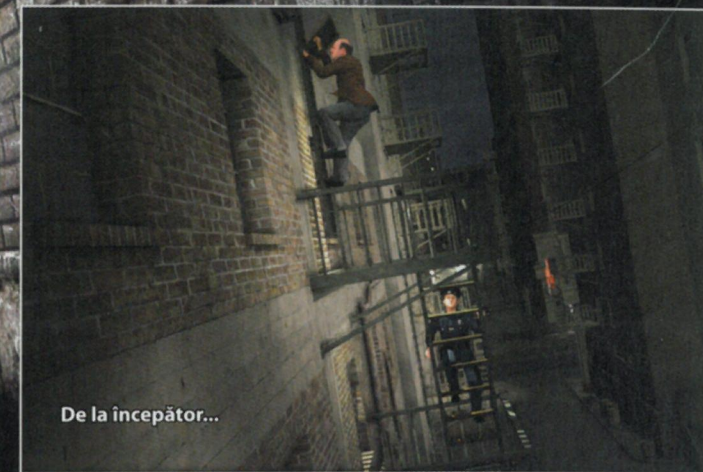

Nu trebuia să mănânc lămâie

extirpat și cel din urmă fir de materie cenușie, la bază nefiind altceva decât un joc de aventură, în care trebuie rezolvate mistere, într-un stil ale cărui rădăcini se găsesc în clasiicii genului din anii '90.

Phelps. Cole Phelps.

Perioada în care se desfășoară evenimentele din L.A. Noire nu a fost aleasă la întâmplare, americanii ace-

De la începător...

... la mare baștan la omucideri!

viciile generate de atingerea vârfului piramidei nepunând fi ținute sub control doar prin intermediul mijloacelor legale.

În această veritabilă junglă de beton trebuie să-și ducă existența Cole Phelps, personajul principal din L.A. Noire, fost soldat al bravului Unchi Sam, la rândul său recent întors de pe câmpurile de bătălie ale celui de-al Doilea Război Mondial. Din fericire, în ciuda vremurilor grele, Phelps a reușit să-și găsească o slujbă în cadrul LAPD, în departamentul care se ocupa de problemele ivite în traficul din Los Angeles. Scopul jucătorului va fi să-l ajute pe Cole să avanseze în grad în cadrul poliției, acest lucru fiind posibil prin rezolvarea diverselor cazuri care se vor ivi pe parcursul poveștii. Dificultatea cazurilor va crește progresiv, pe măsură ce Phelps avansează

de la stadiul de simplu învățacel în ale problemelor de trafic până la poziția de detectiv cu acte în regulă în cadrul departamentului omucideri.

Astfel, Phelps va trebui să se deplaseze la locurile faptelor, să investigheze aceste scene, strângând dovezi și intervievând martorii și suspecții. De altfel, L.A. Noire va pune un accent deosebit pe dialogurile pe care polițistul le va purta cu celelalte personaje, subiectele de conversație putând varia în funcție de notițele pe care Phelps și le va face în carnetul personal. Jocul conține și anumite elemente de RPG, Phelps putând alege modul în care își abordează interlocutorii. Acesta poate fi calm, luând de bune spusele suspectului interviuat, irascibil și neîncrezător în declarațiile acestuia sau chiar violent, aruncând direct acuzații grave. În funcție de firile acestor personaje, dar și de dovezile strânse până atunci, reacțiile interlocutorilor vor varia, unii cedând foarte rapid la presiune, alții devenind la rândul lor nepoliticoși și secreteși.

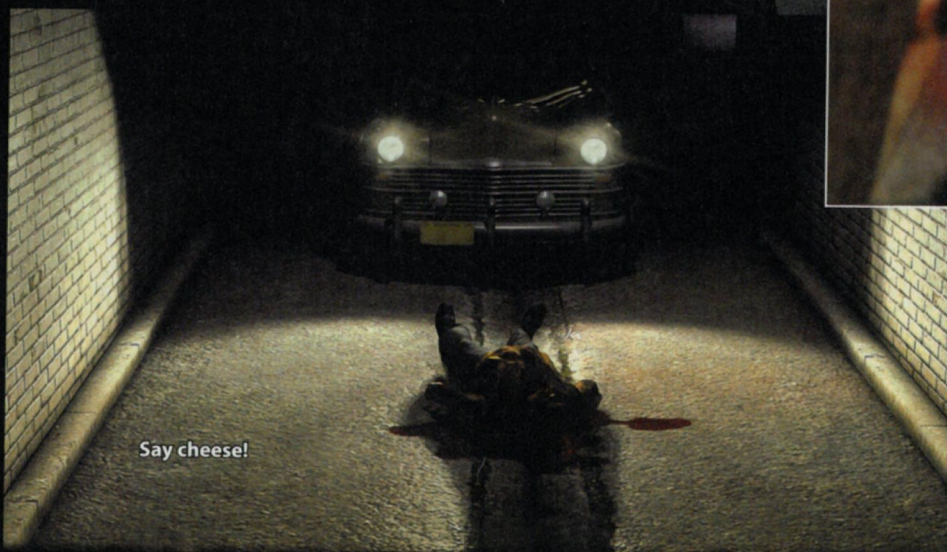
Fața spune tot!

Un rol foarte important în procesul de interviuare îl vor juca aspectul personajelor, precum și gesturile faciale ale acestora. Din trailer-ele sau capturile de ecran lansate până acum nu putem spune că L.A. Noire excelează la capitolul grafic, însă un aspect atrage imediat atenția: animațiile excelent realizate ale figurilor ființelor umane din joc. Pentru reproducerea și animația acestora, Team Bondi folosește propria tehnologie MotionScan, un sistem de motion capture bazat pe 32 de camere de captură. Rezultatele sunt de-a dreptul uimitoare, calitatea animației din L.A. Noire fiind la ani lumină de orice am văzut până acum în acest domeniu. Lăsând tonul vocii la o parte, jucătorul își va putea da seama dacă interlocutorul său minte sau spune adevărul doar în funcție de mimica sa. Actori reali și-au împrumutat aspectul

și vocile tuturor personajelor din joc, Phelps însuși fiind interpretat de starul din serialul Mad Men, Aaron Staton.

Totuși, suntem în anul 2011, iar simpla activitate intelectuală nu mai este suficientă pentru a mulțumi publicul din ziua de astăzi. Astfel, L.A. Noire nu se va limita doar la aceste investigații, ci numeroase misiuni vor conține scene de acțiune propriu-zisă, în care Phelps va împărți pumni în stânga și-n dreapta, va fi implicat în schimburi de focuri spectaculoase sau își va demonstra talentul de șofer în cadrul unor urmăriri „ca-n filme”.

În ultima vreme, genul adventure a devenit refugiu al studiourilor mici și relativ necunoscute, ale căror

Say cheese!

Ochiu' dracului...

producții rareori atrag atenția. Nici titlurile comice nu mai sunt ce erau odată (vezi Sam & Max sau Monkey Island), jocurile de aventură zbătându-se să iasă din acest cerc vicios. Un prim pas a fost făcut anul trecut cu Heavy Rain, francezii de la Quantic Dream modificând formula clasică îndejuns de mult pentru a atrage din nou atenția. L.A. Noire pare următorul pas logic în această direcție, iar combinația sa inedită de gameplay clasic, mediu de joc open world și secvențe de acțiune promite una dintre cele mai intense experiențe ludice ale acestui an.

Cosmin Aionita

Nu lăsați Locuința Digitală deschisă...

Securitate imbatabilă pentru rețeaua wireless

Routerul Wireless N Gigabit pentru acasă.

Cu criptare ce poate fi configurată prin simpla apăsare a unui buton (WPS), Routerul Wireless N Gigabit pentru acasă se asigură că dvs. sunteți singura persoană care știe parola rețelei. Beneficiați în plus de viteze superioare și acoperire Wireless N, conectivitate Gigabit și abilitatea de a prioritiza conținutul audio sau video, pentru o experiență pe Internet fără întreruperi.

Este unul dintre cele mai bune routere existente acum pe piață, la preț excepțional!

Creați-vă propriul spațiu digital.

www.dlink.ro/digitalhome
www.dlinkforum.ro

D-Link
Building Networks for People

WORLD OF WARCRAFT

CATAclysm

Azeroth, așa cum nu îl mai știi

In secret, de vreo doi ani de zile mi-am dorit ca World of Warcraft să moară. De nenumărate ori mi-am reactivat contul doar ca să mă las de joc peste câteva zile, savurând orice ocazie de a-mi explica motivele plecării celor de la Blizzard și așteptând cu multă emoție orice MMO proaspăt anunțat care se arăta promițător. Mi-am dorit moartea WoW-ului pentru l-am văzut ca un soi de Microsoft al aventurilor online, deținând monopolul într-o lume care nu ar trebui să fie limitată de reguli. Încă îl văd așa, însă Cataclysm mi-a dovedit că această stare de fapt nu este vina Blizzard. Vina lor este că pur și simplu sunt al naibii de buni în ceea ce fac și că lumea - cu mici excepții, desigur - în loc să învețe de la ei lecțiile corecte, nu se poate gândi decât să copieze. Și, deși poți imita multe, nu poți imita însuși felul de a fi, esența unei entități care, cred eu, se conduce după o serie de principii corecte. Mi-am dorit moartea WoW-ului și din motive personale. Mai exact, după atâția ani de joc presărați cu sezoane mult prea hardcore, în care mi-am pierdut prieteni și am uitat să mai văd lumea reală, m-am plictisit. M-am intristat că, în mod ciudat, conținutul își pierde valoarea într-o lume virtuală, unde nu pozești în locul de baștină decât câteva niveluri și unde nu te stabilești la casa ta niciodată. Nu numai conținutul își pierde valoarea, ci și miile de amiciții pe care le pierzi dacă nu poți ține pasul cu progresul altora. Cui îi mai pasă de tine dacă a atins nivelul maxim? Singurul mod (care, din păcate, încă mai persistă) de a cunoaște o Hoardă nouă este lansarea unui nou expansion și a unui nou level cap, asta dacă nu ai o gildă bazată cu care probabil bei o bere în oraș seara, după raid. Nu că așa ceva nu e plăcut, dar... eu vreau să cunosc și lume nouă, vreau să știu că nu totul este arhicunoscut despre cele două sute de mii de Wiki-uri centrate pe WoW și că, la nevoie, poți găsi un aventurier ca tine care să îți țină spatele într-o zonă în care nu știi cum merge treaba - sentiment pe care l-am experimentat doar în beta de

WoW, în timpuri imemorabile. Dacă tot am o gildă, că altfel nu se poate având în vedere skill-urile sociale deosebite ale comunității mondiale de warcraftiști, măcar acea gildă să însemne și altceva decât un canal dedicat de discuții și un tabard care reflectă gusturile liderului. Având însă în vedere că apropierea vertiginoasă a Cataclysm-ului a coincis cu strămătarea familiei Bularca pe alte meleaguri și că unii dintre cei mai buni prieteni ai noștri trăiesc în WoW, în ciuda tuturor bilelor negre pe care le-am adunat de-a lungul timpului pentru acest joc, mi-am reactivat contul. Adevărul este că toți cred că încercăm să ne creăm familialul într-o lume nouă, virtuală au ba. Cu sinceritate îți spun că World of Warcraft mă face să mă simt ca acasă. Așa s-a născut noul meu hunter, clasă neîncercată până nu am dat un anumit test promovat de Blizzard care mi-a recomandat-o. Astfel am asistat la... un mare cataclism.

Înțelepciune practică

Vânzările unui joc sunt deseori determinate de ce scrie pe copertă. 20 de niveluri noi, 1 400 de modele noi, 5 435 de feature-uri noi etc. se pare că sunt cuvinte care fac cumpărătorul să pună mâna pe produs considerând că face o afacere bună. Este asemănător cu 3 la 10 mii, fie ele 3 șosete sau număr de poligoane. Este mult mai bine să iei 3 șosete la 10 mii decât una la același preț. Această tehnică de marketing nu face dreptate Cataclysm-ului. Acest expansion, ca și altele, a crescut level cap-ul la 85, a adăugat două rase noi jocului și a inaugurat câteva zone nou-nouțe. De asemenea, a refăcut aproape tot conținutul de până acum. Puterea Cataclysm-ului stă în acest „de asemenea”. Din punctul meu de vedere, expansion-ul a adus peste 50 de zone noi, fără a număra Northrend și Outland. Tot Azeroth-ul a fost revăzut de către Blizzard și modificat în conformitate cu lecțiile pe care le-au învățat de la comunitate pe parcursul a șase ani de zile. Ca bonus, unul important dacă avem în

Marele tun (e cu spatele, ce?!) și fața șefului

vedere numărul de persoane care stăteau la coadă la trainer-ul de zburători în noaptea lansării, acum că Azeroth este pus la punct, poți zbura și pe acest continent. Aristotel spune că înțelepciunea practică se bazează pe dorința de a evalua, de a fi bine determinată de motive care își au rădăcinile în valori morale. Vrei ca propriul tău doctor să te vindece fiindcă are menirea de vindecător, fiindcă ceea ce îl motivează este dorința de a vindeca, nu de a face bani, spre exemplu. Faptul că face bani din asta (sau cel puțin ar trebui să facă, o regulă nu neapărat adevărată în unele situații) este un rezultat cinstit și plăcut. Înțelepciunea practică se regăsește greu, din păcate, în industria jocurilor, dar Cataclysm m-a făcut să cred că Blizzard este motivat și de principii corecte, nu numai de goana după profit. Dacă, la începutul lui, World of Warcraft putea fi caracterizat ca o colecție a celor mai interesante caracteristici ale MMO-urilor atunci pe piață, astăzi cam tot ce face Blizzard se poate numi inovație sau, mai precis, „împrumutarea” și punerea în practică a ideilor și a cerințelor a 12 milioane de

jucători. Mai lipsește doar să premieze creatorii mod-urilor pe care le-au integrat în joc și devin developerii mei preferați. Dar să nu exagerăm.

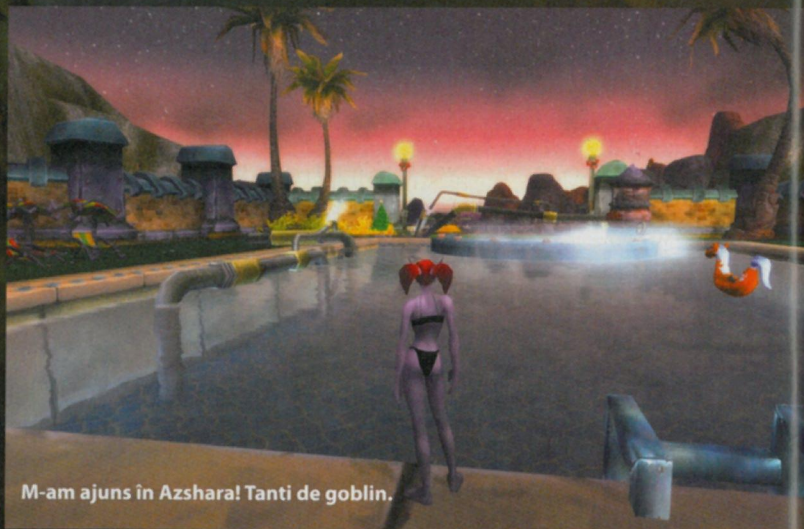
Alea iacta est

Cataclysm este cel de-al treilea expansion pentru World of Warcraft. Pentru a-l juca, trebuie să dispui de tot conținutul precedent, mai exact de World of Warcraft clasic, plus The Burning Crusade, plus Wrath of the Lich King, acum disponibil la pachet pentru o sumă mult mai mică decât am plătit noi, obsedații. Dacă nu cumperi Cataclysm, tot vei putea beneficia de acel „de asemenea” de care vorbeam puțin mai înainte, și anume de un Azeroth (cunoscut și ca „Vanilla WoW”) refăcut complet.

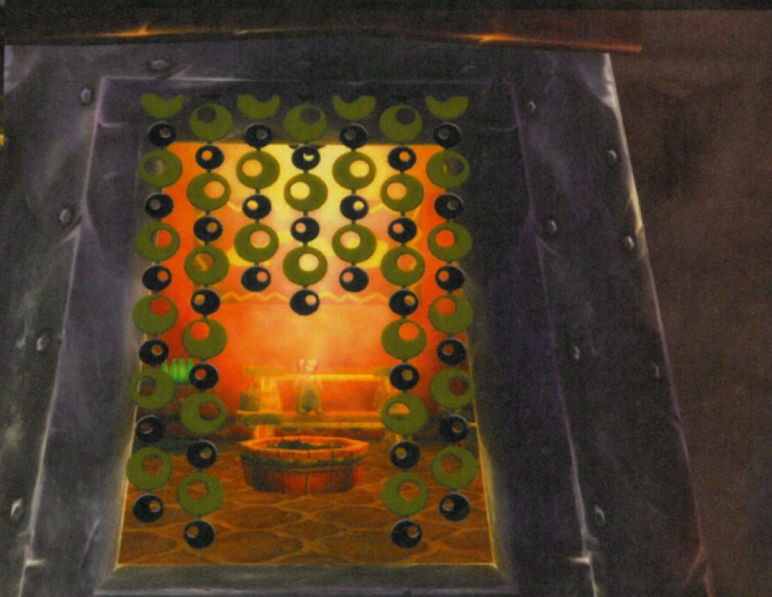
Însă dacă nu ai Cataclysm, vei putea doar să îți cumperi skill-ul, nu și să zbori prin vechile continente, Kalimdor și Eastern Kingdom. Cataclysm ca eveniment a început înainte de lansarea expansion-ului. Asta fiindcă Neltharion, păzitorul pământului, mai bine cunoscut sub numele de Deathwing the Destroyer, unul din cele cinci aspecte-dragon ale Azeroth-ului și exact acela de care ar trebui să îți fie teamă, s-a întors din Deepholm pentru a cucerii toată lumea, tot ceea ce dânsul consideră a fi al lui de drept. Întoarcerea lui extrem de furioasă a determinat reformarea celor două continente, Kalimdor și Eastern Kingdoms, care acum se recuperează după pierderile cauzate de acest eveniment. Care este de fapt treaba cu Deathwing? Pentru cei care au jucat seria Warcraft, acest gentil dragon nu și-a mai făcut cu-

noscută prezența din Warcraft II. Pentru cei care au citit cărțile, Deathwing este un personaj poate mai bine cunoscut, căci el este unul dintre cele cinci aspecte, Neltharion the Earth Warden, care au avut mereu grijă de această lume și tot el este singurul dintre cei cinci care a luat-o razna corupt de putere și ajutat de Vechii Zei ai lumii, care printre altele a răpit-o pe tanti Alexstrasza, aspectul vieții, și a forțat-o să producă dragoni pentru mica lui armată de orci Dragonmaw corupți la rândul lor de către Burning Legion. Decăderea lui Neltharion a fost determinată de către un artefact găsit de acesta, numit Dragon Soul (sau Demon Soul) prin intermediul căruia Vechii Zei ai Azeroth-ului, cei înfrânți de către titani, au putut să îl convingă pe Aspectul Pământului că ar putea domni numai el asupra întregii lumi. Demon Soul-ul era de fapt un disc creat de Deathwing la instrucțiunile vechilor zei și care avea nevoie de o parte din puterile celorlalte aspecte ca să își manifeste puterea. Deathwing și-a convins colegii să cedeze o parte din puterea lor discului, arătându-și apoi corupția și încercând să-i subjuge pe ceilalți patru dragoni-aspect: Alexstrasza, aspectul vieții, Yisera, aspectul visurilor și Emerald Dream-ului, Malygos, patronul magiei și Nozdormu, stăpânul timpului. Demon Soul-ul l-a corupt pe Deathwing în asemenea măsură, încât orcii subjugăți de acesta l-au făurit o armură care să îl ajute pe marele dragon să își păstreze puterea, căci artefactul îi făurise o inimă din foc și lavă ce îi făcuse pieptul să explodeze. De aici acest petecit Deathwing ce va patrona de acum încolo ecranele noastre de login în joc. Desigur, ca în orice poveste fantasy, Deathwing a fost văduvit de acest Demon Soul, furat de nimeni altul decât Malfurion, fratele lui Illidan. Acesta, aflând de corupția și distrugerea iminentă a lumii sale, s-a aventurat în Emerald Dream pentru a fura artefactul de la Deathwing - singu-

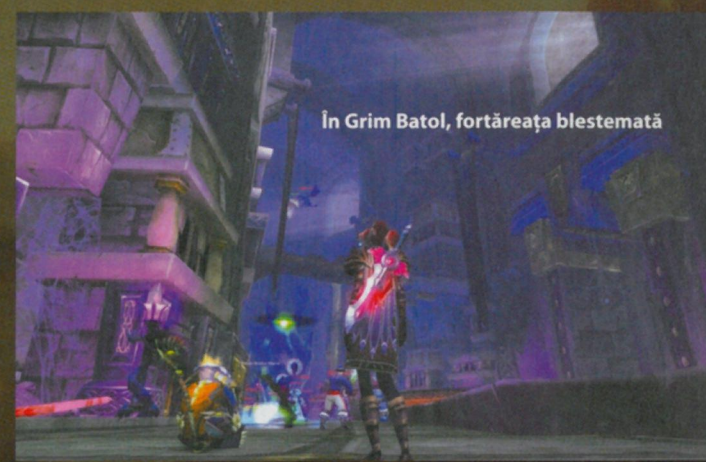
M-am ajuns în Azshara! Tanti de goblin.

Marea crăpătură din Barrens

termidiul căruia Vechii Zei ai Azeroth-ului, cei înfrânți de către titani, au putut să îl convingă pe Aspectul Pământului că ar putea domni numai el asupra întregii lumi. Demon Soul-ul era de fapt un disc creat de Deathwing la instrucțiunile vechilor zei și care avea nevoie de o parte din puterile celorlalte aspecte ca să își manifeste puterea. Deathwing și-a convins colegii să cedeze o parte din puterea lor discului, arătându-și apoi corupția și încercând să-i subjuge pe ceilalți patru dragoni-aspect: Alexstrasza, aspectul vieții, Yisera, aspectul visurilor și Emerald Dream-ului, Malygos, patronul magiei și Nozdormu, stăpânul timpului. Demon Soul-ul l-a corupt pe Deathwing în asemenea măsură, încât orcii subjugăți de acesta l-au făurit o armură care să îl ajute pe marele dragon să își păstreze puterea, căci artefactul îi făurise o inimă din foc și lavă ce îi făcuse pieptul să explodeze. De aici acest petecit Deathwing ce va patrona de acum încolo ecranele noastre de login în joc. Desigur, ca în orice poveste fantasy, Deathwing a fost văduvit de acest Demon Soul, furat de nimeni altul decât Malfurion, fratele lui Illidan. Acesta, aflând de corupția și distrugerea iminentă a lumii sale, s-a aventurat în Emerald Dream pentru a fura artefactul de la Deathwing - singu-

rul mod prin care putea ajunge la această armă foarte puternică. Malfurion și-a atins scopul, însă Illidan a predat artefactul reginei elfilor, Zin-Azshari, care l-a folosit pentru a deschide primul portal prin care The Burning Legion a pătruns în Azeroth. Pe parcursul a mii de ani, Deathwing a tot încercat să își recâștige artefactul, prin șiretanie, impersonându-l pe Lord Prestor sau ca sine însuși, războindu-se cu celelalte aspecte. Onyxia și Nefarian sunt vâlsarele aceluiași Deathwing. În final, însă, un vrăjitor numit Rhonin a reușit, alături de Krasus, principalul ajutor al Alexstraszei, și de Nozdormu, Yisera și Malygos (căci Alexstrasza era încătușată) să distrugă Demon Soul-ul și aproape și pe Deathwing, care a fost nevoit să fugă și să se ascundă în Deepholm pentru a-și reface rănilile. Cataclysm începe în Deepholm, unde, după amar de vreme, Deathwing revine la viață. Supărat foc pe toți și toate, acesta erupe efectiv din aceste caverne, determi-

În Grim Batol, fortăreața blestemată

nând un val seismic ce schimbă întreg Azeroth-ul. Pentru companie, Deathwing îl cheamă și pe Ragnaros, cu scopul de a distruge odată pentru totdeauna copacul sfânt al elfilor, Nordrassil. Din fericire, Deathwing nu este singurul care revine la viață în acest expansion; Malfurion, pierdut în Emerald Dream după marea sa victorie, revine și el ca să apere Copacul Vieții. Aceste incerturi vremuri istorice ale Azeroth-ului m-au găsit impersonând tânăra mea vânătoare bloodelf-ită, care și-a petrecut tinerețea în deja bine-cunoscutele tărâmuri din jurul Silvermoon, neatins de crâncenele evenimente. Surpriză, însă, odată ajunsă în capitala Hoordei, Orgrimmar, cu ocazia lansării expansion-ului: orașul este tot în construcție, încercând să se refacă după vizita celui mai mare model al jocului (după declarațiile celor de la Blizzard). Deși principalele atracții ale vieții mondene sunt relativ tot acolo, cum ar fi Action House-ul sau banca, Orgrimmar găzduiește acum o grămadă de refugiați, precum și o grămadă de districte noi, fiecare cu micile sale „cadouri”. Reamintesc cu această ocazie că gările orașului sunt mereu un bun ajutor atunci când nu găsești, spre exemplu, trainer-ul propriei clase. Vizita lui Deathwing a lăsat numeroase cicatrice pe suprafața Azeroth-ului și a reordonat zonele din punctul de vedere al nivelului și al progresiei jocului. Blizzard susține că fiecare linie de quest a fost revăzută și refăcută și că au adăugat circa 3 500 de quest-uri noi. Bunăoară, zone

Deathwing trăgând un păr în muntele goblinilor

Argaloth în Baradin Hold

găsi foarte bine dispuși sau în faza imediat următoare bine dispunerii determinate de beție, undeva pe dealurile din Thousand Needle, gata să arunce în tine cu băuturi rafinate care te vor îmbăta și pe tine urgent. Un'Goro este una din puținele zone aproape neatinsse, dar și aici Deathwing și-a făcut simțită prezența. Tabăra de explorare a fost distrusă ca să fie înlocuită de alte tabere, mai multe, iar tu vei putea începe un

care erau odinioară destinate „tinerilor” au devenit teritorii minate pentru ei, în vreme ce zone oarecum elitiste au beneficiat de un downgrade de nivel. Unele zone au suferit doar modificări de aspect, substanțiale însă și cu un set de quest-uri pe măsură, care satisfac și introduce-re celor două rase noi, Goblin (Hoardă) și Worgen (Alianță) - protestez pe această cale împotriva acestei aranjări, worgen-ii fiind alegerea mea principală pentru facțiunea „urată” a WoW-ului. Spre exemplu, Barrens are acum zone de nivel înalt, iar Thousand Needles, una din ariile mele preferate dintotdeauna, este acum cu totul scufundată. O mie de ace, tot zona mea preferată, a rămas, scufundată așa cum e, fiindcă, pentru prima dată în Azeroth, primești ca... mount o barcă, proprie și personală, pe care o conduci unde îți vrea inimioara... în limitele zonei. Nimeni nu se simte însă pierdut, cred, în noua lume. Fostul conținut nu a fost aruncat la gunoi, ci a fost reciclat, refolosit, îmbunătățit. Mai îți minte vânzătorul de înghețată din Thousand Needles? Ei bine, îl vei găsi refugiat pe o barcă, vânzând în continuare înghețată și punându-te să culegi unele chestii care te vor face să renunți la înghețata lui pentru totdeauna. Mai îți minte pi-rații ce împânzeau plajele Tanaris-ului? Ei bine, îi vei re-

quest de grinding care îți va permite să îți crești propriul tău raptor mount. Epic mount, mai exact.

Fiecare zonă a beneficiat de o cosmetizare, beneficiile constând cu precădere în poveștile continuate cu grijă. Am avut senzația că Blizzard le-a spus angajaților: „OK,

băieți și fete, știu că iubiți cu toții lumea aceasta virtuală la care lucrați, vă dăm mână liberă să faceți ce credeți de cuviință, așa că vă rog, distrați-vă cum știți mai bine și lăsați asta să se vadă și în joc!”. Probabil de aceea se regăsesc și unele quest-uri mai puțin... ortodoxe, care implică de exemplu camel toes și altele, despre care nu dau detalii ca să le descoperi și tu la adevărata lor valoare.

Worgen in the woods

La momentul Cataclysm, bloodelfița mea era prea tânără pentru a practica zborul, însă a așteptat miezul nopții din data de 6 spre 7 decembrie pentru a vedea dacă nu cumva însuși Deathwing va face marele anunț. Alături de ea, probabil toată populația serverului a vizitat în acele ore târzii Orgrimmar, mulți nutrirând aceeași speranță, însă și mai mulți stând călare pe săracul profesor de zbor al orașului. În jurul orei 12, în loc de Deathwing, a venit un mare server shutdown, care a determinat ulterior o la fel de mare coadă la reautentificare. Norocoasă ca de obicei, am fost printre primii care au

Questul în care trebuie să uciți 1000 de goblini

experimentat WoW cu Cataclysm, care sincer arăta la fel ca WoW fără Cataclysm, căci vizita leviatanului avusese loc cu ceva timp înainte de lansarea oficială a expansi-on-ului. Frustrată de modul în care lumea din jurul meu își lua zborul, am plecat să cuturei noua lume, murind cu patos de câteva ori în încercarea de a traversa prin locuri nepermise marele rift ce taie tot Barrens-ul. Obiectivul: Thunderbuff. De neajuns căci s-a baricadat cu ocazia neașteptatei vizite. După ce m-am plictisit de ars, căzut, decapitat și alte sfârșituri care mai de care mai tragice, am riscat un log off în cunoștință de cauză că în acea noapte particulară s-ar putea să nu mai primesc o a doua șansă să reintru pe server. Obiectivul: să intru puțin în pielea noii rase worgen! Zis și făcut. Totul foarte familiar, de altfel, având în vedere că s-transilvăneană și că, vorba aia, mă trag din locul în care s-a născut conceptul de mușcătură transformatoare. Dar recunosc că, deși Shadowfang Keep este instanța mea preferată din-

datele creaturi, însă nu reușește să lupte cu infecția mușcăturilor, boală ce, evident, nu te omoară, ci te transformă într-un clasic vârcolac. Și uite așa dai nas în nas cu primele cut scene-uri ale jocului. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri spusele americanilor în ceea ce privește prezentarea jocului, tradusă în mod direct prin cut scene-uri care au ca scop poziționarea jucătorului în poveste, într-o poveste oarecum interactivă, deși nu ține de alegerea ta să devii sau nu worgen și nici dacă, până la urmă, vei fi un worgen bun sau rău. Eu aș fi vrut să fiu unul rău, dar... așa a fost și când s-au inventat Death Knights. În calitate de vârcolac, una din principalele caracteristici este că poți schimba oricând între această fatidică formă și cea de human. Ca bestie, poți alerga rupând pământul și, fiindcă nu te poți mândri cu o prea mare puritate sufletească, nici blestemele și bolile clasice nu te pot atinge prea tare. Ca scop în viață, ai de ales între 8 clase, printre care, în mod ciudat, și cea de preot.

Însă bătrânii spun că, totuși, s-ar putea să existe un leac pentru... worgen-eală. Așa că tu stai și sperii ori că vei juca un legitim om ori că cineva, cumva, va da frâu răului din tine.

Orgrimmar de foarte sus

totdeauna, Blizzard m-a surprins și de data asta. Ca worgen îți începi povestea într-o condiție pur umană. De fapt, încă din fereastra de individualizare a personajului, trebuie să îți alegi două fețe, una de om și una de vârcolac. Și uite așa te trezești în plin atac al micului și izolatului Gilneas, luptând împotriva a ceea ce par a fi lupi, fără a avea timp să stai la îndoială și luptând pentru a-ți salva viața. Gilneas este Bram Stoker-eres în sine și regăsești aici, fără voie, personaje de mult cunoscute. Fiindcă, în mod inevitabil, eroul din tine reușește să înfrângă ciu-

Noi mobi, aduși din Diablo

PLANTS VS ZOMBIES

Unul dintre cele mai „cool stuff” dintre „cool stuff”-uri este minijocul din Hillsbrad Foothills creat împreună cu cei de la PopCap. Blizzard a colaborat cu dezvoltorii lui Plants vs Zombies pentru a face unul dintre cele mai faine minigame-uri din WoW, pentru că nu este singurul... Dacă vei călători aproape de locul unde a fost înainte Dalaran, în Hillsbrad Foothills, vei găsi un goblin care are o fermă. Acesta îți va da un chain de quest-uri care te va trece în perspectivă izometrică și vei putea juca, la propriu, jocul celor de la PopCap, populat evident cu monștrii specifici lui World of Warcraft. Regulile sunt similare, vei avea tot felul de obiecte cu diferite proprietăți, raze de soare etc. Dacă vei reuși să termini toate „nivelurile”, vei primi cadou o floare ca vanity pet... Și nu orice floare, ci una care va umbla după tine și din când în când va cânta diferite lucruri, printre care „There is a zombie on your laaaawn...”.

Goblini peste bord

A doua rasă care a devenit jucabilă, pentru că, de existat, exista deja, este cea a goblinilor. Știm cu toții ce se spune despre tehnologia acestora, și anume că orice se produce în atelierile acestor piromani are o mare șansă de a exploda. Acest lucru a devenit și mai evident în momentul în care „păsăroiul” de Deathwing și-a făcut apariția și a aruncat în aer întreaga insulă pe care tu îți duceai existența împreună cu clanul tău de mici criminali. Așadar, din automobilul sport proprietate personală pe care-l dobândești printre quest-urile de start, vei

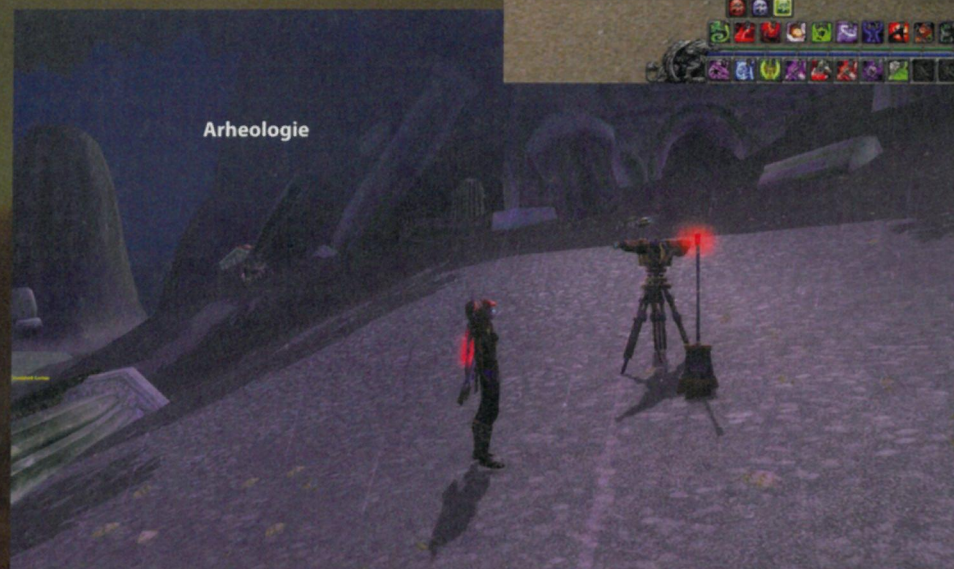

Bătălie între aspecte

Uite cine ce quest îți oferă...

Arheologie

observa cu surprindere cum un Dragon de mărimea întregului domeniu, pe care îl vei conduce după asasinarea actualului director comercial, va arde totul în jurul lui și va da un șut vulcanului din spatele grădinii. Legenda spune că pe acea insulă se afla minereul care i-a făcut pe goblini deștepți, cu efectele secundare cunoscute. Păcat de el... sau nu. Oricum, ceea ce vreau să scot în evidență în această minunată zi de luni dimineață, în care iarba crește numai în emisfera sudică, este că goblinii au cea mai distractivă serie de quest-uri de start. Merită făcute doar de dragul lor, chiar dacă nu intenționezi să joci cu un goblin. Până la nivel 20-22 distracția este asigurată, mai ales dacă faci zona pentru prima dată. Adică ai de toate, de la chefuri în vile cu piscină și mașini sport, până la dog-fight cu avioane de vânătoare și alte lucruri extreme, ca exemplu călătoria cu trenul rachetă. Nu cred că are sens să intru în detalii. Doar că așteaptă-te la orice.

Leveling la 85

Unul dintre subiectele vehiculate masiv pe forumuri înainte de lansare a fost care va fi viteza de creștere către 85. Evident, din moment ce s-a anunțat un număr de 5 zone de leveling, era clar că probabil ai nevoie de minimum 3 pentru a crește. Un calcul simplu relativ la modul în care au echilibrat în celelalte expansion-uri acest lucru ar fi spus că vei avea nevoie de mai puțin timp ca de la 70 la 80, dar mai mult decât de la 60 la 70. Cam așa a fost. Adevărul e că leveling-ul se face exact atât de repede cât ți se pare normal că ar trebui să fie, cu condiția să ai build-ul de talente potrivit și să urmărești

cu acuratețe linia quest-urilor.

Că tot a venit vorba de quest-uri, Blizzard le-a organizat similar cu modul în care a făcut-o în Wrath of the Lich King, adică modulare, mai exact, termini cu zona A, evoluezi în zona B și abia la sfârșit eventual te întorci la origini. Evident, în Deepholm sistemul este stelar, cu module la capetele stelelor. Din fericire, Blizz a ales să nu renunțe sub nicio formă la diversitate, așa că noile zone beneficiază de un background story puternic general, care la rândul lui se divizează în multiple povestioare pentru fiecare chain separat. Astfel, la sfârșit va exista în-

Glottus 8000!

totdeauna un The End către To be continued după o bătălie epocală care-ți va aduce un Blue în buzunar. Înspre nivelul 85 vei avea ocazia de a încerca și noi dungeoane, ca de exemplu Blackrock Caverns, cu trimitere din Mount Hyjal, pe care e recomandabil să-l faci la timpul lui de câteva ori pentru că, dacă nu, te vei trezi la nivel 85 că nu e în lista de random normale deoarece e prea low level. Nu vrei să știi cât de antrenat trebuie să fie un tank ca să poată termina acest coșmar pe eroic, fără să schimbe de trei ori membrii grupului. Personal, am înjurat bossul final din greu pentru că nimeni nu a avut răbdarea să aștepte să găsesc soluția ideală care să funcționeze cu ping-ul meu oribil. Cea mai faină adădire este de fapt cumulearea tuturor quest-urilor serioase de dungeon la intrarea în acesta. Prin această metodă e sigur că le faci și că nu aștepți 2 ore ca pe vremuri ca cineva din party să termine chain-ul imens de Deadmines, pentru că viața de messenger e bugged și aleargă pe loc prin cine știe ce copac sau e picat printre texturi.

Experiență de nivel înalt

Cum nivelul maxim este de obicei începutul pentru WoW, și Cataclysm vine cu clasicile dugeoane eroice, respectiv de raid. Ar fi frumos să le enumer aici și să vorbim despre fiecare în parte, cu tactici și tot (îi mulțumesc distinsei noastre lidere de gildă care a stat și mi-a

scris de mână câteva ghiduri pentru articolul ăsta), însă nu cred că e cazul, dat fiind că internetul e plin de ele și mulți dintre voi deja le cunosc. O idee pe care aș vrea să o extind însă este aceea a nivelului de dificultate. Dacă în toamnă, de la penultimul patch încoace, dungeonurile eroice de WOTLK se făceau cu spatele și erau pe farming chiar dacă erai echipat în verde, odată cu lansarea lui Cataclysm, oamenii au izbucnit în urlete de furie. Citez: „cum adică să folosim crowd control?!”. Lumea devenise atât de obișnuită cu rush-ul încât mintea lor nu mai era capabilă să înțeleagă acest concept de control al mobilor, astfel încât tank-ul să nu dispară în 3 secunde. Evident, în random-uri era nebunie, cu o grămadă de grăbiți care urlau „Hai odată!” când tu încercai să te asiguri că lumea cunoaște tacticile. Mai mult decât atât, DPS-erii aveau prostul obicei de a se arunca în luptă ca să grăbească lucrurile. Era o plăcere să-l lași să moară, să le zici că i-ai lăsat să moară și să le dai kick ulterior din party. Educație cu forța. În timp, lumea s-a cumițit, însă a apărut o altă specie, aceea care au făcut cel puțin o dată un heroic și care au devenit brusc experți, incapabili de a avea răbdarea să le explice celorlalți ce se întâmplă. Nu vorbesc numai de random-uri... Evident, se

simte frustrare pe aici, pentru că eram tank. Ghilda mea a luat-o major înainte, iar eu nu am avut timpul necesar să recuperez. Mare parte dintre ei evident nu puteau să-mi stea mie la dispoziție, așa că am încercat să învăț boșii din random-uri, care a fost un proces lung, obositor și stresant. Cât de cât am reușit până la urmă. În ceea ce privește raiding-ul, Blizz a menținut exact aceeași rețetă de până acum, cu variații minore. Mă simt oricum nevoit să scot în evidență faptul că Deadmines are în fine o variantă eroică, iar Ragnaros a înviat și îi dă o mână de ajutor lui Deathwing. Deși intenționeam să vorbesc mai târziu de zone, nu pot să nu vă zic că am fost foarte impresionat de Grim Batol, pentru că senzația pe care am avut-o acolo a fost exact aceeași ca atunci când am citit cartea.

Cool stuff

Spre deosebire de multe alte jocuri similare, WoW a adus un nou concept în MMO-uri, și anume acela de „cool stuff to get”. Acesta a luat amploare în Burning

Well, I didn't...

Crusade, a fost dus la absurd în WOTLK, iar în Cataclysm are valențe epice. Cool stuff include vanity pets, mounts și în general orice lucruri care ies în afara normalului, cum era de exemplu dobândirea Time Lost Dragon, respectiv problema oului care se spargea în te miri ce din WOTLK. Cataclysm e plin de ele. Un exemplu ar fi liniile epice de quest-uri de pe urma cărora te alegi cu un vanity pet. Sau quest-ul prin care te transformi în quest giver. Ori întreaga zonă Vahj'ir, care este de departe cel mai complex și mai impresionant exemplu de level design pe care l-am văzut vreodată. Nici să nu mă puneți să vorbesc despre mount-uri, în special rare spawn-ul din Deepholm și căluțul de mare... Adevărul este că, dacă ești pasionat să pui mâna pe întregul ansamblu de cool stuff din WoW, ai de lucru 2-3 ani cel puțin. Un lucru de care vreau să vorbesc este noua meserie, care aproape că intră în această categorie a cool stuff-urilor, și anume Archeology. Spun aproape pentru că, în opinia mea, un mount și un vanity pet nu mă vor face să-mi pierd luni de zile cu ea. Pentru că deși este interesant gândită, are o mecanică simplistă, cam random, totuși, nu oferă mare lucru în final în afara unor mostre de informație care se găsesc și în alte locuri. Ar fi fost nevoie de mai puțin grinding și mai mult „thinking” și am fi avut pentru prima dată în WoW o meserie într-adevăr interesantă. Ca o paranteză, încă nu am luat dragonul din oul de Burning Crusade. M-am umplut de bufnițe și de șerpi, dar atât. Nu am avut noroc, chit că șansa de drop este de 5%. Așa că, odată la 3 zile, mai cumpăr câte unul...

PVP

Din nefericire, unde joc eu, lumea este pașnică, ferită. Dacă te dai la ei, fug. Dacă nu fug, de obicei o iei în freză pentru că de undeva sigur apare un al doilea sau al treilea pândaci. Oricum, ideea e că Blizzard a și introdus suficient content pvp pentru vreo jumătate de an. Evident, cea mai mare parte a reward-urilor interesante se iau din arenă, dar până acolo a fost introdusă o zonă de pvp complet nouă, similară cu Wintergrasp, care din păcate nu e foarte echilibrată, Tol Barad. Nu e echilibrată în sensul că partea care atacă are un dezavantaj clar în fața celei care se apără. Apărătorii trebuie să facă greșeli majore pentru a pierde. La noi pe server cam făceau, iar Aliața câștiga numai dimineața când greii erau la somn. Ce să faci...

În ceea ce privește battleground-urile, a fost introdus conceptul de rated battlegrounds, unde câștigi puncte PVP speciale cu care poți evident să-ți iei reward-uri de invidiat... A, ca să nu uit, punctele PVP speciale sunt de fapt Arena Points... am trezit ceva interesant acolo. Da, ideea e că în fine faptul că ești praf la PVP va trece neobservat și te vei alege și cu arena points pe care le poți folosi știm noi la ce... From 0 to Hero!! În plus, au fost introduse și două noi battleground-uri, The Battle for Gilneas, similar cu Arathi Basin, respectiv Twin Peaks, similar cu Warsong Gulch.

Alte modificări

Dacă nu ai fost pe fază când a sosit marele patch înainte de Cataclysm, mare parte dintre mecanicile jocului au fost schimbate. Asta include și stats-urile de pe

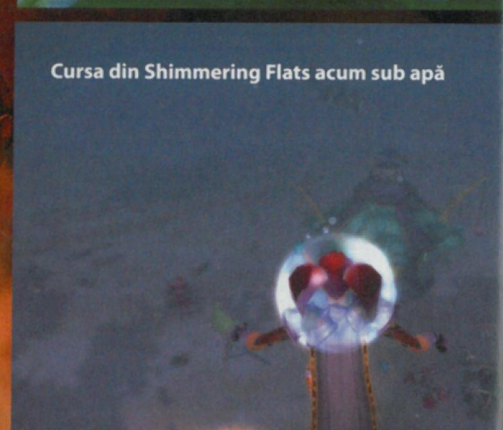
Prea mulți dragoni în Orgrimmar

obiecte, respectiv potența acestora. Practic fiecare obiect generat are acum stats-uri principale și un număr variabil de stats-uri secundare, ceea ce simplifică obiectul, dar în același timp complică sistemul de alegere a celui mai bun obiect de echipament care ți se potrivește. Oare să mergi pentru Parry sau pentru Dodge? Oare să mergi pentru Hit Rating sau pentru nou introdusul Mastery rating (talent special)? Adevărul e că lucrurile sunt atât de... „altfel” încât jocul a redevenit plin de farmec. Acest revamp a scos pe mal toții „experții” care împrumutau tehnici și rețete de succes de pe net. Mă rog,

Nici nu vrei să știi câte aluzii sunt în imaginea asta...

Cursa din Shimmering Flats acum sub apă

pentru maximum 3 luni, pentru că lumea își va reveni, va veni și nerful și înapoi la situația de acum 2 luni. Aproximativ acum 4 ani cineva a emis ideea că ar fi nevoie de un sistem prin care gilda să aibă mai multă valoare în WoW. Ca urmare, Blizzard a reușit să adune toate aceste idei și să creeze, în cele din urmă, un sistem de avansare a gildei în nivel, respectiv al tău în gildă pe bază de reputație. Adevărul e că, în afară de guild mounts, sunt niște lucruri foarte tari, mai ales cele legate de bonusul la experiență și reputație cu orice facțiune, 15 min Heartstone sau raid summoning. Pe lângă asta, mai sunt și achievement-urile care oferă și ele membrilor gildei noi perk-uri. O adevărată nebunie care promovează elitismul, dar cumva îi susține și pe n00bi. Asta pentru că unele perk-uri foarte faine sunt foarte accesibile și ghildelor mai mici și mai amărâte.

Așteptând lansarea și apariția skill-ului de Azeroth flying

De final

Suntem doi care scriem acest articol (mulți ar spune că e unul format din două jumătăți), așa că vom finaliza fiecare cum dorește. Io recunosc că cel mai mult am umblat prin Azeroth și am căscat gura la noile zone. Io, ca bărbat, m-am minunat, am admirat noile texturi și clădiri, orașe copaci, verdețuri, crăpături pline de lavă, ca un turist japonez. Am făcut peste tot poze. Nevoile mele de la un joc online au fost 100% satisfăcute, inclusiv nevoia unui soundtrack epic, sublim și clasic. Nu vreau altceva. Îmi ajunge ce e în WoW. Ceea ce pentru mine îl face un joc de nota 10. Evident, asta nu înseamnă că voi mai plăti subscripție în continuare. Și asta din cauza online-ului Survival Mod-ului de Minecrack care mi-a luat mințile. Așa că WoW primește de la mine un 9,9 pentru că nu e modular și nu are „texture pack-uri” de 32X32.

Îmi cer scuze. I'm on Minecrack!

... și părerea mea de femeie este că WoW este un soi de modă perenă: tocmai atunci când ți-ai dat seama ce vrei și ce te-ai defini în lume, fie ea și virtuală, mai apare ceva pentru care trebuie să îți formezi o strategie ca să îl obții. Asta ca să fii mai șmecheră ca Moș Crăciun. Păcat că unii dintre noi nu poartă joacă cât au chef. Ceea ce, pentru mine, face din WoW tot un joc de cam 9,9, fiindcă, așa cum a spus și jumătatea mea mai sus, vorbim aici de MMO-ul perfect pentru vremurile noastre. Pe o notă cu adevărat de încheiere, familia noastră este pe bune în acest moment on Minecrack (inclusiv Tase), fiindcă acest joculeț indie care nu ar trebui să aibă pretenția să concureze cu titani precum World of Warcraft a făcut ceea ce nici măcar Blizzard nu a reușit: a creat continuitate adevărată. Noul Azeroth este cel puțin captivant și, dacă nota ar trebui să reflecte valoarea în care îți

investești mălaiul, atunci Cataclysm este un must have. Jocul acesta scrie istorie, însă o scrie din perspectiva celor care au buzunare dordora de bani și porți mereu deschise. A celor care își permit să nu mai joace după reguli sigure. Or, așa da, și eu aș risca dacă nu aș risca de fapt deloc. Așa că, din punctul meu de vedere, aceasta este ratarea marelui 10. Aștept de la Blizzard ceva surprinzător și cred că sunt clientul ideal și poate chiar reviewer-ul ideal să ceară asta. „I want to see you guys risk it all!”. Oricum, nimic nu vă mai amenință accesul la glorie. Până la următorul expansion, cu siguranță recreăm Azeroth-ul în ambele variante... dincolo. Acum, rămâne doar să te decizi pe ce server vrei să te autentifici.

P.S. Și da, nu am scris nimic de celebrul Harrison Jones care este un personaj central al poveștii...

Locke & Lara

VERDICT LEVEL

aproape tot

nu știu, până când nu o să le repare

PE SCURT:

Există două categorii de oameni cărora nu le place World of Warcraft - unii sunt cei care nu au jucat niciodată și ceilalți care au murit înainte ca acesta să apară. A, și Gloran.

Gen MMORPG Producător Blizzard Distribuitor Activision-Blizzard

Ofertant GameShop.ro ON-LINE www.europe.com

CERINTE MINIME: Procesor Intel Pentium 4 1.3 GHz / AMD Athlon XP 1500 Memorie 1 GB RAM Accelerare 3D NVIDIA GeForce FX / ATI Radeon 9500

ALTERNATIVA RIFT

Nu prea există. Cred că am jucat majoritatea MMORPG-urilor de pe net și totuși nu am găsit o alternativă viabilă pentru WoW, în categoria din care face parte. Oricum, ca idee, puteți încerca RIFT, un MMORPG donat aproape perfect WoW, cu mici diferențe, și engine grafic mai nou, care va ieși în curând. Subliniez „INCERCA”.

9.9

Two Worlds II

Între două lumi

Tin minte că eram foarte entuziasmat de primul Two Worlds. Până a apărut. Atunci entuziasmul e murit mai repede decât eroul meu prins la înghesuială de un grizzly. Drept urmare, mi-am înfrânat optimismul când Reality Pump ne-au promis un al doilea joc al seriei, unul care să nu repete greșelile fratelui său mai bătrân. Câteodată lipsa de entuziasm e un lucru bun, crește probabilitatea să fii surprins. Pe de altă parte, îți poate întuneca viziunea. Sunt confuz. Sau poate că nu.

A doua Lume

Recunosc cinstit că n-am reușit să duc la capăt primul Two Worlds. De fapt, nu cred că am rezistat mai mult de câteva ore înainte să-l pun deoparte în așteptarea unor vremuri (și patch-uri) mai bune. Știu doar că îți căutai disperat sora răpită de câteva personaje dubioase. Soră pe care mă bucur să vă informez că o veți găsi până la urmă (habar nu am cum, dar sunt sigur că o să aflu dacă mă voi mobiliza să termin ediția oferită de noi), dar veți sfârși în înbecirile lui Gandohar, un vrăj-

tor/stăpânitor/tăcută răuvoitor (mi se șoptește că în primul joc era tovarășul tău) care arată ca și când te-ai lupta cu el la final. Între timp, în peisajul umed al temniței își fac câțiva orci hotărâți care te ajută să evadezi și să deprinzi mecanicile jocului. Sorela, posedată de Aziraal sau probabil altă zeităte piromană care-o face să scuipe foc pe nări, rămâne în custodia lui Gandohar și va aștepta cuminiță sosirea unui frate salvator de level o mie și unu, acoperit din cap până în picioare de epice. Meh. Eu am încercat să urmăresc firul narativ din Two Worlds 2, dar la un moment dat am renunțat să mai imi pese și m-am mulțumit să cutreier sălbăticia, să întâlnesc monștri și oameni interesanți și să-i omor pentru prețioasele puncte de experiență. Câci omorul, dragii mei, și în special omorul pentru loot, constituie principala atracție a unui RPG. Iar polonezii s-au gândit să-l facă pe cât pot ei de atractiv. Cu indulgență, le-a cam ieșit. Am observat că Two Worlds 2 încearcă să se dezică de clickfest-ul asociat în general action-RPG-urilor și să ne ofere un sistem de luptă mai inteligent, în special melee-ul, care să implice o oarecare doză de strategie fără a exclude reflexe-

le din ecuație. Mi-a luat ceva timp până m-am obișnuit cu modul de control (greoi cu mouse-ul și tastatura, dar suportabil spre făinuș cu un controller de cutie X) și cu animațiile de luptă (ușor stupide) și a fost plăcut să observ că, în grupuri mai mari de trei, până și cei mai amărâți mobi pot deveni un pericol, iar fuga devine un adevarat izvor de sănătate. Serios, viața se regenerează când ai sabia băgată în teacă, iar cu vreo câteva puncte băgate în regen (există și un skill care îmbunătățește regenerarea), crosul se poate dovedi poate mai sănătos decât îl recomandă medicii.

În grămăjoara de skill-uri există câteva numai bune pentru un build orientat spre stealth, dar lipsa unui feedback (întodeauna mi-am dorit să văd mai des light gem-ul din Thief în jocurile care permit și o abordare mai pe furis ca să zic așa) și vederea excelentă a mobilor nu îți ușurează prea mult munca de asasin. E drept, ocazional ești încurajat să folosești stealth-ul, dar mi se pare că e cam pus cu mâna și cred că există mobi așezați special pentru a te face să crezi că și furișatul e bun la ceva. Altfel nu-mi explic de ce o santinelă (surdă,

pentru că, în timp ce colegii lui te vâd de la o poștă, asta nu aude și nici nu vede) ar sta cu spatele la drum, holbându-se la un zid de piatră. Eu m-am gândit că se află în plin act al micțiunii, dar am așteptat vreo 10 minute și nu s-a mișcat de acolo, ceea ce înseamnă că altceva făcea el acolo. Sau era pus prost. Pentru el. Oricum, am profitat, că-mi place animația de stealth killing.

Two Worlds 2 are o suprafață destul de mare de joc, deci se înțelege de la sine că explorarea și questing-ul joacă un rol important. Cu părere de rău, am explorat lumi mai interesante decât a lui Two Worlds. Peisajele ca peisajele, ele săracele se străduiesc să-ți încante ochiul, și reușesc din când în când, dar ce m-a deranjat e că nu prea am găsit multe chestii cu adevărat interesante în preumblările mele. Ceva spiritual sau material care să-ți răsplătească orele de umblat brambura prin pustie. Și nu vâ spun cât de enervant e să descoperi intrarea unui dungeon, sau o peșteră promițătoare și să te întreb oare ce minunții au ascuns designerii acolo, doar ca să ai surpriza să găsești ușa incuiată pentru că n-ai luat quest-ul asociat subteranei respective. Și dacă veni vorba de quest-uri, nimic ieșit din comun nici la acest capitol. NPC-urile nu excelează prin nimic, obiective generice, cu câteva excepții, textulețe mediocre și încercări forțate de umor, un voice acting despre care încă nu am reușit să-mi dau seama dacă îmi place sau nu. Un action RPG în toată puterea cuvântului.

Meșterul Manole

Una dintre scripșirile lui Two Worlds 2 este sistemul de crafting. În fine, sistem e cam mult spus, e vorba de câteva skill-uri care îți limitează numărul de upgrade-uri și posibilitatea de a dezambla sau de a-ți îmbunătăți armele din dotare cu materialele provenite din demonstarea item-urilor de prisos. Ceva asemănător am întâlnit și în primul joc, doar că acolo puteai abuza de el cu nesimțire. Aici e mai greu. Atracția principală, dacă îți place să joci cu magic useri (eu îi ocolesc aproape în fiecare joc) este sistemul de magie. Nu intru în detalii, căci nu l-am folosit intensiv, dar în principiu îți poți crea propriile vrăji dintr-o cârjă de Gandalf, ceva cristale și niște poze pe care le găsești sau le cumperi. Cârja e esențială, fără ea nu poți casta nici măcar cât să-ți aprinzi o țigară. Am observat că unele vrăji devin cheat-uri pe față când magul e dolidora de experiență, dar e ca-n viață: câteodată pică bine să fii overpowered. Oricum, sistemul de editare al vrăjilor s-ar putea să facă jocul mult mai atră-

gător pentru un jucător care preferă magicienii, decât pentru noi,ăștia mai din topor.

Într-o noapte neagră, două lumi lucește...

Și lucește de-ți ia ochii! În viața mea nu cred că am mai văzut asemenea lumini și abundența de blur, bloom și hașdere din Two Worlds 2. Ziua deșertul, savana, pădurea, râul, ramul, strălucesc de te orbesc, de parcă fiecare grăunte de nisip ar fi o mică supernovă, sau un big bang care dă naștere unui miliard de sori micuți și strălucitori. Noaptea, în schimb, îți intră luna în ochi. Vă spun, nimic nu mă bucura mai tare decât descoperirea unui dungeon întunecat (dungeon-urile sunt foarte faine), unde mi-aș fi putut odihni sărmanii ochi. Iar producătorii polonezi, în infinita lor înțelepciune, nu s-au gândit că poate ai vrea și tu să-ți păstrezi vederea intactă (illogic, știu, de ce ai dori să rămâi văzător și să asistezi la atâtea nedreptate și criză economică?) și n-au inclus în opțiuni o modalitate de a dezactiva blestemul ăla de bloom, oamenii normali fiind nevoiți să apeleze la comenzi de consolă pentru a face grafica suportabilă. Vestea cea bună e că, o dată cu ultimul patch, pe lângă sfintele opțiuni de reglare a efectelor speciale din joc, a fost adăugat și suport pentru DirectX 10. Serios vă spun, dacă până acum (pentru mine, desigur, alții poate sunt mai pretențioși) DirectX-ul cu numărul 10 însemna suprafețe umede, umbre ceva mai șmechere și în general câteva efecte de care mă pot foarte bine lipsi, în Two Worlds 2 mi-a permis să nu fac pauză la fiecare jumătate de oră pentru a-mi odihni ochii. Vegetația arată mult mai bine, firele de iarbă se văd mai clar, nu înțepoșate și obositoare ca în DirectX 9 și jocul arată chiar frumos, presupunând că ai redus bloom-ul la un nivel acceptabil. Fain Zecele. Dacă abuzul de bloom nu îți sugerează că Two Worlds 2 este un titlu gândit pentru consolă, atunci inventarul, ecranul cu statistici, jurnalul, harta și în general toate instrumentele de ținut evidența, și-o

urlă în față. Mari, lăbărțate, să le vezi de pe canapea, nu mi-au plăcut. Există câteva moduri care le micșorează, dar tot mă deranjează.

Între timp, după sărbători...

Am răs copios când producătorii au decis să amâne lansarea nord-americană până în februarie 2011, deși jocul era cam gata prin noiembrie. După ce l-am butonat puțin, am realizat că există o fărâ-mă de înțelepciune în decizia neamțului. Two Worlds 2 e drăguțel, pe alocuri interesant și surprinzător, mult mai bun, mai finisat și, ce să mai vorbim, mai orice decât primul. Singura condiție să ai o cantitate îndestulătoare de răbdare și timp. Sau să joci cu un mag. Sau în multiplayer, dacă tolerezi prezența altuia în lumea ta de joc. Pentru că durează ceva până când Two Worlds 2 începe să-ți dea ceva înapoi și mă îndoiesc că umanoidul oarecare, posesor de PC sau consolă, și-ar fi găsit timp și bani de Two Worlds 2 între Dragon Knight Saga, Fallout New Vegas și sărbători. Și, cu părere de rău, deși a a îmbunătățit formula primului și îi este superior din orice parte te-ai uita la el, Two Worlds 2 nu este jocul pentru care să lași totul baltă. E un joc aflat de parte întunecată a Șaptei și Jumătate. În cariera mea, am întâlnit două tipuri de jocuri de șapte virgulă cinci. Unele căroră vrei să le dai mai mult, dar nu le poți ignora neajunsurile, altele pe care ai vrea să le notezi cu mai puțin, dar nu le poți nega calitățile. Ia ghiciți din ce categorie face parte Two Worlds 2. Dar dacă duci lipsă de RPG-uri, să zicem cum ar fi perioada dintre ianuarie 2011 și lansarea lui Dragon Age al Doilea (despre care am dubiile mele), pică tocmai la țanc.

cioLAN

+

VERDICT

LEVEL

Suprafață mare de joc
Sistemul de magie
Multiplayer-ul
m-a cam plictisit
BLOOM!!!!
trei sferturi de interfață

PE SCURT:
Mai bun decât predecesorul său, dar tot nu e ACOLO. Eu aș aștepta o reducere.

7.5

Gen Action-RPG: Producător Reality Pump, Distribuitor ZUXEEZ, Topware Interactive. Ofertant INT Games, Tel.021.330.17.19 ON-LINE twoworlds2.com

CERINTE MINIME:
Procesor 2 GHz Memorie 1 GB (4 GB recomandat) Video 512 MB, Shader 3.0

ALTERNATIVA THE ELDER SCROLLS MORROWIND
Nu prea m-a prins la vremea lui. Încă eram sub influența Daggerfall-ului, iar peisajele din Morrowind mi se păreau străine și neplăcut, dar m-am apucat de curând de el și se pare că am fost un imbecil pe atunci. Jucăți-l dacă nu ați apucat încă, e unul dintre cele mai bune RPG-uri de tip sandbox.

MX vs. ATV REFLEX

Pe două sau patru roți? Aceasta este întrebarea

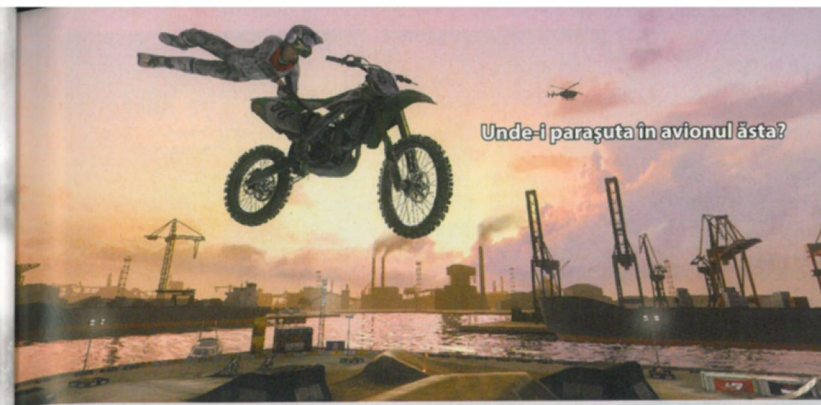
Nu cred că există purtător de cojones pe lumea asta care să nu se excite la vederea unui motor cu personalitate sau căruia să nu-i sară inima în piept când se suie pe un ATV și face slalom prin pădure. De asemenea, nu cred că există purtătoare de sutien care să nu fluture parșiv din gene în fața unui mare șofer de curse și, mai ales, mare motorist.

Iată cele mai bune motive pentru care trebuie să-ți cumperi motor și să devii cel mai meseriaș endurist al emisferei noastre. Până când nu te sui pe un motor enduro sau pe un ATV, până nu ai noroi și-n fund și zâmbești maro, până nu treci prin pădure ca Tarzan pe liană, la viteză maximă și fără victime colaterale (a se citi copaci, tufșuri, vervețe), ei bine, până nu faci toate acestea, încă nu ai trăit cum trebuie. Stai liniștit. Dacă citești aceste rânduri, sunt 90% șanse să nu ai peste cincizeci de ani, deci mai ai timp. NU MAI STA ÎN CASĂ ÎN FAȚA CALCULATORULUI! Cumpără-ți o

casă, niște genunchiere și, neapărat, protecții pentru bust și ia-ți un enduro și un ATV. Sau doar unul dintre ele. Dacă ești părțit ca mine, nu-ți cumpăra nimic, doar închiriază unul din când în când. Îți spun eu că merită.

Dacă încă nu ești la vârsta legală, dacă ai un copil

care trebuie schimbat la zece minute, dacă ai făcut roșu-gât și nu poți ieși din casă, dacă dacă dacă... și nu poți să te apuci de sportul acesta, intră pe Steam și dă repede niște euroi pe MX vs. ATV Reflex. Măcar așa, ca să știi ce pierzi.

Pe coclauri

Băieții ăștia de la Rainbow Studios ne țin de ani buni în simulatoare auto-moto de tot felul, iar de-a lungul acestor ani au devenit din ce în ce mai buni. Bravo lor. Din nefericire, ajungi la un anumit punct în care nu prea mai ai ce să faci pentru a oferi ceva revoluționar la același tip de joc. După cinci sau chiar șase variante ale aceluiași joc, gameplay-ul rămâne cam la fel. Poți doar să mai umbli un pic la grafică, mai faci o retușare pe ici, pe colo, dar, în general, tot acolo ajungi.

Cu toate acestea, odată la cinci ani, unul dintre producători vine cu o idee creată ce reușește să dea un boost jocului. Iată că, pentru cei de la Rainbow Studios, acesta este anul cu pricina și au reușit să sufle vlagă nouă în țevile de eșapament. Schimbarea este ceva simplu, la care nici cu gândul nu gândești, dar fără de care nu știi cum te-ai descurcat în jocurile cu motoare de până acum. Cel de-al doilea stick analogic de pe controller va fi responsabil de controlul mișcărilor motociclistului. O soluție atât de elegantă și de simplă, mai ales când vezi pe pistele de curse mișcările pe care șoferul le face pentru a deveni una cu motorul. De ce până acum nu am avut parte de așa ceva? Partea nasoală vine în momentul în care nu ai un controller și trebuie să te joci cu mouse-ul și cu tastatura. Da, ați citit bine, un simulator moto ce se joacă și cu mouse-ul. Șoarecul este responsabil de mișcările sincope, dar elegante ale șoferului. Sar repede peste această parte, deoarece este cam horror.

Introducerea acestui sistem de control adiacent al poziției pe motor sau ATV duce la o experiență de joc mult mai profundă decât cele cu care ne-am obișnuit până acum. Cu toate acestea, nu este perfectă. Propusă de către producători ca o soluție pentru situațiile extreme, pentru curbele în ac de păr sau pentru redresarea într-o situație de urgență, controlarea poziției pe vehicul se dovedește a fi o modalitate de control al virajelor

mult mai ușoară decât cea obișnuită. În unele situații, chiar nu este nevoie de stick-ul stâng. Oricum, după cel mult o jumătate de oră de joc, vei folosi ambele stick-uri deodată fără a sta să te mai gândești ce și cum. Vine absolut natural.

În rest, jocul este exact ce aștepti de la un simulator de motociclete enduro sau ATV. Curse furtunoase prin tot felul de peisaje rupestre, cot la cot cu alți demenți sau singur. Unul dintre cele mai interesante tipuri de curse este freeriding. După ce un elicopter, un hovercraft sau mai știu eu ce lighioană mecanică te lasă într-un colț uitat de lume, o iei la goană de nebun într-un spațiu complet deschis și fără niciun fel de limite. Pe fiecare hartă de acest tip, ai patru challenge-uri. O cursă contratimp de la punctul A la punctul B, fără restricții de traseu (evident, nu întotdeauna linia dreaptă este cea bună), o cursă uphill la o înclinație foarte mare, al cărei scop este să ajungi cât mai sus pe deal, o cursă ce te provoacă să atingi anumite puncte de pe hartă într-un timp dat și a cărei șmecherie este că aceste puncte nu sunt toate la nivelul solului. Cel de-al patrulea challenge a fost unul pe care nu l-am gustat deloc. Pe harta respectivă, care este imensă aproape, sunt împrăștiate stegulețe, fără a fi marcate în niciun fel pe hartă, iar tu, evident, trebuie să

le găsești. Slabe șanse, iar după o oră de plimbare aiurea pe hartă îți cam vine acru.

După cum te aștepti, offroad-ul este la el acasă în acest joc. Iar unde este offroad, este mizerie. Mizerie, noroi, frunze, nisip, zăpadă fleșcăită... tot ce vrei pentru a-ți face experiența cât mai aproape de realitate. Mai interesant este că traseele se schimbă pe măsură ce

faci mai multe ture. Unde inițial era doar o baltă pe care ai folosit-o inteligent să stropești niște gură cască de pe marginea traseului, la a doua trecere prin același loc, bagi de seamă că balta nu mai e baltă, ci o groapă de noroi malaxat de toți concurenții care au trecut forțat prin ea. Așa se face că trebuie de fiecare dată să fii atent, deoarece condițiile de pe jos se află în continuă schimbare. Nu este asfalt să rămână tot timpul curat și drept.

Cu toate acestea, jocul nu este numai despre noroi sau motoare și ATV-uri. Pe lângă vehiculele din titlul jocului, mai sunt câteva tipuri foarte interesante, ca sport trucks sau buggy-uri. Totuși, nu sunt la fel de plăcut de controlat, deoarece stick-ul analog drept nu mai are niciun cuvânt de spus în controlul vehiculului, iar noi deja ne-am învățat cu asta. Ca să te lămuresc despre partea fără noroi, îți voi spune pe scurt despre competițiile de trick-uri. Da, vei avea ocazia să faci un superman, double backflips și alte asemenea trick-uri ce-ți vor ridica pulsul. Și că tot vorbim despre puls ridicat și chestii pe care le fac oamenii pe motociclete, deschide o pagină de YouTube și caută asta: Robbie Maddison's 2008 New Year's Eve jump. O să-ți cadă inima-n chiloți. Îți promit.

Koniec

VERDICT LEVEL

- noul mod de control este genial
- gameplay antrenant
- vehicule și curse variate
- nimic revoluționar
- fără un mod career spectaculos

PE SCURT:

Unul dintre cele mai mișto jocuri ale genului de până acum. Controlul poziției motociclistului oferă satisfacții nebanuite.

8.5

Gen Sim moto Producător Rainbow Studios Distribuitor THQ
Ofertant INT Games, Tel: 021.330.17.19 ON-LINE www.mvsvatv.com

CERINTE MINIME:

Pentium 4 3.4 GHz, 1 GB RAM, 256 VRAM GeForce 7800/Radeon X1900

ALTERNATIVA PURE

Un joc pe aceeași lungime de undă, doar lipsit de farmecul motoarelor, Pure te aruncă în noroalele off-road-ului cu un ATV și cu o mulțime de alți nebuni. E fain, dar e mai fain jocul de față.

Disney EPIC MICKEY

Mai mult?! Epic! Clar...

Sper ca podul ăsta de piatră să nu se sfărâme sub ura Blot-ului. Trebuie să fii atent la râurile toxice de solvent. Hai, că nu mai e mult până la conac, câteva salturi și un pod de piatră de refăcut din poignet. Oare ce e înăuntru și cum ajung la pădurea de mecanisme din stânga, dar la castelul mai îndepărtat din dreapta? Trebuie să recunosc că, deși înfricoșătoare, atmosfera este impresio...

„... pui!... pui!... trezește-te te rog. M-ai rugat să te trezesc ca să scrii...”

Îh... a... era un vis și, din păcate pentru (Epic) Mickey, jucam artwork-ul, nu un nivel „adevărat”... (multumesc iubita... urăsc când mă trezesc... din vise...). Oare cu ce să încep articolul? Startul îmi pare cel mai greu, trebuie să-l fac destul de interesant încât să atragă de la primele rânduri... puternic, dar nu pretentios, pentru a păstra cât mai mult atenția... câteva artificii mai pot fi făcute și după... cum ar fi să scriu din loc în loc că... sau p... nu cred că m-ar lăsa Mircea... poate aici cel mai bine ar fi să încep cu o mică istorie Mickey Mouse și Disney... sau și mai bine în forță:

„Când Warren Spector (Wing Commander, Ultima, System Shock, Thief, Deus Ex) iese la înaintare cu artwork-urile răspândite pe aceste pagini și spune că lucrează la un joc Mickey sumbru și matur, tot ce poți să faci este să te duci într-un colț și să-ți dai hibernare...”

Între level-urile mari sunt strecurate pașaje 2D nostalgice impresionante. Bucăți interactive din vechile filme Mickey.

„... iubitu', e târziu!”... of... bine, bine!!!

Mă întreb dacă există vreun cititor LEVEL de-o seamă cu Mickey Mouse. Nu de alta, dar M. a fost creat pe vremea când nici bunica nu era (cred), adică în 1928, de către Walt Disney și Ub Iwerks... cum adică cine e Ub Iwerks... Ub este cel care l-a imaginat pe Mickey în timp ce Disney a spus ceva de genul: „Mda, mai pune aici o linie! Acum e perfect. Dar oare ce ar putea să facă...” Hai, lăsați romantismul deoparte, chiar și Testosele Ninja (Michelangelo, Rafael etc.) aveau câteodată zeci de muncitori/sculptori care îi ajutau, în timp ce ei doar aruncau tușe (o privire aici, un zâmbet acolo) sau impuneau o viziune (de geniu, e adevărat).

Nu știu câți dintre voi își aduc aminte, dar Mickey la început nu era nici pe departe sfântul de acum. Walt și Ub i-au creionat personalitatea privindu-se în oglindă. Mickey reacționa de cele mai multe ori, deși știa diferența dintre bine și rău, ca un copil răsfățat de doi ani, curiozitatea era mereu pe primul loc, era egoist, răutăcios, fricos, dar în același timp, iubăreț, vesel, inteligent. Gândurile și ideile care impuneau aceste reacții/acțiuni erau însă ale unui adolescent, lucru care îi dă în zilele noastre vechiului

Mickey un aer machia-velic, pe când în 1928 era văzut ca halos, modern și puțin șocant. Ciudat ne-am „dezvol-tat”. Un exemplu perfect este chiar primul filmuleț în care a apărut, numit Plane Crazy, unde M. se hotărăște să se facă aviator, își construiește un avion și o invită pe Minnie să zboare alături de el. Odată decolați, el încearcă să o sărute, chiar forțat, când aceasta îl refuză. Frustrată, Minnie se parașutează, iar M. pierde controlul avionului și lovește un copac (asta foarte pe scurt).

Prin Epic Mickey, compania Disney dorea să refacă (sau să readucă în atenția publicului, cum vreți) o parte din personalitatea de „atunci” a lui Michael (Mickey vine de la Michael). Inițial, jocul era programat să apară pe PC și PS360, Wii-ul fiind scos din ecuație tocmai pentru că Spector considera că această platformă îi va limita

ideile. Cu toate astea, Graham Hopper, până de curând șeful diviziei de jocuri electronice în cadrul Disney, a decis că e mai bine ca jocul să apară doar pe Wii și să se renunțe la celelalte platforme. Ce a fost la gura lui Spector nu pot decât să-mi imaginez, clar rămâne însă faptul că a fost nevoit să-și îngreiească ideile, dar mai ales că Disney s-a calic (costurile de producție fiind mult mai mici în cazul Wii-ului, mai ales prin comparație cu un „multiplatform”).

Epic! Din două. Vertical.

În Epic Mickey, vrăjitorul Yen Sid (pe care cu siguranță îl știți din Fantasia, unde Mickey se joacă cu jobenul lui și produce haos, dar și măști animate (x2)) creează o machetă foarte asemănătoare cu un parc de distracții pe care o populează cu personaje uitate sau obscure din panoplia Disney. Mickey intră prin oglinda din casa lui în atelierul vrăjitorului și, curios din fire, începe să cerceteze macheta. Găsește pe masă o pensulă magică și începe să se joace cu ea. Creează astfel fără să vrea Umbra/fantoma Bolt (care de fapt este un vechi inamic al lui din alte filmulețe), după care, speriat, încearcă să ștergă greșeala cu solvent. În mijlocul luptei, solventul se varsă pe macheta care începe să se strice, Mickey fuge înapoi prin tablou, în timp ce Blot cade în lumea paralelă creată de vrăjitor și (ca și cum solventul nu era suficient într-o lume desenată/pictată) începe să o corupă.

Mickey era un platformer cu mult înaintea existenței jocurilor electronice. Un side scroller 2D care să ne treacă din filmuleț în filmuleț (cu posibilitatea de a vedea originalele la sfârșit de nivel) cred că ar face valuri.

Majoritatea inamicilor pot fi, la alegere, vopsiți și transformați în prieteni sau șterși și din existență. Bineînțeles, calea „bună” este mai grea și nu întotdeauna satisfăcătoare, în amarul stil original Disney/Ub.

După multe luni de zile, în care Mickey uitase complet și foarte convenabil toată povestea, Umbra Blot intră prin oglindă în camera lui și reușește să-l tragă în machetă în mijlocul unei lumi pe jumătate șterse, dezolante și murdare. Singurul lucru de care reușește Mickey să se agațe este pensula magică cu care sperie pentru moment Umbra și care se va dovedi un ajutor de nădejde pe tot parcursul aventurii.

Aici începe jocul după o prezentare (inclusiv a meniului) de zile mari, cu tine controlându-l atât pe Mickey, cu

ajutorul manetei Nunchuck-ului, cât și pensula din mâna

lui, cu ajutorul Remote-ului îndreptat spre ecran. O întregă lume așteaptă să fie reclădită... dar trebuie să aștepte pentru că inițial trebuie rezolvată problema boss-ului bri-ceag-mecanism-elvețian care atacă constant.

Jocul pare la prima vedere un platformer mai stilizat în care ai posibilitatea de a picta și a aduce la viață o

Refacerea lumii înconjurătoare rezonază bine de tot cu satisfacția simțită în copilărie în mijlocul sesiunilor de colorat. Din păcate, jocul își bate joc de munca ta pentru că la întoarcerea în nivel totul este resetat și trebuie (dacă ești obsedat) să o iei de la capăt

exemplu de astfel de quest îl are ca protagonist. El ne cere, dacă vrem să primim înapoi cheia franceză furată și ascunsă tot de el, să restaurăm conexiunile telefonice din oraș pentru că se simte singur și nu are cu cine vorbi. În fața ușii ne așteaptă un gremlin care ne roagă să-l lăsăm să intre în casă să dezmembreze telefonul bucată cu bucată până îi va spune unde e cheia. Astfel putem căuta de nebuni acele conexiuni (de fapt cutiile pe care le vedem și pe lângă blocuri) sau putem termina totul mult mai repede cu o simplă replică. Quest-urile, departe de ideea du-te acolo omoară x sau, în cazul platformer-elor, atinge punctul y, împreună cu faptul că lumea de joc se deschide și devine open-ended, transformă Epic Mickey într-un platformer deosebit.

Luptele cu boșii, în mare mecanisme razna, pot fi și ele purtate în mai multe moduri. Chinuit încercând să le repari sau distructiv, spectaculos și rapid. Din ce am înțeles, unele (lupte) pot fi chiar ocolite dacă facem anu-

Porțiunile de joc pe care le-am urât cu patimă. Mickey alunecă de pe orice și cade când îți e lumea mai dragă. Lipsa frecării și camera idioată cresc incorect dificultatea jocului și implicit frustrarea.

să-ți explice că nu e așa rău să fii leneș și distructiv, după care te lovește și te pune să muncești mai mult pentru a avansa sau pentru a îndrepta ce ai stricat.

Peci. Anagramă!

Universul prezentat transpune magistral atmosfera vechilor desene Disney, dar din păcate atmosfera de una singură nu

muriți, acestea se reactivează și se poate întâmpla să le închideți diferit decât ați vrut/făcut inițial, mie mi s-a întâmplat și am fost atât de frustrat de noua soluție aleasă de joc (convenabil acum ireversibilă) încât mai aveam un pic și renunțam la el. E mult de muncă când vrei să fii bun, iar un astfel de bug poate să strice serios ce ai întreprins.)

Tot ce am enumerat mai sus sunt probleme care puteau fi îndepărtate înainte de lansare și e mare păcat că nu au fost pentru că jocul este clădit pe o bază bună, extraordinară chiar, dacă nu ar fi existat constrângerile impuse de piață, pe de o parte, și de Disney, de cealaltă. E păcat (și o spun pentru prima oară) și că jocul este pe Wii, pur și simplu Warren Spector a împins cât a putut, atât grafica, doar uitați-vă la ce a vrut să ajungă (oare cât de multe s-ar fi putut realiza pe PC360), cât și mărimea și complexitatea nivelurilor/inamicilor.

Wii-ul însă nu poate mai mult (cel puțin nu cu motorul folosit aici), iar un astfel de titlu suferă când nu are de partea lui o grafică maiestuoasă, dar și niște niveluri/inamici mari și complicate.

mite alegeri, lucru însă pe care nu-l pot confirma pentru că nu am reluat jocul. Interesant este că ești mereu împins să alegi calea mai rea (până și să „îmbânzești-vopsești” inamicii e mult mai greu decât să-i ștergi) și ești astfel păcălit să reacționezi ca Mickey. Titlul este într-un fel o lecție de viață, dar nu una estompată sau evidentă cum o găsim în alte jocuri, ci una mai dură care încearcă

e suficientă pentru a face un joc bun. Oricât ai încerca să treci cu vederea, Mickey tot reușește să te scoată din minți. Fie că e camera, care se poziționează destul de des, dar mai ales în momentele dificile, aburitor. Fie că e frecarea inexistentă care-l face pe Mickey să alunecă de pe orice. Fie că sunt bug-urile de quest-save (să fiți mereu atenți la quest-urile închise, în unele cazuri, dacă

Când povestea avansează, stilul grafic se transformă în ceva cu totul aparte. Aș fi preferat ca tot jocul să arate așa. Un Mickey-Sanitarium cu acest stil grafic ar fi fost de vis/coșmar.

VERDICT LEVEL

- atmosfera apăsătoare și aburitoare
- quest-uri interesante, muzica, sunetul
- alegeri bine-rau mai mult la nivel moral decât de gameplay
- frichi-frichi lipsă. Camera o ia razna câteodată
- sistemul de salvare care reactivează câteodată quest-urile
- niveluri prea mici și implicit designul de nivel

PE SCURT:

Epic Mickey este clădit pe o fundație bună, impresionantă chiar, dar este ținut în loc de limitările platformei alese, dar și de minusurile pe care le vedeți mai sus. Dar chiar și așa...

7.8

Gen Platformer, Action-Adventure Producător Junction Point Studios
Distribuitoare Disney Interactive Studios ON-LINE disney.go.com/mickey

CERINTE MINIME:
Consolă Xbox 360/PlayStation 3

ALTERNATIVA OKAMI

Vrei un joc cu adevărat magistral în care îți poți picta/desena drumul către izbăvire? Okami!

Michael „Air”
Jordan Fest

NBA 2K11

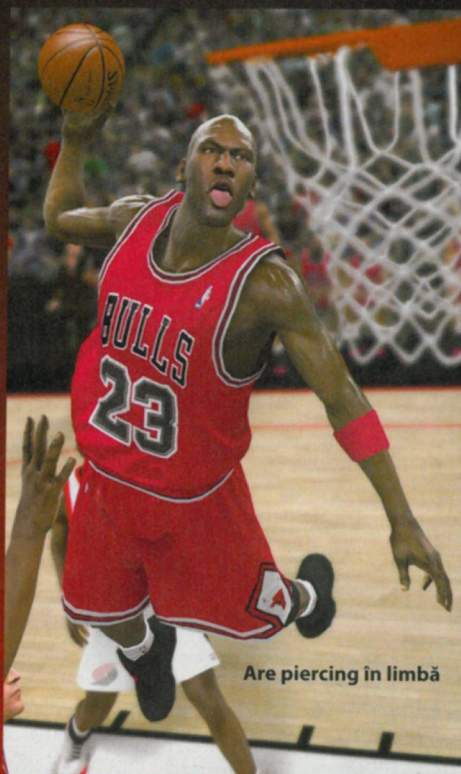
Baschetul este unul dintre sporturile care bat fotbalul la fundul gol, dar nu se bucură de aceeași popularitate altundeva în afară de SUA. Explicația ar putea fi simplă. Restul lumii nu este bună la acest sport și nu vrea să se uite la un sport în care ia bătaie constant de la aceeași echipă. De când mă știu, mi-a plăcut să arunc mingea la coș. Improprim spus de când mă știu, căci pe vremea răposatului, la mine la școală se juca fotbal și se arunca mingea de oină, dar noroc că timpurile alea au trecut repede pentru mine. A venit în-

vazia americană după '90 și mi-a deschis ochii spre McDonalds, spre democrație, am scuipat în sticla de Pepsi și am îmbrățișat cutia de Coca Cola, am aflat ce e aia șorma, am primit prima șapcă cu Lakers și mi-am cumpărat primii adidași cu semnătura lui Patrick Ewing. Și acum mai am cutia de la primii mei papuci de baschet. Păstrez beteala de pom în ea și o scot la fiecare sfârșit de an din spatele dulapului. De ce e beteală de pom în ei? Pentru că i-am primit de Crăciun și i-am purtat prin casă până în primăvară atât de mândru eram de ei. Cutia a tot stat lângă pom, așteptând calmă să își primească papucii făgăduiți pe care ar fi trebuit să-i păstreze în siguranță până când se topea zăpada, dar nu i-a văzut până când s-a strâns pomul. Așa că fiind la îndemână când se culegea beteala, cutia mea cu imaginea unui Patrick Ewing în săritură a devenit receptaculul globurilor, al betelii, al Crăciunului.

2K aruncă mănua

De ani buni, Electronic Arts deține monopolul asupra simulatoarelor sportive la aproape orice categorie. Au fost câteva companii care au încercat să detroneze supremația EA-ului și chiar au ținut piept câțiva ani tăvălugului corporatist EA, dar au pierdut teren în ultima vreme. Cel mai bun exemplu este foarte laudatul și așteptatul Pro Evolution Soccer, care reușise să ne aducă o gură de aer proaspăt în mediul saturat de titlurile FIFA, dar care, din nefericire, nu a mai fost în stare să țină pasul cu cele mai recente creații EA și a clacat.

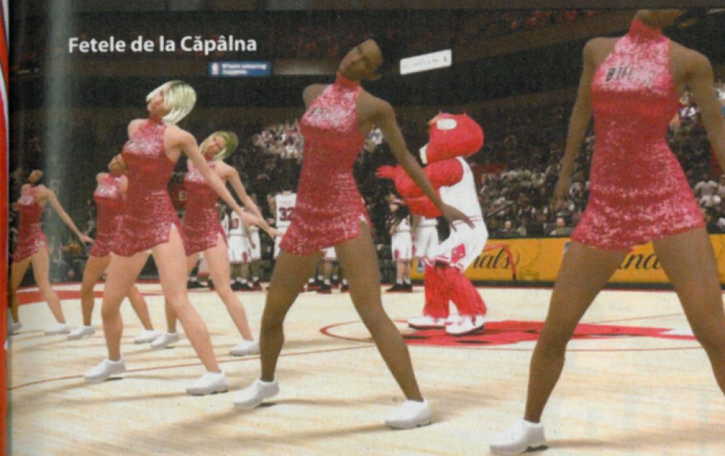
Iată că cei de la 2K Games vin puternic din spate să le fure celor de la Electronic Arts jocul cu cele mai mari vânzări pe piața americană. După ce ani la rând au lansat jocuri ce nu ieșeau cu nimic din gloată, au venit anul acesta cu NBA 2K11, unul dintre cele mai bune jocuri cu baschet pe care am avut ocazia să le joc vreodată. Mai

Are piercing în limbă

Hai că ți-o pun sus!

Fetele de la Căpâlna

Schema 131

că-mi vine să cred că cei de la 2K ani întregi doar au testat piața cu variante ale aceluiași joc pentru a vedea cum se face jocul perfect. Iar anul acesta au scos ucigașul de NBA Live.

Nu numai că au scos un simulator extraordinar, dar se pare că au avut la cârmă pe cineva care a vrut mai mult decât simulatorul perfect. A vrut să ofere lumii și altceva decât un simplu joc cu baschet. L-au scos în față pe unul dintre cei mai buni și mai renumiți jucători din istoria NBA-ului și l-au adus tinerilor care nu știu ce se întâmplă cu adevărat în '90, în anii de glorie ai NBA-ului, pe Michael Jordan. Pe lângă modurile normale de joc, 2K ne provoacă să-i egalăm performanțele acestuia în meciurile sale faimoase. Nu te vei mai strofoca doar să câștigi campionatul cu nu știu ce echipă, ci vei transpira cu controller-ul în mână în fața televizorului încercând să faci ceea ce Jordan făcea pe teren. Sunt 10 astfel de challenge-uri care te vor stoarce de energie zile întregi, până vei putea să te apropii măcar de tururile de forță pe care le făcea Jordan când mai juca.

Momentul în care mi-am dat seama că jocul de față este special a fost când am pornit jocul pentru prima oară și, înainte de a vedea meniul la față, m-am trezit alături de Jordan înainte să iasă pe teren. Când stăteam în tunelul ce ducea în arenă și Jordan, înainte să intre pe teren în uralele mulțimii, se întoarce către mine și spune: Are you ready?. Da, mi-am dat seama că eram gata, eram pregătit să văd în sfârșit jocul de baschet despre care voi putea spune fără nicio strângere de inimă că este cel mai bun simulator de baschet pe care l-am jucat.

Deși nu știam tastele, nu știam mai nimic despre poziționare și jucătorii din echipă, am jucat patru sferturi doar pentru că atmosfera era genială, comentariul

desăvârșit, iar gameplay-ul o nebunie. Chiar dacă am pierdut la diferență de 60 de puncte, a fost minunat să văd o adevărată gală în transpunerea pe ecranul televizorului a finalei din 1991, în care Michael Jordan a jucat împotriva lui Magic Johnson.

Arcade? Pffft... nici pe departe

După ce am jucat câteva jocuri în care nu făceam altceva decât să mă deprind cu controalele, în care nu vedeam nimic altceva decât indicatoarele de pe ecran, fiind complet neatent la tribune, la lumini, la modul în care jucătorii arată și aleargă pe ecran, am început să gust jocul cu adevărat. Nu este deloc ușor. Nu este arcade. Este un simulator de baschet în care fiecare jucător își ia rolul în serios și nu mai poți face un meci cu un singur jucător. S-au dus vremurile când puteai pune mâna pe mingea Kobe Bryant, să faci un joc frumos din glezne dintr-o parte în cealaltă a terenului și să dai coș pe

spate. Tactica adoptată de mulți, de joc rapid cu pase aruncate la înaintare ca bezmeticii, este cea mai proastă pe care o poți adopta, mai ales dacă joci contra AI-ului. Au foarte prost obiceiul de a intercepta orice pasă aruncată la semidistanță, chiar dacă sunt cu spatele. Au obiceiul și mai prost de a te înghesui de te ia dracu' într-un colț, de zici că vor să-ți ia maioul de pe tine. În principiu, trebuie să fii bun, mai ales că AI-ul este al dracului chiar și pe easy. Însă instrumentele pe care le ai la dispoziție te ajută fenomenal. Poți alege să nu dai pasele doar dintr-un flick de stick, ci ca jucătorii care pot primi pasa să aibă un buton asociat fiecăruia în parte, indicat pe ecran pentru a nu avea nicio problemă de identificare. Odată ce te deprinzi cu butoanele principale și ai atenție distribuită, devii un mic zeu pe teren.

Din nefericire, unul dintre modurile mele preferate de joc din cadrul simulatoarelor sportive este bușit la greu în NBA 2K11. My Player sau modul în care pornești de la zero cu un anonim și cu care tinzi să atingi infinitul este o mare porcărie. Nu pleci cu un oarecare de la o mică echipă aflată deja în NBA, ci cu un neica nimeni cu care te strofoci mai întâi să ajungi în NBA, după care te mai agiți o tură până îți crește cu adevărat valoarea pentru a conta într-un meci adevărat. Pentru a face așa ceva îți trebuie o grămadă de timp liber, o răbdare titanică și o dispoziție predispusă spre autoflagelare, deoarece jocul nu va fi deloc distractiv în momentele inițiale ale carierei My Player, când nu ești în stare să ții mingea la picior.

Una peste alta, NBA 2K11 este cel mai bun simulator de baschet de până acum, iar challenge-urile lui Michael Jordan îl fac și mai valoros. Merită cumpărat și doar pentru acest lucru.

Koniec

VERDICT LEVEL

- grafică și animație geniale
- AI greu de fentat
- challenge-urile lui MJ sunt fenomenale
- AI-ul are momente în care face niște alegeri dubioase
- Modul My Player e zob

PE SCURT:

Cel mai bun joc cu și despre baschet. EVER!

9

Gen Sim sportiv Producător Visual Concepts Distribuitor 2K Sports
Ofertant GameShop.ro ON-LINE 2ksports.com/nba2k11CERINTE MINIME:
Consolă Xbox360, PlayStation 3 sau PC

ALTERNATIVA NBA 2K10

Nu pot da ca alternativă pentru jocul de față decât jocul precedent al seriei. În ultimii ani, seria NBA Live oferită de EA a scăzut mult în calitate deși jocul ce a ieșit anul trecut, NBA Live 2010, ne-a arătat că se poate reveni la normal.

GREED CORP

Focul niciodată nu-i sătul de lemne

Lovit din plin în meclă de puhoiul de titluri cufundate-n acțiune, mare mi-a fost bucuria să-mi pun ghearele unsuroase pe o strategie turn-based și să mă avânt în câteva (multe) runde de distracție ca la Mama Board-Game acasă. Sfidând mâncăreimea din degete care mă îndeamnă să vă alung cu un intro plictisitor și fără prea mare legătură cu subiectul, Greed Corp ne aruncă-ntr-o lume ciuruită (la propriu) de goana mahărilor lacomi după bunătațile din pânticele țărânei strămoșești, care, minând peste măsură, au transformat Pământul într-o colecție de insule, din ce în ce mai rare și mai mărunte. Astfel, patru mari corporații ajung să se lupte pentru puținele resurse rămase, distrugând totul în cale, fie în război, fie pentru exploatare. La prima vedere, jocul mi-a devenit simpatic fiindcă amintește de Netstorm – Islands at War, un RTS extrem de original, cu un concept între Greed Corp și Sacrifice (alt RTS genial, dar cu multiplayer pustiit), pe care dacă nu l-ați încercat până acum, ar cam fi cazul să o faceți (găsiți pe www.netstormhq.com o destul de activă comunitate on-line pasionată de subiect).

Max, don't have sex with your Hex

De la prima vedere a câmpului de luptă hexagonal, Greed Corp te duce cu gândul la un board game și, pe bună dreptate, exact acesta e sentimentul odată ce

ajungi să înțelegi mersul lucrurilor. Ce-l face deosebit este că întreg terenul poate fi (și va fi, de regulă) distrus pe măsură ce avansează conflictul. Șmecheria e consistența fiecărei parcele hexagonale de teren, de o consistență diferită, între un punct și șase. Asta înseamnă că respectivul hex, în funcție de consistență, va rezista mai mult sau mai puțin unor acțiuni distructive, cum ar fi un bombardament, mineritul sau șocurile provocate de exploatarea sau colapsul unui hex învecinat. Hexurile cu un singur punct de rezistență apar crăpate, șubrede și reprezintă un teren foarte nesigur, care se poate prăbuși la prima chestie care-l afectează, împreună cu celelalte hexuri de aceeași consistență învecinate. Practic, fiecare meci este o partidă de Last Man Standing, adică obiectivul este să rămâi în viață după ce toți ceilalți au sucombat (ajutați de tine, pe cât posibil, bineînțeles). În scopul acesta, pornești hărțile cu diverse combinații de unități și clădiri (imediat vă zic mai multe despre ele) și trebuie să îți croiești drum pe hexuri, cucerindu-le și exploatarea astfel încât spre sfârșitul runde să beneficiezi de o armată cât mai mare și poziții rezistente, ușor de apărat. Practic, prima grijă este acaparea celor mai rezistente hexuri și distrugerea căilor de acces pentru inamicii care constituie o amenințare imediată mare. Tură după tură, primești fonduri în funcție de mai mulți fac-

tori, cel mai important fiind numărul de hexuri ocupate (în partea finală a meciurilor, cei cu puțin teren sunt ajutați cu mai mulți bani). De aceea, agresivitatea e încurajată din plin, fiindcă odată ce o acțiune de-a ta duce la obștescul sfârșit al unui adversar, primești în custodie toți banii pe care-i mai avea plus eventualele transportoare (imediat, imediat). Asta înseamnă că un porcușor agresiv care reușește să elimine un adversar relativ puternic poate câpăta un avantaj decisiv în fața celui de-al treilea, mai pașnic, care și-a consolidat pozițiile și n-a prea atacat. Chestie care ne aduce la unitățile și clădirile pe care le ai la dispoziție. Rolul principal este jucat de umblători (walkers, cum îi alintă ei), utilizați ca forță de luptă și cucerire a hexurilor, guvernați de anumite reguli. De exemplu, dacă dorești să cucerești un hex neutru sau inamic, nu poți trimite în acesta decât walkeri aflați în prealabil într-un hex învecinat. În schimb, dacă vrei să îți plimbi prin propriul teritoriu, aceștia pot călători câteva hexuri bune, ceea ce aduce o mobilitate defensivă destul de mare. O altă caracteristică a umblătorilor este omogenitatea. Absolut toți sunt identici și pot fi grupați maxim 16 per hex. În luptă, adică atunci când încerci să cucerești un hex ocupat de walkeri inamici cu un grup propriu aflat la începutul turei în imediata vecinătate, la mutare, aceștia se anulează reciproc, în cel mai banal mod posibil. Exemplu concret: Am șase walkeri pe care-i mut într-un hex ocupat de patru walkeri inamici, iar rezultatul este că reușesc să cuceresc respectivul teren, pe care rămân însă doar doi walkeri proprii. Dacă ar fi fost invers raportul de forțe, rezultatul ar fi fost doar frăgezirea defensivei, inamicul rămânând cu doi walkeri intacti pe hexul apărat. Cum nu există o limită de atacuri asupra fiecărui hex pe tură, pot avea un grup suplimentar într-un alt hex învecinat pe care-l pot trimite în aceeași tură să termine treaba începută de grupul sacrificat, cucerind teritoriul respectiv. În cazul 16 vs 16 (numărul maxim de walkeri per hex), atacatorul cucerește teritoriul respectiv, însă fără a mai dispune de vreun walker care să apere cât de cât zona în eventualitatea unei invazii în tura următoare. Aceștia nu vin însă din neant, ci

trebuie construiți în buncăre, care la rândul lor, trebuie construite în hexurile proprii, totul contra cost. Problema e că mai întotdeauna te găsești în criză de resurse și contează mult ce alegeri faci. Poți avea repede un buncăr, capabil de construirea a maxim opt walkeri pe tură (care vor putea fi mutați abia tura viitoare) și fonduri pentru toți opt. Pe de altă parte, dacă alegi să

CAMPAIGN

Harta campaniei

construiești repede două buncăre, în timp, vei avea o putere de construcție superioară, însă va dura cel puțin câteva ture până le vei putea utiliza la capacitate maximă, dând timp unui adversar cu un singur buncăr, dar mai mulți walkeri trimiși rapid pe teren, să te domine, dacă nu vă despart prea multe hexuri. Insuficiența fondurilor se poate rezolva rapid, prin construirea de sonde. Ele minează în fiecare tură hexul propriu, pe care sunt construite, dar și toate hexurile învecinate (cu cât sunt mai multe, cu atât îți aduce mai mulți bani), scăzând câte un punct pe tură din rezistența lor și ducând, în final, la prăbușirea acestora. Problema e că odată ce ai construit sonda, nu o mai poți opri fără a distruge cel puțin hexul pe care se află aceasta. Comanda de autodistrugere face hexul sondei să se prăbușească și totodată scade câte un punct de rezistență fiecărui hex învecinat, așa că sondele devin automat instrumente bune pentru închiderea căilor de acces și slăbirea sau compromiterea definitivă a punctelor defensive inamice (adică reușești să cucerești un teren la fel de înalt adiacent cu poziția inamică, pui o sondă pe el și practic l-ai forțat să-și găsească altă fortăreață). Al treilea tip de unitate sunt tunurile, construibile separat sau pe orice hex care găzduiește deja un buncăr. Acestea au o rază fixă și pot fi folosite la avariarea walkerilor din bătaia lor. De asemenea, fiecare salvă distruge un punct din rezistența hexu-

lui lovit. Nu sunt totuși chiar atât de puternice, din pricina costului ridicat și al faptului că fiecare obuz trebuie cumpărat separat, tot pe bani grei și nu poate fi utilizat decât în tura ulterioară achiziționării sale. Cel mai înalt cost îl are însă transportorul, facilitate pe care dacă o cumperi, cu greu – costă cât 16 walkeri / 5 buncăre / 2 tunuri – o poți apela (evident numai din tura ulterioară cumpărării) pentru a transporta un grup de walkeri aflat oriunde în orice alt hex, ocupat sau liber.

Toate acestea creează o dinamică de joc interesantă, tensiune și dau într-adevăr multe opțiuni pentru atât de puține unități. Problema e că profunzimea tactică se oprește aici și nu există vreun element surpriză, o resursă virtuală sau ceva aleator care să condimenteze partidele cu strategii sau răsturnări de situație neprevăzute. Cele patru facțiuni, deși arată diferit, au exact aceleași unități cu aceleași caracteristici, motiv pentru care cele patru campanii (fiecare dedicată unei facțiuni) să devină destul de monotone, mai ales către sfârșitul jocului. Mai mult, chiar și hărțile sunt de o simetrie crâncenă, care cuplată cu simetria perfectă a gameplay-ului riscă să

ducă la plictiseală mult mai repede decât ar fi cazul, mai ales că se ajunge la situații de o previzibilitate mai cruntă decât un X și O sau clasicul Biscuit. Din fericire, mulțimea de tactici aplicabile în special de către jucători umani (există multiplayer competitiv local, în LAN și online, în maxim patru jucători) pot prelungi semnificativ durata de viață a Greed Corp, care se poate dealta lăudă cu o grafică reușită și o muzică de fundal tare simpatică (ragtime, for the win!), alături de niște efecte sonore care la un moment dat devin mult prea enervante prin repetitivitate și frecvență.

Caleb

VERDICT LEVEL

- concept interesant de distrugere a terenului
- grafică reușită, muzică excelentă
- accesibil, ușor de înțeles rapid o partidă
- exces de simetrie, atât vizual, cât și ca realizare a hărților, dar și ca gameplay
- facțiunile nu diferă decât vizual, efecte sonore repetitive

PE SCURT:

Deși ideea e bună, frica de dezechilibru a dus la un exces de simetrie și simplitate, care face jocul foarte accesibil dar totodată mai puțin interesant pe termen lung. Un TBS care te poate ține în priză câteva zile și merită jucat sporadic cu un prieten, dar departe de a fi vreun nou clasic, în ciuda conceptului inedit.

Gen TBS Producător W! Games Distribuitor Valkon Games
Ofertant store.steampowered.com/ON-LINE/mistbound/index.php?id=2

CERINTE MINIME:

Procesor PIV 3 GHz Memorie 1GB Video ATI X600 / Nvidia GF 6100

ALTERNATIVA BLOOD BOWL

De departe cel mai bun TBS din ultimul timp, excelent pentru cei care vor o porție de tactică solidă însoțită și de un element riscant, greu previzibil, adus de perilele zaurilor. Să antrenezi o echipă fantastică de orci, goblini, elfi sau dinozauri pentru a o duce pe culmile gloriei nu-i lucru ușor, dar satisfacția e constantă și pe măsura efortului!

8

ION ASSAULT

イオンアソルト

Bolovanii, bată-i vina!

Geometry Wars, tăticul shoot-em-up-urilor arcade, nu prea a avut parte de concurență serioasă la viața lui, însă lucrurile par să se miște odată cu apariția lui Ion Assault, un titlu creat de nemții de la Coreplay, ce folosește rețeta Asteroids într-un mod inedit și încearcă să fure măcar o parte din atenția fanilor genului, dornici de ceva nou. Foarte arătos și plin de

obstacol ii iese în cale, fie el bolovan sau mașinărie. Scopul principal îl reprezintă pulverizarea tuturor asteroizilor de pe hartă, însă gângerile mecanizate, ce se materializează la un moment dat, îi îngreunează radical sarcina. Dar și intrușii pot fi pulverizați, iar eliminarea lor în grup multiplică scorul pe care l-am fi obținut pentru un singur gândac dezintegrat. Nava poate fi controlată

din mouse și tastatură, folosind tastele WASD pentru deplasare, butonul dreapta al mouse-ului pentru a adu-

na particule și a trage în direcția dorită, iar cel din dreapta pentru a folosi power-up-urile colectate. Chestiunea e că butonul stânga de pe mouse trebuie ținut apăsat pe toată perioada de colectare a nanoparticulelor și eliberat doar în clipa în care trebuie să tragi într-un obiect, puterea salvei fiind direct proporțională cu cantitatea de nanoparticule acumulate. Nava este mai ușor de manevrat cu un controller de Xbox 360, însă chiar și așa, ai nevoie de reflexe rapide și de un dram de intuiție.

Power-up-urile pe care le poți obține în diverse momente ale jocului, distrugând asteroizi marcați diferit

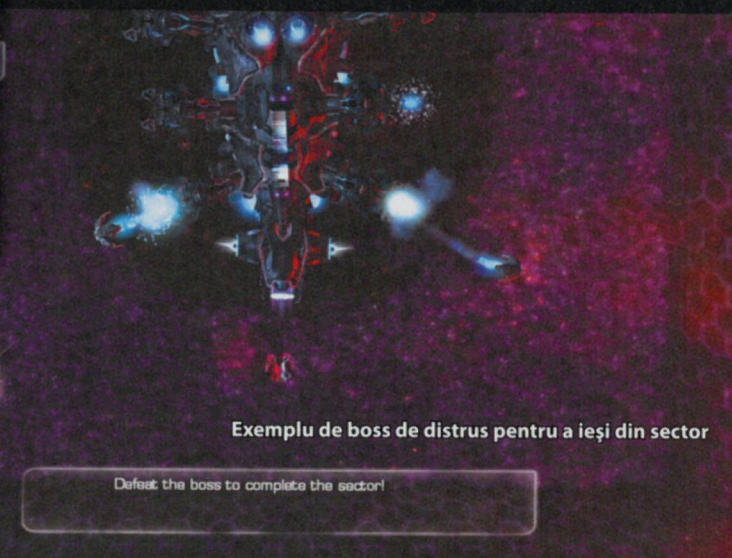

Mizeria, se ține de un power-up!

conținut, Ion Assault are toate șansele să reușească dacă îndeplinește o condiție esențială: controlul, cât mai intuitiv cu putință.

Spațiul, ultima frontieră

În Ion Assault, rolul principal îi este oferit unei mici nave spațiale, a cărei misiune este să absoarbă nanoparticulele din spațiul înconjurător, pentru a le converti apoi în salve puternice ce pot distruge orice

Exemplu de boss de distrus pentru a ieși din sector

Defeat the boss to complete the sector!

și diverse gângerii spațiale, sunt destul de variate și includ scuturi, mecanisme de creștere a câmpului gravitațional ce permit navei să absoarbă cantități uriașe de nanoparticule într-un timp scurt, drone ucigașe ce urmăresc adversarii care le pică pe radar sau grenade Vortex, ce produc veritabile furtuni de particule.

Apărent complex, gameplay-ul este intuitiv și oarecum ingenios prin faptul că încărcătura explozivă ricoșează din pereți, ceea ce înseamnă că poți obține punctele dorite ocolind eventualele obstacole. Iar dacă astfel lovești mai mulți adversari deodată, cu atât mai bine. Însă distrugând asteroizi într-un ritm susținut, cu atât mai mulți inamici vor apărea pe hartă, de unde rezultă că dificultatea jocului este dată de ritmul pe care îl impui tu, și nu invers. În acest fel, orice începător are timp suficient să se acomodeze cu mecanica de joc și să evolueze în propriul său ritm. Sau cel puțin așa pare.

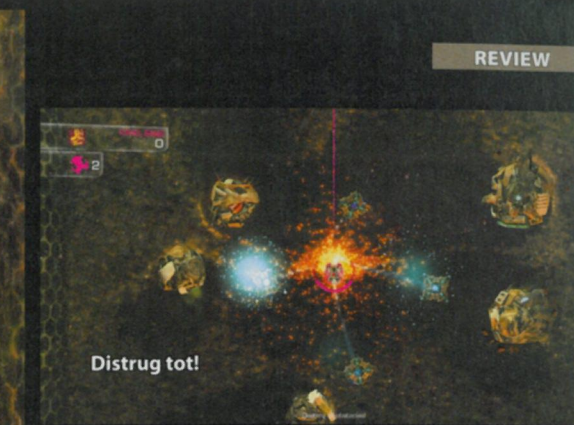
Space is the place

Din punct de vedere grafic, Ion Assault arată surprinzător de bine, engine-ul redând cu acuratețe fiecare efect (exploziile, modul de deplasarea a particulelor etc.) în cel mai mic detaliu. Uneori însă, ecranul devine suprasaturat de efecte speciale și obiecte în mișcare, copleșindu-te cu o explozie de culori halucinantă, iar imaginea de ansamblu devine parcă și mai frumoasă. Dementă curată!

Din nefericire, pe PC nu există posibilitatea de a-l juca în co-op sau pur și simplu nu am dat eu de butonul care o activează. Refuz, însă, să cred că sunt atât de aerian și o aștept cu patch-ul următor. Pentru că întotdeauna

Scapă cine poate...

Distrug tot!

Prins la inghesuală

na a fost mai distractiv să distrugi în doi, iar pe Xbox 360, Ion Assault se poate transforma într-un soi de luptă acerbă între două baze: frontul tău versus cel al amicului. Totuși, campania poate fi jucată în co-op numai pe același televizor, modul Versus fiind singurul ce poate fi jucat atât offline, cât și online via Live.

În schimb, ca și pe consolă, există o listă de scoruri, unde îți poți verifica clasarea în lume, iar dorința de a obține un scor cât mai mare este tot ce contează în Ion Assault, de unde și dependența pe care o poate provoca. Avem chiar și achievement-uri. Păcat că este prea scurt, campania rezumându-se la maximum trei ore de joacă pentru un obșnuit al genului. În joc există patru lumi de cucerit, fiecare cu propriul ei boss de final, dar, ca o consolă, Ion Assault mai oferă un mod de joc intitulat Survivor, unde ai la dispoziție două vieți pentru a supraviețui unor valuri aparent interminabile de inamici, ce atacă din toate direcțiile. La fel ca în Geometry Wars,

la un moment dat îți se mai dă o viață, scorul pe care trebuie să îl atingi în cazul de față pentru a primi cadoul fiind de 100 000 de puncte.

Shoot 'Em!

Problema ar fi că, din punctul de vedere al gameplay-ului, Ion Assault este mai degrabă foarte provocator decât o experiență plăcută și ai nevoie de timp să te obișnuiești cu el, dar la cât de frumos îți explodează toate în față, merită mai mult decât o șansă. Este un joc ușor de abordat, dar dificil de stăpânit.

De vină este controlul, apărent neintuitiv, însă odată ce ai trecut peste acest neajuns, haosul capătă sens, iar Ion Assault se transformă într-o experiență memorabilă. Abordează genul într-un mod diferit, cu o grafică fără cusur și ne oferă plăcerea de a distruge bolovani și drăcovenii ca în epoca de aur. Trăiască Asteroids!

KIMO

VERDICT LEVEL

► grafică fantastică
► concept interesant

► frustrant pe alocuri
► campanie scurtă, spațiu mic de joc
► nu are multiplayer pe PC (deocamdată?)

PE SCURT:

Ion Assault este unul dintre cele mai bune jocuri arcade de tip shoot-em-up lansate în ultima vreme, cu un concept inedit și un preț mic. Este frumos și provocator, dar nu într-atât încât să te alunge, și creează dependență.

Gen Arcade Producător Coreplay Distribuitor bitComposer
Ofertant store.steampowered.com ON-LINE www.ion-assault.com

CERINTE MINIME:

Procesor Core 2 Duo 2 GHz Memorie 1 GB RAM Accelerează 3D 512 MB VRAM

ALTERNATIVA GEOMETRY WARS: RETRO EVOLVED

Geometry Wars: Retro Evolved creează dependență și este chiar mai greu de stăpânit. Este o cursă care te poate ține cu sufletul la gură și îți demonstrează de ce erau atât de distractivi clasicii genului din care se inspiră. Numai bun de omorât timpul.

8

SUPER MEAT BOY

Zboară, puiule, zboară!

An de an, în special din 2005 încoace, așa-numitele producții indie nu au încetat să aducă surprize plăcute, atât pentru public, cât și pentru critica de specialitate. Deși aș spune pe bună dreptate că Minecraft a fost de departe senzația anului, asta nu înseamnă că n-am avut parte și de alte titluri excelente și bine primite, care nu se fac vinovate de altceva decât poate de o mică lipsă de originalitate în conceptul de gameplay. Super Meat Boy este un astfel de caz. Adică, jocul se leagă foarte bine și este convingător, coerent per ansamblu, ca pachet, însă nu aduce neapărat ceva nemaivăzut până acum în industrie – o vină mult

prea mică în condițiile în care inovațiile cu adevărat importante pot fi numărate pe degete, în special în zona titlurilor comerciale de buget mediu și mare.

Un aspect interesant este că Team Meat, responsabilă pentru platformer-ul de față, îl include pe Edmund McMillen. Cum, nu vă spune nimic? Ei bine, tipul este designer și artist grafic, responsabil,

printre altele, pentru proiecte precum Gish și pentru partea vizuală a celebrului Braid (personaje și animații), care sper că nu mai are nevoie de nicio prezentare. De asemenea, dacă titlul Coil vă spune ceva, tot dânsul se face vinovat.

Copilul de Carne a apărut inițial într-o variantă gratuită, Flash, prin 2008, iar succesul reputat de acesta l-a făcut un candidat excelent pentru o variantă îmbunătățită, atât la nivelul calității vizuale, cât și ca profunzile și

durată de joc. Astfel, momentan, Super Meat Boy se găsește pe Xbox Live Arcade și pe Windows (sunt planuite și o versiune de Mac și surprinzător, una pentru Linux, în viitorul apropiat).

Nice to meat you!

Premisa jocului este una cât se poate de simplă și comună: salvează-ți prințesa! Astfel, cubulețul de carne Meat Boy trebuie să-și salveze aleasa, Bandage Girl, din ghearele maleficului Dr. Fetus. O distribuție cât se poate de draguț-scârboasă și întâmplări 100% naive. Ca stil de joc, SMB se apropie cel mai tare de N, dacă-l mai știți voi

pe ninjalăul care trebuie să navigheze prin niveluri contra timp, adunând bănuți pentru a-și prelunge durata de viață, incapabil de cafeală și forțat să se miște „cu talent”, evitând inamicii și capcanele, care mai de care mai letale. La fel și Meat Boy, care pune la bătaie aproximativ 350 de niveluri, grupate pe capitole și condimentate cu diverse tipuri de provocări. Dacă în N nu prea existau stagii speciale, SMB oferă niveluri cu boși, zone de teleportare către niveluri bonus în stil (și mai) retro, iar completarea într-o anumită limită de timp a unui nivel normal dintr-un capitol, soldată cu obținerea calificativului „A+” deschide calea către varianta întunecată, mai satanistă a nivelului respectiv. Și dacă asta nu-i destul, Developer Mode permite crearea propriilor niveluri – cu toate că utilizatorii nu vor putea, de exemplu, să creeze un capitol întreg în care fiecare nivel să beneficieze de unul alternativ, întunecat. Între niveluri, jocul delectează cu animații naive, uneori scârboase și adesea amuzante, iar grafica și partea sonoră se îmbină perfect pentru a oferi o atmosferă unică și lipicioasă.

Cercările unei hălci pe steroizi

În mare, fiecare nivel presupune să-l conduci în siguranță pe Hălcută printre capcane, către ansamblu, numai pentru a fi păcălit de Dr. Fetus și forțat să străbați următorul și următorul nivel în căutarea iubirii tale. Controlul e simplu: stânga, dreapta, sprint și săritură, cu amendamentul că săritura are o forță variabilă, în funcție de cât de mult ții tasta apăsată și elanul inițial, desigur. Dacă teoretic premisa e acceptabilă, în practică, uneori, devine al naibii de greu să execuți cu precizie o

săritură medie, foarte necesară în cursele de obstacole care îți cer finețe. Cu timpul, te înveți, dar parcă aș fi preferat să existe și alternativa a trei taste distincte de sărit, pentru mai multă siguranță. O altă problemă o am cu dărele de grăsime și sânge pe care le lasă-n urmă Hălcută când alunecă pe platforme și când se scurge vertical, pe pereți. Din fericire, completând niveluri și adunând și bandajele împrăștiate prin ele, poți debloca personaje diferite care să-l înlocuiască pe muișu, majoritatea adevărate celebrități ale scenei indie. Vorbesc despre biligonguța din Gish, Captain Viridian din VVVVVV, un omuleț din Minecraft, Alien Hominid, Tim din Braid, Flywrench și Spelunky din jocurile omonime, o biluță de goo, ninjaki-ul din N, roboțelul din Machinarium și multe altele, într-un total de vreo 16 invitați speciali. Asta n-ar fi nimic dacă n-ar veni fiecare cu o abilitate unică și cu propriile dezavantaje: unii pot face săritură dublă și chiar triplă, dar sunt mai înceți, alții sunt rapizi dar nu se descurcă prea bine la sărituri verticale de pe un perete pe altul, biluța din Gish se poate lipi de pereți, precum în jocul omonim, pe care-i navighează fără probleme, Tim poate da timpul înapoi cu trei secunde și tot felul de găselnițe similare, care, ce-i drept, vor prelunge semnificativ durata și așa enormă de joc.

Nu prea am ce să reproșez jocului în afara controlului ocazional imprecis și a unor niveluri cu boși care sunt

mai mult frustrante decât distractive (unele am spus, fiindcă există și altele, geniale). Bineînțeles că este mai comod de jucat cu un gamepad, însă nu sughite deloc nici la folosirea tastaturii. Una peste alta, Super Meat Boy e un platform solid, cu foarte mult conținut, realizat excelent, original prin prisma pachetului total pe care-l oferă, dar și și prin convențiile de gameplay la care face apel. În orice caz, la 14 euro, merită cumpărat, fără doar și poate, iar zgârciții pot aștepta inevitabilele reduceri de 75-80%, care vor avea loc cu siguranță în următoarele luni.

Caleb

VERDICT LEVEL

- Prezentare audiovizuală simplă, dar convingătoare
- Niveluri cu adevărat provocatoare
- Unii boși, mulțimea de personaje alternative
- Control uneori imprecis
- Devine adesea frustrant
- Nu aduce nicio revoluție, ca gameplay

PE SCURT:

Dacă sunteți fani N și v-a plăcut și Gish, Braid sau VVVVVV, nu aveți cum să dați greș încercându-l. Nu veți găsi nimic nemăvățat, însă pachetul este de înaltă calitate, în special pentru o producție indie, oferă surprize plăcute și mai ales tone de conținut, depășindu-și ca valoare prețul, de departe.

Gen Platformer Producător Team Meat Distribuitor Steam, D2D
Ofertant store.steampowered.com ON-LINE supermeatboy.com

CERINTE MINIME:

Procesor 1,2 GHz Memorie 256 MB RAM Video Shader Model 2.0

ALTERNATIVA N/N+

De departe cel mai asemănător titlu din punct de vedere al gameplay-ului. Cu toate că SMB face o impresie mai bună, fură priviri și toate cele, eu rămân pe vedea fanul ninjalăului însetat de avere care fantează ușor, rachete, biligonguțe și capcane.

9

ZOMBIE DRIVER™

Pietonu' Redivivus:

Prin '96-'97, a fost un mic joculete care a reușit să mă marcheze pe viață: Carmageddon. Pe lângă cursele nebune și vehiculele tâmpite, măcelăria arbitrară a tuturor ființelor vii, de la vaci la bieții pietoni, este primul joc care a reușit să-mi trezească în stomac fluturări de adrenalină în timpul săriturilor neverosimil de mari de pe anumite trasee, care se transformau mai degrabă într-un fel de zboruri. Până în ziua de azi, sunt de părere că primul Carma n-a putut fi egalat nici de primul sequel, destul de reușit de altfel și nici de TDR 2000, cel de-al doilea, care, în ciuda îmbunătățirilor radicale grafice, o cotea parcă în altă direcție – una care nu mi-a fost neapărat simpatcă. Singura licărire de speranță mi-a apărut la întâlnirea cu mai recentul Clutch, produs 100% rusec, în care curse similare, nebunești, erau condimentate de arme, blindaje și power-up-uri, dar mai ales de faptul că pentru a-ți încărca NOS-ul, trebuia să aplătzezi cu grație zombiliticii împrăștiati pe traseu. Dacă ar fi avut ceva mai multă personalitate și în special o formă de multiplayer, Clutch ar fi fost cu adevărat raiul fanilor Carmageddon, însă omisiunile dubioase ale producătorilor l-au împiedicat să devină așa ceva. Cert este că, din când în când, mă apucă o mâncărime anume legată de nemorți, pe care nici măcar Left 4 Dead n-o poate domoli. Vă dați seama ce-a fost în su-

fletul meu când am auzit că un mic dezvoltator îmi va oferi o nouă plăcere de acest fel, însă cu o perspectivă top-down, asemănătoare cu cea din GTA Chinatown Wars și oarecum cu mai vechiul Death Rally, într-un mediu 3D parțial distructibil și cu tot felul de misiuni interesante și multiple moduri de joc. Acesta ar fi Zombie

Driver, făcut de Exor Studios, autorii conversiei totale pentru Half-Life 2 numită D.I.P.R.I.P Warm Up, un mod multiplayer tributar celebrului Twisted Metal. Ce mi-a atras atenția le joculetele de față în mod deosebit a fost un artwork găsit și pe multe cutii retail ale sale, în care apare ceva ce seamănă izbitor cu o Dacia 1300 roșie,

modificată pentru căsăpirea corespunzătoare a hoardelor de nemorți...

Dintre sute de nemoarte Eu pe tine te-am călcat

Oferta Zombie Driver gravitează în jurul celor trei moduri de joc distincte (unul oferit odată cu un patch), dintre care cel mai important este Story. Din confortul vehiculului, pornești de la adăpost și trebuie să colinzi ditamai orașul, împărțit în zone, fiecare corespunzând unei misiuni, nimicind inevitabila opoziție formată din nemorți. Față de alte jocuri similare, mașina se avariază pe măsură ce lovești pedestrii și obstacole, iar rezistența ei diferă de la un model la altul și în funcție de îmbunătățirile pe care apuci și alegi să le instalezi pe ea. Diferitele tipuri de inamici au tactici diverse: dacă unii se mulțumesc să încerce a-ți trânti pumni în capotă și geamuri, alții, mai șmecheri, știu să arunce tot felul de

obiecte de la distanță – de la simple cărămizi până la mult mai îngrijorătoare cocteiluri Molotov. Ba chiar găsești și specimele de tip boss, cum ar fi mari grăsani însetați de creier, pe care e mai bine să-i ocolești și să-i ciuruești de la distanță cu o armă decât să riși o împotmolire în burțile lor scârboase, care te poate costa secunde prețioase în care prostimea apucă să-ți avarieze grav mașina. Mai mult decât atât, trebuie să-ți alegi prudent traseul prin hoardă, fiindcă, în funcție de viteza mașinii și puterea ei ofensivă, vei putea pocni consecutiv un număr limitat de strigoi înainte de a încetini mai mult decât ar fi cazul, expunându-te atacurilor sau aproape blocând eventualele rute de scăpare. Gama de arme este extrem de largă, de la clasicele minigun-uri,

aruncătorul sfânt de flăcări sau de grenade până la o pereche de rail-gun-uri extrem de eficiente sau un NOS care te face să treci prin zombălai precum cuțatul prin unt fierbinte. În mare, ajungi să te simți precum un bombardier, încerci să faci treceri optime prin mulțime, iar în cazul grupurilor rarefiate, să-i calci cu un maxim de stil și eficiență, pentru puncte și gologani în plus. 17 misiuni alcătuiesc campania agitată și fiecare dintre ele este presărată cu tot felul de obiective, precum salvarea unui anumit număr minim de supraviețuitori din diverse locuri sau a unui supraviețuitor anume, curățarea unor zone de zombies și tot felul de combinații între acestea. Pe fiecare hartă primești și obiective secundare, care oferă recompense superioare în bani, puncte și chiar de-blocarea anumitor arme și vehicule suplimentare. Majoritatea obiectivelor vin cu o limită de timp, așa că e o idee bună să-ți administrezi

atent resursele. Asta mai ales fiindcă fiecare vehicul are o capacitate limitată de locuri, iar pe o hartă pe care ai de salvat 6 supraviețuitori și ești dotat cu o simplă mașină sport, rapidă ce-i drept, ai avea de făcut șase drumuri către bază pentru a-i putea salva pe toți, în condițiile în care străzile colcăie de monștrii din ce în ce mai periculoși. Dacă optezi la începutul misiunii pentru un model de mașină cu mai multe locuri, deblocat în prealabil, reduci numărul de drumuri la două sau chiar la unul, însă

evident viteza și mobilitatea îți vor fi reduse sever – posibil chiar fatal. Având în vedere că, în timp ce accesul la arme este universal, pentru toate mașinile, ca și nivelurile superioare de îmbunătățire ale puterii de foc, upgrade-urile pentru mașini se fac separat (cele mai avansate vin cu anumite caracteristici unice fiecărui vehicul în parte, condimentând treaba și dând un plus de rejucabilitate), devine destul de greu să drămuiești banii eficient, pentru a beneficia de opțiuni viabile de transport și

ofensivă în cadrul fiecărei misiuni, aspect absolut bine-venit. Partea absolut dubioasă este că la finalizarea campaniei, fișierul de salvare aferent este pur și simplu șters cu nesimțire, lăsându-te cu o singură opțiune de a începe o campanie nouă și nu cu aceea de a putea rejuca oricare dintre misiuni pentru a experimenta vehicule, arme și îmbunătățiri noi, indisponibile la prima trecere. Din fericire, jocul poate deveni suficient de dificil. Pe mine unul m-a ținut ore bune în fața monitorului fără să simt că

sunt pedepsit pe nedrept sau să mă plictisesc.

Modul Slaughter este de fapt unul de supraviețuire, jucabil pe mai multe hărți de întindere mai redusă, deblocate progresiv, în care trebuie să rezisti cât mai multor valuri de zombie, împrăștiându-ți forțele prin adunarea de power-up-uri care

apar aleator în diverse zone ale hărții. Mai interesant este Blood Race, cu mai multe tipuri de curse întinse de-a lungul celor șase competiții, de la clasicul Race, în care trebuie să ajungi primul la linia de sosire la mai distractivul Eliminator, unde trebuie să cășăpești cât mai mulți adversari înainte de scurgerea timpului alocat și în sfârșit Endurance, unde rulezi cu o bombă în mașină, a cărei declanșare trebuie întârziată cât mai mult prin... bușirea de obiecte și condusul la viteză mare, cu stil.

Din păcate, multiplayer-ul, care ar fi sublim, lipsește cu desăvârșire (deja nu-i mai înțeleg pe producătorii ăștia...), iar joaca împotriva AI-ului se va transforma mai repede decât ar fi de dorit în plictiseală, inevitabil. Cu o grafică foarte detaliată și frumoasă (care mă duce mai degrabă cu gândul la un RTS, TBS sau RPG cu zombie), un sunet numai bun și un gameplay destul de bine încheiat, Zombie Driver îți face bănuții, dar tot nu a reușit să-mi aline pofta de un nou Carmageddon ca la carte. Ca fapt divers, a fost construit pe motorul grafic open source Ogre 3D, iar amatorii de senzații tari vor găsi pe pagina oficială un mod nocturn, descărcabil, în care singura sursă de lumină sunt farurile propriiei mașinici.

Caleb

VERDICT LEVEL

- ei, zombie; tu, mașină și arme
- grafică foarte reușită și detaliată
- multe vehicule distincte, modul Blood Race
- multiplayer canci, optimizare imperfectă
- prea puțin varietate a obiectivelor în Story Modes
- deși setabilă, camera poate să te amețească uneori

PE SCURT:

Am avut speranțe măricele pentru Zombie Driver și pot spune că m-a satisfăcut într-o oarecare măsură. Lipsa multiplayer-ului, mai mult decât orice altceva, n-o pot însă scuza defel. Merită încercat și cumpărat, dar numai fiindcă un nou Carmageddon întârzie să apară.

Gen Arcade Auto Producător Exor Studios Distribuitor Exor Studios
Ofertant store.steampowered.com ON-LINE www.zombiedriver.com

CERINTE MINIME:

Procesor 1,6 GHz Memorie 1 GB Video 128 MB, Shader Model 3.0

ALTERNATIVA CLUTCH

Deși n-are un oraș atât de frumos detaliat grafic, e jocul care mi-a amintit în cel mai plăcut mod de senzații oferite de Carmageddon. Nu ai nici arme de foc, însă compensează din plin cele de meley pe care le poți monta pe numărul decent de bolzi. Nu zic că e mai bun decât ZD, ci doar că dacă-ți place oricare dintre ele, merită încercat și celălalt.

8

Involuția evoluției

TRON EVOLUTION

În istoria cinematografică, sunt câteva filme care merită să fie transpuse prin intermediul jocurilor și pe ecranele calculatoarelor. Este mare păcat ca transpunerea lor să strice cu totul ceea ce au reușit la vremea lor să facă inginerii hollywood-ieni. Sunt convinși că, inițial, cei care au făcut primul joc după un film nu au făcut-o pentru bani sau nu doar pentru bani, ci au încercat să ofere o experiență cinematografică excelentă și ca experiență personală maselor. Acum voi da ca exemple câteva filme, indiferent dacă jocurile ce le-au urmat au fost sau nu faine. Filme ca Blade Runner, Terminator, Conan, Matrix, Star Wars, Aliens, Braveheart, Sin City, Batman, Indiana Jones (mai puneți voi niște filme care v-au impresionat) merită din plin un joc în care să te identifiți cu personajele principale. Ați observat că filmele pe care le-am enumerat sunt toate din genul filmelor de acțiune, căci este cam greu să faci un joc care ar urma acțiunea din Zbor deasupra unui cuib de cuc sau Pe aripile vântului. Nu imposibil, dar greu, plus că nu cred că multă lume ar vrea să intre în pielea lui Scarlett O'Hara. Jocurile ce au urmat filmelor enumerate mai sus au fost și bune și proaste. Când au fost proaste, dezamăgirea ce a urmat a fost cu atât mai mare cu cât așteptările au fost mai mari.

Acum iese al doilea film al seriei Tron. Un film care la vremea lui a revoluționat lumea cinematografică și a

impresionat o lume întreagă. Sunt convins că dacă apărea o serie televizată sau încă două filme de lung metraj care să urmeze acțiunea filmului, numărul fanilor și fanatismul lor ar fi rivalizat cu cele ale lui Star Wars și Star Trek. După film, urmează jocul. Un joc atât de prost, încât nici nu ar fi meritat să scriem despre el dacă nu ar fi stricat imaginea unui film de referință al science fiction-ului.

Un program

Producătorii lui Tron: Evolution au avut măcar unul simț să nu urmărească aventurile din cel de-al doilea film al seriei, ci au încercat să formeze o punte între cele două ecranizări hollywood-iene. Tu, un neica nimeni, un antivirus creat de Flynn pentru a ține în șah tensiunile ce au apărut între ISO-uri și programele originale, te trezești aruncat într-un conflict armat între ceea ce pare a fi un program scăpat de sub control și programele de bună credință ce trăiau în pace și prietenie. Povestea în sine nu este chiar o porcărie sinistă, doar că modul în care decurge este complet stupid și insipid. Au fost momente în care m-am trezit dând ochii peste cap în fața tâmpeniilor debitate de programele din jur și a încăpățănării producătorilor de a crea o lume artificială artificială. Un fel de AI artificial.

Deși la prima vedere realizarea grafică a jocului pare a fi interesantă, lipsa de culoare și varietate te face să te urci pe pereți la o oră după ce te apuci de joc. Însă nu prea ai ce comenta, deoarece nici filmul nu este prea bogat în culoare. Albastrul și portocaliul omniprezente te duc cu gândul la ecranele monocrome de pe vremuri, în care negrul se întretăia abject cu verdele.

Dacă tot vorbim despre realizările grafice, trebuie să amintim și de animațiile personajelor. Niște indivizi crăcănați, care aleargă de parcă ar avea scutecelule pline cu fecale, sar de colo-colo într-o tentativă dubioasă de melanj între Prince of Persia și Assassin's Creed. Un parkour complet illogic, deoarece niciăieri în film nu apar asemenea acrobații aeriene din partea personajelor. Dacă la asta adaugi și camera ce nu te ajută deloc când alergi pe

pereți ca bezmeticul și se răsucesc și-ți inversează controalele exact în momentul cel mai nepotrivit, vei obține cel mai prost platforming pe care l-ai văzut vreodată.

Cu toate acestea, jocul are și punctele sale forte.

Cursele cu motociclete sunt exact ceea ce te așteptai și doreai de la un joc Tron. Au fost singurele momente în care m-am simțit în atmosfera filmului și în care nu simțeam timpul cum trece pe lângă mine. Totuși, aceste momente sunt puține în campania de single player. Noroc cu multiplayer-ul, unde poți participa la adevărate măceluri pe pistele din Grid. Deathmatch-uri de până la zece jucători te aruncă într-o lume sălbatică unde îți de plăcere de fiecare dată când un adversar se sparge în sute de pixeli și mugești ca un taur lovit cu barosul între coarne când te trezești că tu ești cel care a luat-o în barbă.

Este un joc prost, foarte prost, deși se vede că s-a lucrat la el. Păcat de designul de nivel. Păcat de munca graficienilor, căci luat ca aspect, jocul nu arată rău, dar programatorii și producătorii și-au bătut joc de el.

Koniec

VERDICT LEVEL

- multiplayer-ul
- restul

PE SCURT:

O porcărie care face numele de Tron de rușine. Feriți-vă de el ca de dracul.

Gen action adventure Producător Propaganda Games Distribuitor Disney
Ofertant TNT Games, Tel: 021.330.17.19 ON-LINE disney.go.com/tron

CERINTE MINIME:

Pentium 4 3 GHz, 1 GB RAM, 512 VRAM GeForce 8800/Radeon HD 3870

ALTERNATIVA

Orice alt joc pe care poți pune mâna. Chiar și un șaișase.

5

DeathSpank

„How much death would a deathspank spank if a deathspank could spank death?”

Când adventure-ul dă semne de moarte, încerci să îl salvezi prin orice mijloace posibile. Transplantul nu e exclus, ba chiar e recomandat, după cum ne-a dovedit Tim Schafer cu Psychonauts. Pur și simplu îl combini cu ce alte genuri mai sunt la modă, în speranța că veteranii vor aprecia ideea și micile subtilități, iarăștia mai tinerei, execuția, caftul și acrobazia. După ce Tim Schafer s-a dat în stambă cu Brutal Legend și Psychonauts, Ron Gilbert și-a încercat norocul (alături de Hothead Games) cu DeathSpank, un action RPG/parodie, condimentat cu mult umor și cu ușoare urme de adventure.

RPG

Așadar, DeathSpank este o parodie a genului ARPG (mult mai exagerat decât un alt joc asemănător, Bard's Tale) în care veți vâna loot în mare parte pentru a vă hli-zi la denumirile haioase ale item-urilor. Utilitatea e pe locul doi. Există și un sistem de leveling simplu, dar haios, un jurnal bine organizat, un inventar decent și, în general, toate ustensilele necesare care ușurează viața unui actionerpegiș. Avem clasicele job-uri de curierat,

de genul „adună 30 de răhăței de demoni” (chiar există un asemenea quest), dar și o mână de sarcini cu rezolvări ceva mai inteligente și mai puțin evidente, cum întâlnim îndeosebi în quest-urile clasice.

Eu nu am uitat de unde a plecat Ron Gilbert, deci m-am încropătat să-l joc pe PC. Cu șoarecul și tastatura din vechime. Două ore mai târziu, am sabotat Xboxul redacției, am fugit acasă cu o mândrețe de controller și m-am refugiat în fotoliu. Mult mai confortabil, dar m-am simțit un pic ciudat. E al doilea action-RPG de luna aceasta care m-a forțat să utilizez un controller. Asta-i trendul, n-ai ce-i face, mai ales că DeathSpank a fost gândit ca un titlu de consolă și i-a luat ceva până să ajungă și pe PC.

De tot râsul...

În timp ce eram bombardat fără milă cu dialoguri hazlii, poante, gaguri, jocuri de cuvinte reușite sau nu, glumițe răsuflăte sau dimpotrivă, mi-am adus aminte de o întâmplare deosebit de grăitoare din afara redacției. În viața de zi cu zi, cu precădere vara, fac parte dintr-un grup dedicat studiului comportamentului flicii tratate termic. Într-una din ședințele grupului, distinsul profe-

sor coordonator al proiectului, Pleto, a fost surprins tră-tând fleica cu o cantitate generoasă, cu mult peste limitele admise, de clorură de sodiu. Nefiind obișnuiți cu un asemenea abuz de putere, ne-am manifestat îngrijorarea cu privire la pericolul unei eventuale modificări substanțiale a proprietăților flicii. Pleto ne-a privit cu un dispreț suveran. „Lăsați, bă, că își ia ea cât îi trebuie”, și și-a văzut mai departe de experiment. Ron Gilbert i-a călcat pe urme lui Pleto și a condimentat jocul cu o cantitate de umor, în speranța că noi, jucătorii, ne vom lua cât ne trebuie din el. Aș putea cărcoti, desigur, că s-a exagerat cu poantele, jocului lipsindu-i acea finețe pe care o întâlnim, de exemplu, în seria Monkey Island, dar adevărul e că pentru orice glumă nereușită (o chestiune de gust), există două care sigur te vor amuza. Eu unul mi-am luat cât mi-a trebuit și am reușit să mă distrez copios. Poate chiar mai mult decât aș fi făcut-o ascultând bancuri în cărcimă și consumând bere în valoare de 13 euro. Sau șase coniacele.

Dacă simțiți nevoia să sporiiți doza de distracție, există multiplayer-ul cooperativ pe același PC (LAN-ul și online-ul lipsesc din ofertă). Cu accentul pe cooperativ, căci DeathSpank și amicul său pe care am uitat cum îl cheamă, dar țin minte că e un magic user, împart aceeași bară de viață și parcă nu-ți vine să-ți bagi tovarășul în belele ca să răzi de neazul lui. Oricum, experiența e mult mai plăcută și parcă răzi mai cu poftă când te aude cineva.

Ca action/RPG, DeathSpank este un joculete foarte light, numai bun pentru a fi jucat în reprize de câte o oră, două, pentru destindere și o porție zdravănă de râs. Dacă sunteți în căutarea unui hack and slash complex, în care să vă pierdeți cu lunile în căutarea loot-ului, și nu vă pasă de umor sau altceva, poate ar fi mai bine să căutați în altă parte. Sau să reveniți la Diablo 2.

cioLAN

VERDICT LEVEL

- umorul
- vocile
- grafica
- tinde să devină repetitiv
- slăbuț ca ARPG

PE SCURT:

Foarte amuzant, dar dacă-l dezbraci de umor, rămâne cam golăș. Pe de altă parte, nu te duci la circ ca să vezi clovni executând perfect acrobazii la trapez. Sau reparând mașini în loc să coboare din ele.

8

Gen Action-RPG Producător Hothead Games Distribuitor EA
Ofertant store.steampowered.com ON-LINE www.deathspank.com

CERINTE MINIME:
Procesor 1.7 GHz Memorie 1 GB (1.5 GB Vista, Win7) Video 256 MB, Shader 2.0

ALTERNATIVA RIFT

Aceeași parodie cu o altă pălărie.

Cine sapă grădina altuia...e un fel de creatură acvatică

THE UNDERGARDEN

Câteodată (foarte rar) mă satur de împușcat Zombies sau de alergat după câte un quest item și vreau să mă relaxez. Așa că mă uit la un film. Mulțumesc pentru atenție, ne vedem săptămâna viitoare.

...Ok, deci mai sunt jocuri mici și relaxante, făcute în general de câte un studio Indie, pentru că numele mari nu concep să se despartă de formula de modern warfare sau JRPG. Unele sunt doar drăguțe, altele stimulează și relaxează în același timp (vezi orice joc PopCap), altele revoluționează de câte trei ori genul (World of Goo, Plants vs. Zombies) dar toate au în comun o chestie: simplitatea.

De cele mai multe ori, un joc bun se bazează pe o singură mecanică folosită exhaustiv și la diferite nivele.

World of Goo, Portal, Minecraft, toate se bazează pe jucător să facă un singur lucru sub diferite forme. Undergarden încearcă să realizeze același lucru, dar parcă are un pic de tragere de inimă.

Pe sub mări și țări

Oricine caută un joc care să aibă un scop final sau o poveste, nu le va găsi aici. Tortul nu e doar

o minciună, ci nu este nici măcar promis, iar povestea este inexistentă. Și nu vreau să spun că nu e Morgan Freeman acolo să nareze, nu există nici măcar genul de poveste care reiese din environment sau atmosferă. Există doar o premisă: Ești o creatură subacvatică similară unui Teletubby și crești flori în cavernele adâncului.

Mecanica e una foarte simplă. Plutești prin apă, atingi copacii ca să culegi fructe, lovești plante ca să cadă semințe, cânti ca să le faci să crească și din când în când te mai incurcă un puzzle de fizică rezolvat de regulă cu unul din tipurile de fructe: fructe care plutesc, fructe grele, fructe care explodează, etc.

Din păcate nici puzzle-urile nu reprezintă cine știe ce provocare, fiind banale în cel mai bun caz, iar ele sunt

singurul dram de provocare pe care o veți întâlni pentru că e un joc în care nu îți scade viața și nu poți muri. Jocul e realizat ca și o experiență sinestezică, o combinație între imagine și sunet, culoare și muzică, având unicul scop de a relaxa jucătorul.

Există și procentaje care arată cât la sută din joc ai explorat, dar nu e suficient cât să simți că faci cu un scop toată munca repetitivă.

Natură vs. Tehnologie

Undergarden oferă și posibilitatea de multiplayer, dar aceasta nu influențează în nici un fel dinamica jocului. E echivalent cu a pune doi copii într-o groapă cu nisip și a le spune că nu au voie să construiască nimic împreună, doar să se uite unul la celălalt cum se joacă. În plus, pe versiunea de consolă mai apare problema că jocul nu are split screen și camera îl favorizează pe primul jucător.

Controlul este parțial intuitiv, dar partea de tutorial este prost implementată și nu este tot timpul clar ce trebuie să faci. Ar părea că e un joc prost, dar nu e așa. E doar unul trivial, dar cred că nici nu se vrea mai mult. Paleta de culori este foarte bine aleasă, sunetele ajută la atingerea stării „zen” pe care jocul se laudă că o cară după el și e un joc excelent pentru pauzele dintre două meciuri de Left 4 Dead sau Team Fortress. Problema lui cea mai mare e că devine monoton după mai mult de 15 minute, dar cu toate acestea te face să vii înapoi după un timp.

...și totuși parcă ar fi fost mai indicat sub formă de screen saver.

Paul Policarp

VERDICT LEVEL

- Grafică drăguță
- Culorile vii
- Atmosferă relaxantă
- Simplism negativ
- Repetitivitate
- Lipsa unei reale provocări

PE SCURT:

Un joc numai bun de pauzele între două meciuri solicitante de Starcraft dar nimic care să merite atenția pe perioade îndelungate sau de care să-ți amintești mai târziu.

7.5

Gen Platform/Puzzle Producător Vitamin-G Distribuitor Atari Ofertant store.steampowered.com ON-LINE www.atari.com/undergarden

CERINTE MINIME:
Procesor Intel Core2 Duo/AMD Athlon X2 3800+ Memorie 1GB Accelereare 3D 128 MB

ALTERNATIVA AQUARIA

Un joculeț indie cu aceeași tematică a muzicii subacvatice, dar cu un sistem de combat și magie bazat pe gesturi, inventar, rețete de alchimie și o suprafață mult mai mare de explorat.

GEN 2D SIDESCROLLER PRODUCĂTOR PIXELPICKLE GAMES ONLINE WWW.LYLIANGAME.COM

LYLIAN

Episode 1 - A Paranoid Friendship

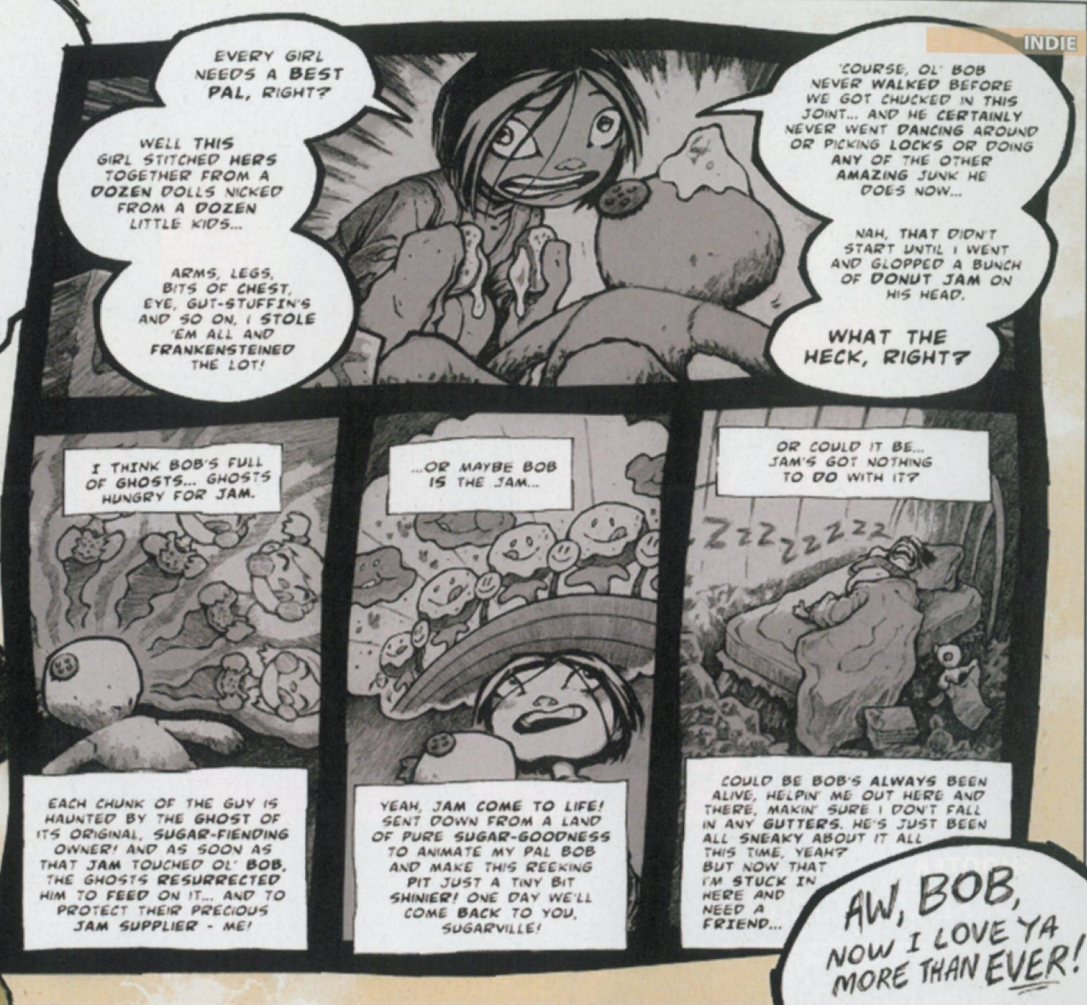
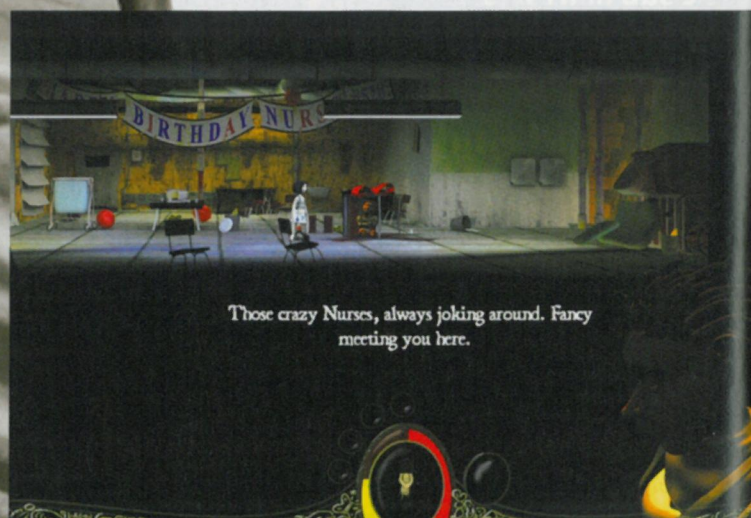
Luptătoarea din cămașa de forță

Nu am obiceiul de „a păstra legătura” cu industria jocurilor. Nu cunosc nici nume, nici mișcările din domeniu, cu foarte puține excepții. Nu urmăresc bloguri, site-uri de știri sau de specialitate. Pentru mine industria jocurilor este o imensă cutie neagră care mă interesează puțin spre deloc și din care, din când în când, ies niște chestii pe care le rulez pe computerul meu, încercând să le trăiesc cât mai intens și plenar, fără a-mi pierde nici un moment capacitatea de observație și analiză.

Uite, chiar mai adineauri, când trebuia să scriu lista jocurilor pe care le aștept mai cu dor în 2011, habar nu aveam ce urmează să apară. Stăteam panicat între colegi și mă uitam la ei cum enumeră de nu se mai opresc tot felul de titluri. Le-am și zis speriat că e mai bine să o lăsăm baltă cu secțiunea așteptărilor de la anul ce tocmai a început: „bă, o să pic de papagal” fiind argumentul meu suprem. Cu zâmbetul pe buze, Koniec m-a ajutat să conștientizez că asta nu e o tragedie, ba chiar nici măcar o problemă, mai ales că postura mi se potrivește. Cel puțin din punct de vedere Zen cred că avea dreptate.

Dar atunci a intervenit cioLAN, un individ care practică o compasiune activă în ceea ce mă privește - probabil la schimb cu ciorbele pe care le mai consumă din când în când în bucătăria regentată de jumătatea mea. Așa că numitul cioLAN a pus mâna pe mouse și tastatură și a căutat pe diverse site-uri de specialitate liste cu jocuri anunțate pentru anul curent, ajutându-mă să fac alegerile pe care le vedeți în articolul de jocul anului 2010, în mica secțiune personală rezervată mie. Considerați numele binefăcătorului cioLAN ca fiind pentru vecie înscris în pomelni-cul Credits-urilor mele către lumea cea păcătoasă a vieții reale.

Iar la această mică aventură din șirul glorioaselor fapte de jurnalism marca Ghinea s-a mai adăugat una, care m-a făcut să mă gândesc serios că ar trebui să țin mai aproape de industria jocurilor și de manifestările ei online. Atâta doar că în cazul acesta nu e atât vorba de industrie, cât de o mică producție de o persoană, simpatice reflectată de un blog ce a urmărit de câțiva timp eforturile celui care a lansat

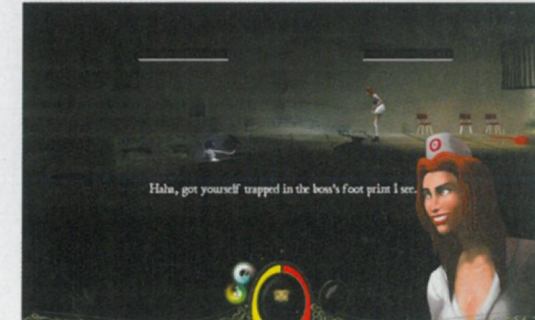

primul episod din Lylian, un side scroller proaspăt apărut alături de alte câteva milioane deja existente.

Lylian este o fetiță un pic diferită, pe care părinții au decis să o arunce într-un ospiciu, deoarece nu puteau să se obișnuiască cu ea. Sună crud și îngrozitor, iar jocul ar avea ceva crud și oarecum îngrozitor dacă ar semăna mai mult cu Sanitarium, din care împrumută o anumită atmosferă. În schimb, există clar o inspirație din

American McGee's Alice, atât în ce privește personajele, cât și schimbările de perspectivă ce survin din când în când, atunci când Lylian își folosește capacitatea de a deforma radical realitatea. De altfel, aceasta este ideea de forță a jocului, anume că, în momentele în care se simte înconștientă, Lylian poate transforma complet locația în care se află, preschimbând-o într-o proiecție a propriei imaginații. În această proiecție funcționează propriile reguli ale fetei, care poate astfel să depășească anumite obstacole (căpătând capacitatea de a pluti sau folosind un balon) ori de a-și învinge oponenții metamorfozați în animale sau insecte aproape inofensive.

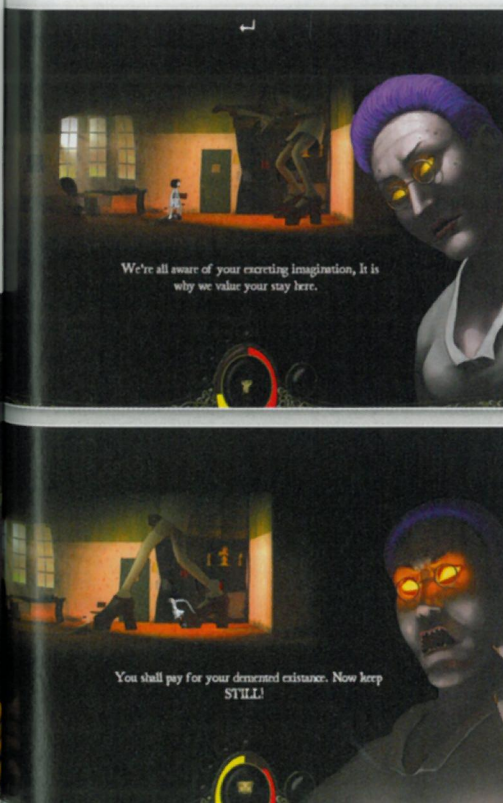
Până acum a fost lansat numai primul episod, care este foarte scurt, însă destul de impresionant. Nu doar ideile simpatice m-au atras, ci un complex de factori. Este vorba de blogul creatorului, de artwork-urile prezentate de acesta de-a lungul timpului, de elementele din viața sa personală, proiectele colaterale la care a

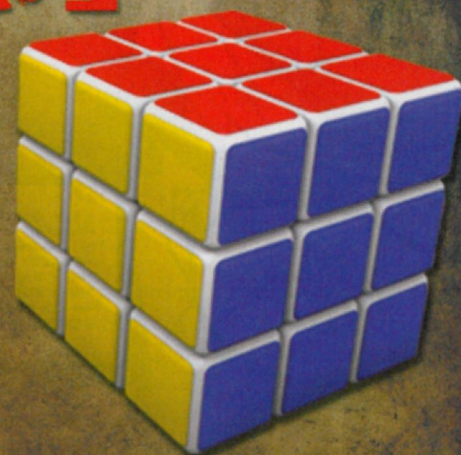
participat - o viață de designer în domeniul jocurilor. În plus, mi-a plăcut foarte mult mica bandă desenată în care prezintă personajele din Lylian.

Una peste alta, jocul și contextul în care mi-a fost prezentat m-au făcut curios să aflu mai multe despre astfel de oameni și întâmplări din industria în care, cu neconștientă uimire, prestez.

Marius Ghinea

JOCUL ANULUI 2010

SHOOTER

STALKER: CALL OF PRIPYAT

A treilea S.T.A.L.K.E.R., anume Call of Pripjat, își are locul întâi meritat la categoria shooter nu doar pentru că este mai bun decât Clear Sky, dar și pentru că ne-a făcut pe unii din redacție să ne șoptim în barbă că așa ar trebui făcut un shooter. Adică open ended, larg deschis posibilităților diferite de abordare a numeroaselor misiuni disponibile pe o ditamai harta de nivel. Explorarea însoțită de mister și de o permanentă tensiune dau nota distinctivă a seriei, subliniată de contraste: zumzetul insectelor și cîripitul păsărelelor în soarele leneș al unei serii de vară pot fi oricând acoperite de urlete, răgete, zbierete sau mirături, dublate de împușcături și explozii. Același peisaj seren la care poți privi ore în șir fără să te mai sature devine odată cu căderea nopții un loc de coșmar în care aștepti lumina câte unui fulger pentru a-ți putea vedea inamicii. Dar, pe lângă feelingul și grafica aparte, în Call of Pripjat mai avem și arme modelate realist, un engine de micromanagement al upgrade-urilor și reparațiilor de echipament, suite de misiuni colaterale interesante și o questă principală convingătoare și imersivă. Colac peste pupăză, unii oponenți sunt de-a dreptul crânceni, iar întâlnirile cu ei memorabile - Al-ul de calitate face din lupta urbană o experiență pe care celelalte jocuri de gen încă o mai au ca obiectiv de atins.

ACTION

SPLINTER CELL: CONVICTION

Splinter Cell: Conviction nu este doar un sequel, ci și un reboot al seriei în adevăratul sens al cuvântului. Renunțând la o parte dintre elementele de stealth mai greoaie, Conviction evoluează într-o nouă direcție, introducând o mecanică de joc orientată mai mult spre acțiune, dar excelent implementată. Pe undeva, era de așteptat să se întâmple asta. Cert este că actuala evoluție a lui Sam Fisher de la vânat la vânător s-a materializat sub forma unuia dintre cele mai bune jocuri de acțiune de tip stealth din ultima vreme, iar asta în ciuda unei campanii single player surprinzător de scurtă. Ideea de a utiliza jocul de lumini și umbre în avantajul tău este excelent implementată, iar ca urmare, atacurile au căpătat noi dimensiuni din punctul de vedere al manierei execuției. Sam a redevenit asasinul de odinioară, dar este mai versatil, iar talentul său de acrobat îl egalizează, acum, chiar și pe cel al Prințului persan. Și totuși, Conviction strălucește mai ales în multiplayer, unde joaca în cooperativ de-a lungul unui soi de prequel al campaniei principale, ține capul de afiș și dă un exemplu în materie de coordonare. Pachet complet.

STRATEGIE

NAPOLEON: TOTAL WAR

E foarte limpede că 2010 a fost anul sequel-urilor, ba chiar al sequel-urilor de calitate. Între două astfel de urmărituri ale unei serii, am ales Napoleon: Total War în detrimentul lui Starcraft 2 în special pentru că acesta din urmă s-a chinuit (a se citi scremut) mult mai mult timp ca să apară pe piață, decât produsul celor de la Creative Assembly. Iar asta la un număr comparabil de noutăți și inovații aduse de cele două titluri, adică nu tocmai extrem de multe. Totuși, la Napoleon, micile adăugiri de realism, precum uzura trupelor, ne-au făcut să apreciem și mai mult campaniile bine modelate sub aspect istoric și foarte interesante strategic, nu doar la nivel tactic. Pe deasupra, am punctat generos faptul că producătorul a ascultat doleanțele de secole ale pasionaților seriei și le-a oferit un foarte bine gândit mod de joc multiplayer - atât pentru întreaga campanie, cât și pentru bătălii individuale din campania de single. Această integrare a componentei multiplayer într-o campanie de single player este fără precedent în domeniu și o reușită demnă de jocul pe care l-am considerat cel mai bun la categoria strategie în anul ce a trecut.

RPG

FALLOUT: NEW VEGAS

Deși n-a fost un an foarte bătaios în materie de RPG-uri de mare calibrul, după dezamăgirea numită Fallout 3, nu cred că mai aștepta careva mare lucru de la New Vegas. Poate doar un licăr de speranță, care a fost transformat în extaz pur de munca celor de la Obsidian. În ciuda mormanului de bug-uri și a engine-ului prăfuit de Oblivion, modificările spre bine și reconstruirea universului consacrat în special de Fallout 2, cu multe idei preluate din defunctul Van Buren (Fallout 3-ul care n-a mai fost), au reușit să ridice New Vegas, din punctul nostru de vedere, cu mult deasupra celorlalte titluri similare din ultimii ani și în mod cert din 2010.

ADVENTURE

HEAVY RAIN

Când te gândești la cele mai bune jocuri adventure ale tuturor timpurilor, nu poți trece cu vederea Heavy Rain. O gură de aer proaspăt, Heavy Rain poate deveni un etalon pentru viitorul jocurilor de gen. O poveste ramificată, plină de suspans și cu zeci de finaluri posibile, un mod de control cu totul special și inedit, plus trăiri interioare ale personajelor care te lasă cu gura căscată fac deliciul acestui joc. Poate cea mai mare valoare a sa este rejucabilitatea de care dă dovadă. Trendul jocurilor adventure nu era deloc legat de rejucabilitate. Da, ai fi putut relua aventura, doar pentru că a fost extraordinară, dar nu pentru că ai fi putut face altceva. Iată că Heavy Rain îți dă posibilitatea de a-l rejuca, urmând altă linie, găsind alte indicii care tura trecută ți-au scăpat, dar peste care acum dai din greșală, iar firul epic se schimbă dramatic. Nu l-ai jucat? Nicio problemă, mai aveți timp.

MMORPG

WORLD OF WARCRAFT: CATAclySM

Nu se poate să nu admiri Blizzard-ul pentru treaba bună care o face cu cel mai jucat MMO al vremurilor noastre. Nu degeaba nu mă pot desprinde de WoW nici după cinci ani. În decembrie anul trecut, Blizzard a lansat cel mai recent expansion al jocului care până în momentul de față are milioane de abonați lunar. A mărit level cap-ul la 85, a schimbat în proporție de 80% fața lumii din joc, a modificat engine-ul grafic aducându-l mai aproape de cerințele de azi, fără a modifica prea mult cerințele de sistem și ne-a aruncat într-un nou conflict cu cel care ne amenință existența. Existența din joc, evident. Până acum ceva vreme, recomandam WoW-ul tuturor celor care i-au negat puterea până acum. De acum înainte mă voi abține de la așa ceva, deoarece WoW-ul nu mai este doar un joc. Te acaparează, te fură existenței comune pe care o duci și te aruncă într-o lume din care cu greu ieși. Nu jucați WoW! Vă va plăcea prea mult și dozele necesare potolirii setei de WoW vor deveni din ce în ce mai dese și de mai lungă durată.

SIMULATOR AUTO

GRAN TURISMO 5

Ei bine, Dirt 2 și F1 2010, deși jocuri faine cu mașini, nu sunt nici arcade de tot, dar nici simuloare pe de-a-ntregul. Cred că ar trebui gândită o categorie specială pentru Codemasters, pe care, pentru a evita orice nedreptate, să o câștige în fiecare an. Și în care să se afle numai Codemasters, evident... Așa se face că, la capitolul simulare auto, nici unul din titlurile apărute în 2010 nu a avut vreo șansă în fața lui Gran Turismo 5. Care a adus cantitate și calitate, chiar dacă unele scăpări de concepție și bug-uri au mai scăzut din plăcerea de a-l juca. Oricum, în ce privește simularea propriu-zisă, nu s-a făcut nici un rabat, iar experiența oferită de Gran Turismo 5 a fost superlativul de realism și varietate al anului trecut.

SIMULATOR SPORTIV

FIFA 11

Ca în fiecare an, ajungem la capitolul simulator sportiv, pe care, ca în fiecare an, îl câștigă FIFA 11. Nu v-ați săturat? Eu da. Promit ca anul acesta să nu mă ating de FIFA 12! Desigur că va fi o promisiune de care nu mă voi putea ține. Și nu din vina mea. Am prieteni care sunt dependenți de FIFA, la fel cum sunt eu dependent de WoW, iar campionatele de FIFA sunt deosebit de plăcute. Bere, pizza, mult fum, prietene refugiate prin cine știe ce cotloane, doar ca să nu ne audă. Ce mai... Adevărată viață de burlac pentru câteva ore. Fără reproșuri, fără gelozii, fără priviri dezaprobatore și atitudini amenințătoare. Un viciu acceptat, tolerat și poate chiar încurajat din când în când. Iar FIFA 11 ne-a dat ocazia anul acesta să facem multe campionate în care noi, băieții, ne-am simțit bine. Mulțumim EA că ne dai ocazia să ne bucurăm de serile între băieți în compania celui mai bun simulator de fotbal al vremii. Încet-încet se apropie de ceea ce vrem cu adevărat de la un joc cu și despre fotbal.

FIGHTING UFC 2010 UNDISPUTED

Anul trecut a fost un an slab din punctul de vedere al jocurilor de bătaie. Mă refer doar la număr, nu la calitate. Am avut de ales între UFC 2010 și Street Fighter IV. Alegerea nu a fost deloc ușoară la început. Ambele jocuri sunt de mare clasă și creează dependență pentru cine petrece mai mult de două ore în fața lor. Însă când am pus în balanță complexitatea UFC-ului, mi-am dat seama că Street Fighter joacă la pitici. În UFC 2010 nu este vorba doar despre bătaie și de reflexele pe care le ai când ții controller-ul în mână. Este vorba despre o vedere în perspectivă a stilului pe care vrei să-l abordezi și perfecționezi. Este vorba despre cât de bun ești la managementul timpului pe care îl petreci în sala de antrenament. Este vorba despre școlile de luptă pe care le frecvențezi între luptele din octogon. Este vorba despre atenția pe care o acorzi reacției publicului și atitudinea față de adversar. Este vorba despre cât de pregătit mintal ești să devii cel mai bun. Este vorba despre cât de bine îți stăpânești stilul de luptă pentru a putea termina un meci în condițiile impuse de luptele reale din octogon. Deși toate astea par a se aplica doar în single player, ai fi surprins să vezi rezultatele pe care le ai în multiplayer, dacă știi într-adevăr ce butoane să apeși și când să le apeși.

INDIE MINECRAFT

În copilărie am avut trei mari iubiri: Insula Misterioasă, Robinson Crusoe și LEGO. Posibil să fi fost mai multe, din care nu aș exclude și o anumită persoană de sex feminin care m-a servit cu tort și avea un văr cu un sac de LEGO, dar pe Ea o păstrez pentru alt articol. Acum discutăm despre El. Minecraft, premiantul categoriei Indie, joc și jucărie în același timp, a atins cea coardă sensibilă pe care doar tortul și un joc în care ești un mic și neajutorat Robinson naufragiat pe o insulă misterioasă alcătuită în întregime din blocuri LEGO o pot atinge. Cu adevărat craftul e brătară de aur...

PUZZLE THE BALL

The Ball a evoluat frumos de la statutul de mod pentru Unreal Tournament 3, la cel de joc de sine stătător. Inventiv și creativ, The Ball aduce un aer de prospețime genului din care face parte. Majoritatea mecanismelor ce-l guvernează puzzle-urile sunt realizate în așa fel, încât pare aproape imposibil să rămâi în impas, iar modulele diverse în care poate fi utilizată gigantica bilă de oțel, nu doar ca unealtă deschizătoare de uși, ci și ca armă, pot da satisfacții nebănuite. Adăugați atmosfera lugrubă, efectele sonore care o accentuează și perspectiva first person ce adaugă un plus de imersivitate, și veți obține un joc inteligent, chiar îndrăzneț, nicicum un simulator de omorât maimuțe, cum le place unora să creadă.

ARCADE SUPER MARIO GALAXY 2

Galaxy 2 este unul din jocurile cu un foarte mare respect pentru cumpărător, dar mai ales pentru joacă în general. Astfel, se poate întâmpla să descoperi de-abia la sfârșitul jocului că Mario poate face un triplu salt. Chiar dacă te-ai descurcat fără el, primești astfel un mic bonus în gameplay, un artificiu care, deși pare infim în scris, înseamnă foarte mult pentru jucător când ajunge să tragă cu ochiul la lumile deja vizitate. Pentru că Nintendo nu s-a oprit la lucrurile mici. Fiecare planetă-lume are o stea (poate două) și o medalie-cometă ascunse. Este o plăcere să stai să cauți prin niveluri căile de a ajunge la ele, ca un adevărat explorator. Câteodată știi clar ce ai de făcut, dar nu ai încă uneltele-abilitățile necesare, altă dată descoperi calea, dar se dovedește una foarte grea sau poate, din contră, vezi unde sunt, dar pur și simplu nu-ți trece prin cap cum ai putea să le ajungi. Cel mai rău-frumos este însă când revii pe o planetă micuță care nu pare să aibă nici un secret și te blochezi. Aceași plăcere exploratoare am simțit-o și-n primul SMG, dar parcă aici soluțiile sunt mai grele, mai incredibile, satisfacția fiind cu atât mai mare odată cu descoperirea sau completarea unui traseu.

Super Mario Galaxy 2 este joacă pură, platforming, aventură, frumusețe, magie. Continuarea unui clasic făcută cu suflet și respect pentru fani.

TBS BLOOD BOWL: LEGENDARY EDITION

Nu vă încredeți în balonul oval. E un promiscuu parvenit, care încearcă să strice tamen cele mai bune aspecte ale fotbalului american: umărul în stomac, genunchiul în coaste, cramioanele pe țeastă și linșarea jucătorilor de către public. Cel puțin, așa arată copilul legitim al managerului sportiv cu TBS-urile din universul Warhammer, moșit de atitudinea ironică tipic englească față de fotbalul american. Blood Bowl este cea mai fidelă transpunere a boardgame-ului omonim. Legendary Edition repară relativ multe dintre defectele predecesorului (nu pe toate, din păcate), aruncă în arenă 11 rase noi, dând naștere unor strategii total psihopate și indulgește măcelul peste măsură. Orci, oameni, pitici, elfi, scheletăraie, șopârle și mutați jucând geamănu malefic al fotbalului american? Epic Win! Dacă scad din pachet pateticul mod real-time, rămâne cea mai strășnică strategie pe ture a lui 2010.

COOP LARA CROFT AND THE GUARDIAN OF LIGHT

Toată această interacțiune socială a zilelor noastre, când nu mai poți să faci nici măcar un pipi în mijlocul pădurii fără să ai pe cineva lângă tine să-ți țină de șase, își spune cuvântul și în lumea virtuală a jocurilor. Cele mai de succes jocuri ale vremii trebuie să aibă măcar un multiplayer serios, dacă nu un mod co-op de zile mari, pentru a fi considerate capodopere. Iată cum prietena noastră bună, Laura Croft, o aventurieră singuratică, aflată până acum într-o monogamie perfectă cu un M16, a primit un partener de joacă la cererea publicului. Nu vă gândiți la prostii, Laura nu va face niciodată tâmpenii, iar nude patch-ul nu este ceva cu care se mândrește. Noul său prieten este un toltec musculos, pe care îl poate lua sub control un prieten al tău și care o va ajuta pe Laura să sară din floare-n floare, să se cațere pe pereți și să exterimine horde de adversari în timp record. Jocul despre care vă vorbesc are cel mai interesant mod cooperativ pe care l-am văzut în ultimii ani și modifică radical percepția mea despre cum poate fi apucat un joc din seria Tomb Raider.

GRAFICĂ METRO 2033

Săracul, ar fi putut câștiga la atâtea categorii dacă producătorii nu s-ar fi încăpățânat să-l facă linear, dacă n-ar avea lacune mari în poveste și nu ar fi dus atât de tare în extremă gameplay-ul atmosferic. Pe de altă parte, strădania asta s-a reflectat pe deplin în zona vizuală, unde Metro e o bunăciune de joc, cu 90-60-90 de mii de shadere pe milimetru pătrat (și un frame rate subuman chiar și pe multe sisteme decente). Deși excesul de efecte poate deveni obositor, ele au fost puse cel puțin în slujba atmosferei, care a avut de profitat enorm în urma gătuirii procesoarelor și a plăcilor video. Pe scurt, așa ne-ar fi plăcut să arate open-world-ul din New Vegas. Poate peste doi-trei ani...

STORYLINE FALLOUT: NEW VEGAS

Trimis fiind de-o rangerită bună în cercetarea unei așezări, întâlnesc în zona periferică un bărbat care chiuia de bucurie, care balmăjește că ar fi câștigat marele premiu la o loterie. Deși nu mi-ar fi stricat niște capace în plus, hotărâsc să las nebunul a-și vedea de drum prin deșert, cu gând că voi pescui întreg avutul a doua zi, după ce va fi fost spintecat de giganticii scorpioni radio-activi aflați pe direcția în care alerga. Ajungând în oraș, asist la un spectacol macabru, în care niște indivizi care se credeau legionari romani îi răseseră aproape integral pe localnici din pricina lipsei de onoare și a duplicității de care dăduseră dovadă. Fiecare trăsese un bilet, iar celebra loterie nu a făcut decât să decidă felul în care urmau să moară: crucificați, lent și în chinuri sau repede și fără dureri. Doar marele câștigător fusese cruțat, pentru a povesti și altora cele întâmplate acolo... Când mă gândesc că istorioara asta e doar vârful aisbergului narativ pe care-l oferă New Vegas, singura întrebare rămasă este: câți ani vor mai trece până să fie egalat sau chiar depășit de un alt joc?

MULTIPLAYER BATTLEFIELD: BAD COMPANY 2

La prima vedere, multi-ul din Bad Company 2 nu se deosebește cu nimic de experiențele online din alte jocuri ale genului, care continuă să ne asalteze cu același conflict modern de atâtea ani de zile, însă odată ce ai intrat în prima partidă, vei constata că este diferit. În Bad Company 2 munca în echipă este esențială, pentru că numai așa poți asigura supraviețuirea, iar clasele de personaje - fie că este vorba despre medic, inginer sau infanterist - vin echipate nu doar cu arme de foc, ci și cu diverse unelte ce pot ajuta substanțial efortul general; unii împart muniție, alții repară vehicule, aruncă clădiri în aer și vindecă răniții. Fiecare abilitate specială este esențială pentru buna funcționare a unei echipe, acestea fiind, adesea, mai importante chiar decât armele. La rândul lui, arsenalul poate fi îmbunătățit, ca în orice shooter modern care se respectă, însă în cazul de față, orice bucată de echipament nou câștigată pare să aibă o importanță mai mare și o semnificație aparte, pentru că muncești din greu ca să o dobândești, dar ai sentimentul că ai meritat-o cu vârf și îndesat, în loc să-ți fie oferită ca pe tavă după câteva sesiuni de joc. Apoi, mai există și posibilitatea de a "modela" câmpul de luptă, fiecare clădire de pe hartă putând fi distrusă dacă ai vehiculul sau echipamentul necesar la îndemână. Prin urmare, jucătorii sunt obligați să rămână mereu în alertă și să-și schimbe opțiunile tactice din mers, pentru că aici, clădirile care sunt folosite adesea drept adăpost sigur de către oportuniști prin alte jocuri, se pot transforma într-o clipită în propriile lor morminte. Aproape orice ușă poate fi spulberată cu ajutorul unui pușcoci, poți lega încărcături explozive de ATV-uri și să le faci apoi vânt în mijlocul bazei adverse, iar tancul se poate dovedi cel mai bun scut al unei echipe în drumul către următorul obiectiv. În Bad Company 2, opțiunile tactice par a fi nelimitate, iar ingeniozitatea și munca în echipă pe un câmp de luptă aflat în continuă schimbare sunt răspândite, parcă mai mult decât în orice altă experiență multiplayer din 2010. Dacă ar fi să descriem pe scurt multiplayer-ul din Bad Company 2 am avea nevoie de un singur cuvânt: genial.

ACTION-ADVENTURE
GOD OF WAR 3

A rhetipul eroului modern, Kratos este cel care are un bumper sticker pe bara din spate a X5-ului pe care scrie I Eat Gods for Breakfast. Adevărat șerif stelar la capitolul măciuceală, spartanul nostru ne-a făcut cadou anul trecut una dintre cele mai epice bătălii pe care le-am văzut pe ecranul televizorului. Deși mă așteptam la ceva mega giga ultra, având în vedere versiunile anterioare ale jocului, nu mă așteptam chiar la ceva ATÂT de mega giga ultra. În afară de o campanie co-op, jocul este un tur de forță ce te poartă prin mitologia greacă într-un ritm alert, fără a te pierde în detalii inutile, dar fără a rata nimic din ceea ce înseamnă vechii zei. O minune grafică, un gameplay genial, un joc căruia regret acum că nu i-am dat un 10 curat. Merita din plin.

SUNET
RED DEAD REDEMPTION

Când zicem sunet, zicem întreaga componentă auditivă a unui joc. Având în vedere că vocea lui Marston încă-mi bănuie timpane, pe fundalul acordurilor din „Bury Me Not On The Lone Prairie”, spintecate de ropotul copitelor, ecouri ale împușcăturilor, tânguielile coioșilor și vântul care șuieră prin canioane, alegerea nu se poate îndrepta către alt joc. Strict tehnic vorbind, trebuie menționate Bad Company 2 și cel mai recent Medal of Honor pentru excelența spațialitate.

ARCADE AUTO
NEED FOR SPEED: HOT PURSUIT

După ani buni, Electronic Arts ne-a pus din nou față în față cu Poliția Rutieră. Au revenit timpurile în care Margaretă Cap de Cretă era cel mai mare dușman al nostru. După ce am scris rândul de mai sus, m-am simțit prost. M-am simțit ca negrii din filmele cu americani care pentru polițiști folosesc apelativul porci. Nu e corect. Milițianul de la rutieră este cel mai bun prieten al nostru. Mai ții minte emisiunea în care Vochină ne vorbea despre accidente de pe drumurile patriei și ne avertiza asupra pericolelor vitezei excesive? Mare om. Ce dacă fiul său, deși adormea în fiecare seară pe sfaturi-le tatălui său de la Reflecții Rutiere, a condus o motocicletă fără carnet și a intrat într-o mașină de poliție? Fă ce spune popa, nu ce face. Așadar NFS: Hot Pursuit. Da. Cel mai fain arcade auto al anului trecut. Mașini mișto, trasee mișto, polițiști de treabă, DJ Bobo, tot ce vrei.

ACTION-RPG
MASS EFFECT 2

Senzația mea este că redacția revistei LEVEL se teme de linșaj. Probabil că este ceva destul de neplăcut în a fi înconjurat de o mulțime de țărani cu torțe care vociferează improșcându-te cu ocări și lichide trupesti. Iar apoi, zău așa, să fii zdrobit cu bătele și călcat în picioare de aceeași mulțime poate că ar deranja un pic firile mai poetice și inimioarele de artiști - de care nu ducem lipsă pe aici, pe la sediu. Altfel, nu îmi explic cum a ajuns Mass Effect 2 să câștige ceva pe 2010. Bănuiesc, totuși, că fiecare dintre noi, muncitorii de la LEVEL, a dat astfel un premiu mascat jocurilor sau filmelor din care producătorii ME2 au furat cu multă nerușinare și fără nici o reținere, în scopul de a alcătui produsul comercial sintetic ideal pentru a satisface cât mai mulți cumpărători. Eu, M.G., am premiat pe această cale, spre exemplu, minunatul Star Control 2, din care Mass Effect 2 a preluat prost, reușind să o facă absolut plictisitoare și repetitivă, coborârea sondelor pe planete în căutare de resurse.

JOCURI DE NEUITAT
AMNESIA: THE DARK DESCENT

Puteam să-l punem, spre exemplu, printre jocurile Indie. Sau să creăm categoria horror sau survival horror, anume pentru el. Unii au sugerat că nu e horror, e terror... Mă rog, există pe lumea asta un avânt ușor naiv de a cataloga orice. Dar lucrurile bune, cu adevărat bune, se sustrag procustării și înghițirii cu sila în Fecioara de Fier a categoriilor, pe care au bunul obicei de a le transcende. Așa se face că Amnesia ne-a tot scăpat din încadrările meschine în care am încercat să-l cuprindem, câștigându-și, în schimb, locul în extrem de exclusivistul cerc al jocurilor pe care nu le mai poți uita... ce nici... dacă... ai... vrea...

PREMIUL „DARKNESS WITHIN”
THE VOID

Ar fi putut candida cu succes la categoria „Jocul anului” dacă am fi fost niște sensibili inteligenți cu testicule mari. Cum din tot acest necesar posedăm, evident din preaplîn (sic!), numai organele menționate, The Void a ajuns șef peste o categorie a lui, aflându-se la rândul său printre acele titluri care se cam sustrag catalogării. Plin de artă, vizuală și nu numai, excelent gândit ca joc de management al unei resurse susceptibile la surprinzătoare și multiple transformări, The Void conturează un Univers în care nu este deloc imposibil să te regăsești atunci când îți vei mai rămâne numai tu, ție. Obligatoriu de jucat în mult prea rarele ocazii în care viața te lasă să obții starea de spirit necesară.

PREMIUL „A GOTHIC FAIL”
ARCANIA: GOTHIC 4

Nu mai bine ce ajunseserăm la consens - 2010 a fost un an fast pentru sequel-uri - că a trebuit să confirmăm această regulă printr-o zguduitoare excepție. JoWood a dovedit că din proprietar al francizei Gothic a devenit un parazit al acesteia. Încercând să stoarcă totul din numele celebrei serii create și susținute cu geniu vreme de trei titluri de către Piranha Bytes, JoWood a reușit să rateze în amănunt aproape fiecare element esențial de gameplay specific Gothic-urilor, poate mai puțin grafica. A, și da, a mai ratat ceva - nu a lansat Gothic 4 cu bug-uri majore, asta fiind un dat al seriei încă de la primul titlu al acesteia. De un singur lucru mi-e groază: ce voi scrie când voi prezenta Arcania în revistă dacă la un moment dat vi-l vom oferi ca „A Gothic Full”.

CEL MAI VECHI JOC NOU
STARCRIFT 2: WINGS OF LIBERTY

Plutind pe aripile libertății, jucăm un joc ce ne trezește amintiri. Stai un pic și te gândești la vremurile de mult apuse, când Kerrigan nu-și purta scheletul p-afară, iar Raynor, dacă puneai mâna pe un dorsal, simțea și el o bucă, nu se înțepa într-un ciot. Amintirile te năpădesc și visezi cu ochii deschiși la flotele de carrier-e, la zerlingi și la armate de dark templar-i care nenorocesc tot ce prind în cale. Deschizi ochii și te pocnește un deja-vu. Aceleași carrier-e, aceiași zerlingi și aceleași buncăre acoperă ecranul din fața ta. Dar ce se întâmplă? Uite ce de poli-goane! Clar, e un joc complet nou. Nici nu se compară cu vechiul Starcraft. Ai un cu totul alt sentiment de împlinire acum când îl poți juca într-o rezoluție mai mare, iar cinematicurile beneficiază de mărimea realizare a lip sync-ului. Slavă Domnului! Am crezut că sunt din nou în 1998 și am 18 ani. Ce vremuri...

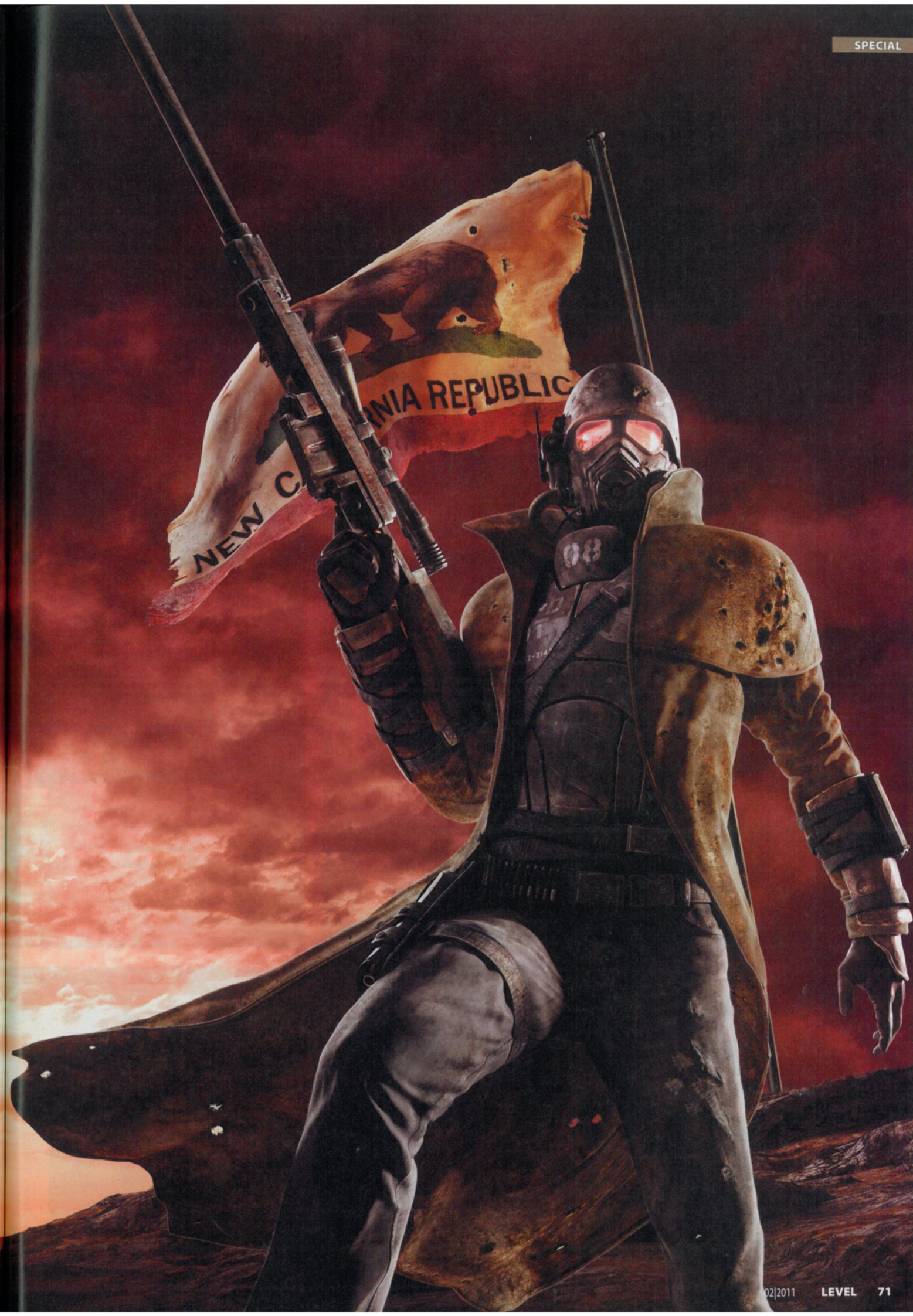
EVOLUTIA SE BAZEAZĂ PE MATERIALE
MINECRAFT

Ng cel Blând, părintele Științei și Ingineriei Materialelor, nu era un sapiens ca oricare altul. Desigur, ca oricărui membru al speciei sale, îi făcea o deosebită plăcere să se scarpine în liniște, la umbră, sau să fugărească sapiense prin pădurile de foioase împreună cu bătrânii tribului, pe care alimentația sănătoasă și traiul în mijlocul naturii îi făcuseră uimitor de sprinteni pentru vârsta lor. Dar atât. Natura nu l-a înzestrat cu simțul estetic și pasiunea pentru frumos ale conștientului său, vânătorii, ale căror picturi făceau ravagii printre consumatorii de artă și fleici de mamut ai comunei primitive, Dolhasca. Gânditorii tribului îl ocoleau de la o poștă sau chicoteau răutăcioși și-l arătau cu degetul la petrecerile tribale, căci cum poți trata altfel o maimuță ignorantă care nu s-a întrebat niciodată dacă pământul este drept unghiular și plat, ca lăspede pe care-și servea șeful de trib masa, sau, dimpotrivă, cubic, ca porcușorii cel roz ai lui Ig'h cel Miroșitor. Drept urmare, Ng cel Blând își petrecea nopțile mângâind mustați bourilor, urșilor de peștera și mamuților desenați de artiștii-vânători/culegători ai comunității. Sau, dacă avusesse o zi deosebit de proastă, se ușura cu răutate în chiupurile cu ocră puse deoparte pentru vânătoarea și galeria de toamnă. Într-un final, delăsarea, lipsa de interes pentru problemele materiale și spirituale ale tribului, dar îndeosebi obiceiurile sale nocturne l-au adus exilul. Pentru o vreme, Ng a fost fericit. Viitorul îi zâmbea, viața părea simplă. Tolănit la umbră, fără grija zilei de mâine, Ng admira minunățiile Mamei Natură de la răsărit până la apus. Când suflăte-lui cel mărunt se dovedea neîncăpător pentru frumusețea neasemuită a unghiului drept, sapiensul nostru vărsa o lacrimă de fericire, iar apoi pleca să arunce omizi într-o uriașă cascadă de lavă. Trai pe vătrai pentru preafericitul Ng. Dar a venit Noaptea și, odată cu ea, au apărut Scheleții de Peșteră, Zombie-ul Moscat și stafile vânătorilor ghinionști. Nu se știe clar dacă dihanile preistorice erau cu adevărat infometate sau doar voiau să-l învețe pe Ng ce-i aia muncă adevărată, cert e că de frica lor și, sătul să-și sape groapa cu mâna în fiecare noapte, Ng a descoperit Materialul și puterile sale zeiești. Materialul s-a transformat în topor, toporul în lopată, lopata în târnăcop, târnăcopul în sabie, sabia în sapă, sapa în sumator pe 16 biți, iar la capăt de drum, în curtea palatului complet automatizat, alături de cele trei piramide de aur și ziguratul de diamant, trona o mașinărie gigantică de zbor despre care Ng povestește și acum nepoților că i-a fost arătată în vis de un anume Kirk. A fost un an bun...

Nu e un secret că grupului select de erpegiști cuibăriți confortabil în sânul redacției LEVEL, ca niște șerpi gata să muște mâna care i-a hrănit cu Oblivion, i-a displicut profund Fallout-ul cu numărul trei, ieșit de pe poarta uzinelor de sandbox Bethesda. Atât de mult, încât am căzut cu toții de acord, fără să ne batem, că franciza e iremediabil pierdută, îngropată adânc de tot sub un strat gros de marketing radioactiv, pitici de grădină și leagăne ruginite. Contrar opiniei noastre nu prea măgulitoare, Fallout 3 a încasat premii peste premii, trebușoară care ne-a răpit și ultima fărâma de speranță că o să vedem vreodată un Fallout mai acătării.

Dar miracolul s-a întâmplat în cele din urmă, iar Fallout s-a ridicat hotărât din grămezile de moloz și praf radioactiv, ne-a dezmoșit inimile iradiate de predecesorul său și ne-a reamintit cât de fain e să te joci, să cutreieri pustietatea postnucleară, să căpăcești slaveri și să mai schimbi o vorbă de duh cu locuitorii plini de nevoi ai deșertului postapocaliptic. Ne veți ierta, deci, că am ales drept jocul anului un RPG care, de câte ori are ocazia, încearcă să sfideze regulile RPG-ului modern. Dialoguri cu miez, mai lungi de un rând, povești de Doamne-ajută care face efortul de a nu-ți insulta inteligența, personaje bine conturate, un simț al proporțiilor, libertate de mișcare și de decizie și, cel mai important, bun gust. Și bun simț.

JOCUL ANULUI 2010

Dash and the Stolen Treasure

[EXTRA pe DVD]

Dash and the Stolen Treasure este un platformer cu aromă de Crash Bandicoot realizat de cinci studenți ai Universității Pompeu Fabra din Spania, iar de la concept până la produsul final a durat un an.

Eroul principal este Dash, un pirat faimos care, surprinzător, se teme de apă. Viața lui se schimbă radical în clipa în care un grup de hoți intitulat Banda Rechinilor Pirați (și orbi pe deasupra, cu excepția șefului) îi fură în-treaga comoară de sub nas, drept pentru care se grăbește să o recupereze prin orice mijloace. Adică adunând monezi și troznind borfași, după ce evadează din butoiul căruia pirații rechinii i-au făcut vânt în mare. Din punctul de vedere vizual, dar și ca gameplay, jocul se inspiră foarte mult din seriile Zelda și Jak & Daxter, prezentându-se cu un spațiu de joc foarte colorat și strălucitor. Oamenii din spatele lui au făcut o treabă excelentă în a realiza o experiență foarte plăcută din aproape toate punctele de vedere, cu excepția voice acting-ului,

care nu se potrivește de nicio culoare cu contextul. Însă chiar și așa, Dash and the Stolen Treasure rămâne o experiență distractivă. Problema este că jocul nu se pupă prea bine cu sistemul de operare Windows 7, rulând însă fără nicio problemă pe Windows XP. Problema în cauză va fi însă rezolvată într-o versiune viitoare.

Dash and the Stolen Treasure demonstrează că un grup mic de pasionați cu cunoștințe de programare și imaginație, poate realiza un joc. Și nu orice joc, ci unul

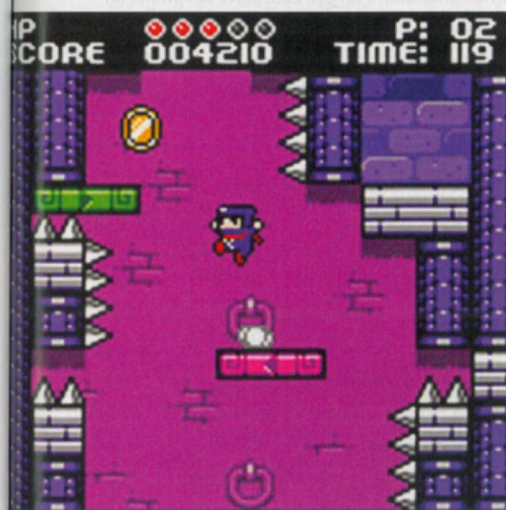

care într-adevăr funcționează și te prinde în mreje. Aventura nu durează mai mult de 20 de minute, iar din punctul de vedere al controlului putem folosi atât combinația tastatură-mouse, dar și un controller Xbox 360. Așadar, la joacă cu voi. Dash and the Stolen Treasure e pe DVD și vă invită să jucați baseball cu caracatițele.

Ninja Senki

[EXTRA pe DVD]

Asemenea lui Dash and the Stolen Treasure, Ninja Senki a stat timp de un an în producție, dar se inspiră din jocuri NES precum Ninja Gaiden și Mega Man. Este tot un platformer, însă are un puternic iz retro ce ne aduce aminte de jocurile anilor '80 și este deosebit de greu. Dacă îmi amintesc bine, nici Ninja Gaiden nu este mai prejos din punctul ăsta de vedere. Se joacă simplu, acțiunile personajului limitându-se la alergat, salturi și aruncarea shuriken-urilor în direcția adversari-

lor. Poate executa chiar și salturi duble. Simplu ca „bună ziua”, nu-i așa? Controlul este intuitiv, acțiunea fluidă, iar dificultatea nu pare niciodată exagerată. Dacă nu ne simțim bine în compania tastaturii, putem folosi liniștiți un gamepad.

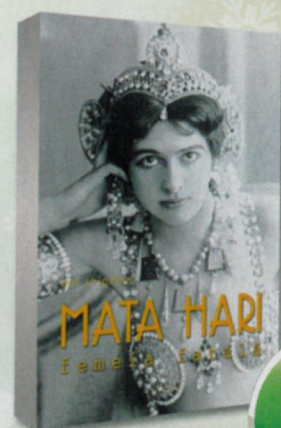
O să vă placă chiar mai mult muzica și efectele sonore, autentice până în pânzele albe. Mai țineți minte jocurile de pe NES? Exact așa sună. Grafica este simplă, rezoluția fiind limitată la 160x144, și este sărac în culori. Poate că nu i-ar fi stricat mai multă varietate din acest punct de vedere. Primele niveluri sunt chiar monotone comparativ cu cele de final, mult mai colorate. Dar chiar și așa, jocul arată bine pentru ceea ce vrea să fie. Mai mult decât atât, Ninja Senki oferă finaluri multiple, în funcție de cât de bine îl joci. Chiar dacă este deo-

sebit de greu, jocul pare să-ți știe limitele și îți dă câteva șanse în plus, deși cere în continuare să dai tot ce e mai bun din tine, forțându-te, parcă, să atingi cu orice preț perfecțiunea. În plus, nu îți poți salva deloc progresul, chestie care complică și mai mult treburile. Dacă ai ieșit din joc, trebuie să ieși aventura de la capăt, mai ales dacă vrei să vezi finalul. O fi el greu, dar nici noi nu mai suntem copii. Mai mult, joculetele este gratuit, astfel că orice împătimit al genului poate să pună fără nicio problemă mâna pe el. Și merită să intraiți în opincile lui Hayate, maestrul shuriken plecat la drumul mare ca să răzbune moartea lui Kinuhime, prințesa clanului, pentru că nici nu știți ce pierdeți.

KIMO

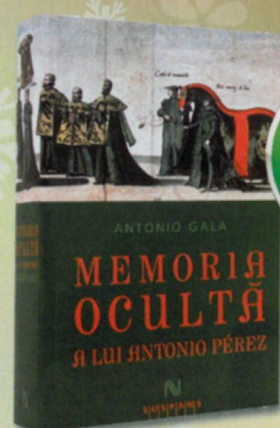
Librăria
CHIP
ONLINE.ro

Comandă online
cărțile și ai
10% reducere*

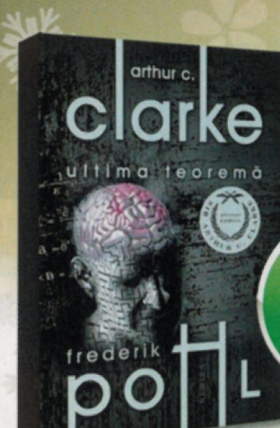
Editura Nemira

57⁵¹ lei
~~63⁹⁰~~

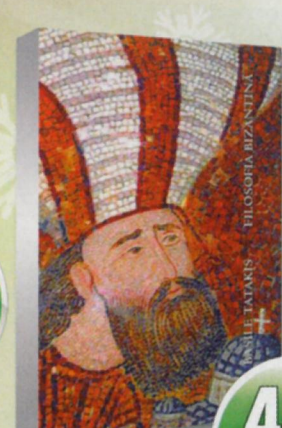
Editura Nemira

44⁹¹ lei
~~49⁹⁰~~

Editura Nemira

57⁵¹ lei
~~63⁹⁰~~

Editura Nemira

44⁹¹ lei
~~49⁹⁰~~

Editura Nemira

26⁹¹ lei
~~29⁹⁰~~

Detalii pe
www.chip.ro/shop

Pentru comenzi:
Cătălin Iordache,
e-mail: catalin.iordache@3dmc.ro,
telefon: 0741.248.348, 0368.415.003

*ofertă valabilă în limita stocului disponibil

Epic Battle Fantasy 3

www.kongregate.com/games/kupo707/epic-battle-fantasy-3

Free to create

De unde începi în această industrie dacă să spunem nu ai bani, dar ai idei bune, imaginație, talent la desen, un calculator decent și foarte multă răbdare? Toate platformele au luat-o razna, costurile de producție ale jocurilor au ajuns să depășească orice imaginație, până și indie-urile promițătoare, în afara câtorva, sunt înghițite de vârtoarea informațională. Toate drumurile duc în iad. Hai ba! Întotdeauna între mastodonți își vor face loc alții, mai mici, dar mai versatili. Flash-ul este un bun exemplu, unul căruia-i lipsește însă o platformă dedicată care să atragă privirile asupra ei. Site-ul Kongregate încearcă să dezvolte exact asta, o structură, o casă, dacă vreți, a jocurilor de acest tip, țel care s-ar putea dovedi (dacă le iese) un adevărat cal troian pentru toate celelalte platforme. În curând aproape toate device-urile vor putea accesa internetul și cu această ocazie jocurile gratuite oferite de acesta (d-asta urâsc mulți Flash-ul și-l țin departe de consolele și telefoanele lor). Nu ai bani de alt joc pentru consolă? Nu-i nimic, accesezi internetul și încerci un Flash. În acest moment le numărăm pe degete pe cele care pot fi comparate cu jocurile

bune de pe console, dar acest lucru se va schimba repede. Nu vrei să dai bani pe jocuri de mobil? Nu-i nimic, multe Flash-uri nu sunt în acest moment cu nimic mai prejos. Și așa mai departe, nu mai e mult și vom putea accesa internetul și cu frigiderul. Asta nu înseamnă însă că o să fie și suficient, la fel ca

Dreamcast-ul, fără susținere, Flash-ul va muri sau poate că nu, dar nu va deveni niciodată mai mult decât o platformă multimedia folosită în scopuri.

Aici apare Kongregate care, diferit de alte site-uri, încearcă să facă mai mult. Mult mai mult. În primul rând, știe să-i mulțumească utilizatorului, proporțional chiar, cu hardcore-ul din el. Și asta pentru că după ce ți-ai creat un user, gratuit, până și faptul că sari dintr-o pagină în alta poate fi considerat un joc. „Numele” tău câștigă experien-

ță și crește în nivel exact ca într-un RPG. Dai o notă unui joc, primești un punct, câștigi o insignă (badge), care funcționează pe același principiu ca și trofeele introduse în mai toate jocurile de consolă, mai câștigi, în funcție de dificultatea lor, 5, 15 sau 30 de puncte și așa mai departe.

Toți producătorii sunt obligați să introducă badge-uri și tabele de scoruri în jocurile lor. Există chiar și camere de chat și servere dedicate (în cazul câtorva), acestea din urmă păstrând online avansul, rangul și din când în când chiar și salvările și permit în acest fel continuarea titlului preferat de la orice și oricâte device-uri. Avem clasamente, atât pe jocuri, cât și pe scoruri, iar titlurile, datorită specificului site-ului, tind să se adreseze mai ales jucătorilor „nu” de ocazie.

Dar K. nu s-a oprit aici. Compania face juma-juma toate câștigurile din urma publicității cu producătorii. Ai făcut un joc bun și ai atras reclame în meniul de încărcare? Primești jumătate din câștig. Voturile date de comunitate ți-au plasat jocul pe primele 3-10 locuri în cea săptămână/lună? Primești cotă parte din premii (în funcție de valoare, între 150 și 1500\$). Ești atât de mersișor încât comunitatea vrea o continuare sau pur și simplu altceva făcut de tine? Te poți trezi chiar și cu donații.

Ceva Epic

Jocul lunii ianuarie este „I am An Insane Rogue A.I.”, în care ești... Glados (in your face Portal). Și a fost deja accesat de peste 700 de mii de ori, probabil 1 milion, până la apariția revistei.

K. (I-am prescurtat pentru că prea pare o reclamă tot ce am spus mai sus) a creat în acest fel o casă, o platformă, pentru producătorul sărac și ar fi bine să fim atenți la ce o să nască mințile acestor oameni. Dacă răzbești, aici următorul pas logic este piața iPhone, unde vei începe să simți ce înseamnă vânzarea, apoi liga mai mare, jocurile download-abile pentru console. Dacă răz-

bești și aici, deja nu mai ești un om, ești o mică firmă, iar posibilitățile tind să devină nelimitate (ce ți-e și cu romantismul ăsta).

Epic Battle Fantasy 3 este unul dintre puii acestui site (bine, producătorul nu a avut nicio legătură la început cu site-ul, dar a tras potul cel mare și a ajuns să fie sponsorizat chiar de către K.) și, după părerea mea, primul Flash care transcende linia trasată în mințile noastre între un joc de acest tip și unul de câțiva giga instalat pe HDD. Am luptat să-l pun la indie pentru că sunt de părere că nu e cu nimic mai prejos decât 80% din RPG-urile cu pretenții, dar... e bine și așa, e primul și suntem reticenti.

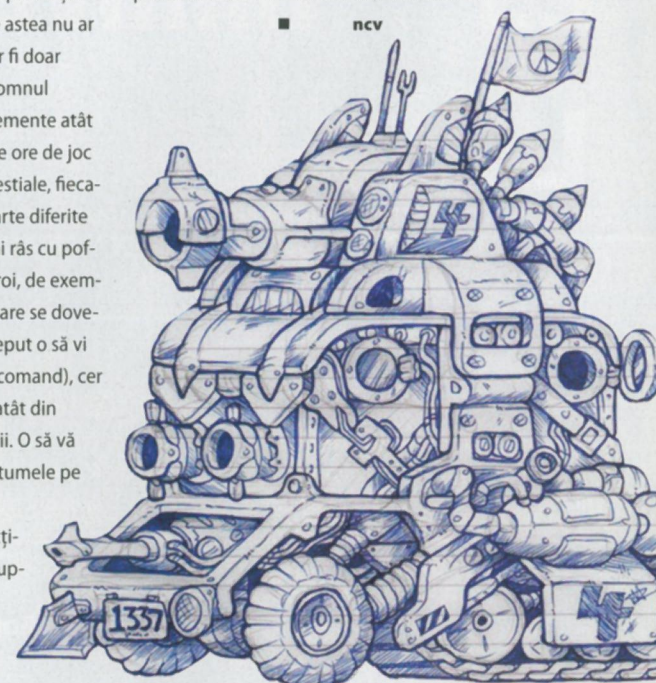
Jocul are poveste, haioasă și legată, cu tot cu mici scene animate (chiar și galerii de artwork-uri), 60 de medallii (achievement-uri) pornind de la unele simple precum „găsește 40 de echipamente” la altele deosebit de grele precum „aplică unui monstru 100.000 damage” sau altele, mai altfel, ca „brutalizator de porci”. Avem lupte pe ture, skill-uri, magii, arme, mana, putere de atac, de

apărare, rezistențe (vreo 10 de tipuri), acuratețe, dodge, item-uri ce pot fi îmbunătățite cu ingredientele găsite, mâncare, side-questuri, enciclopedie, până și minijoculețe (unul accesibil în ecranul de încărcare), magazine, chiar și un scanner cu care putem afla totul despre inamici. Mă opresc, deși mai știu, pentru că deja am subliniat mai multe caracteristici decât ne oferă majoritatea RPG-urilor cu pretenții.

Bineînțeles că toate acestea nu ar avea nicio valoare dacă ar fi doar

Dacă pentru voi un browser este o barieră în fața imersiunii sau nu aveți o conexiune constantă la internet, nu disperați, există soluții. Jocul poate fi download-at și rulat în full screen fără probleme. Atenție însă, download-ul nu va prelua save-urile jocului pornit pe site.

Epic Battle Fantasy 3 rules (pe orice calculator) și numai faptul că l-am preferat de n ori celui alt Epic (Mickey) spune suficient. Recomand cu căldură, pe nivelurile mai ridicate de dificultate, oricărui RPG-ist înrăit și aștept cu deosebit interes următorul Flash care să dea peste nas AAA-urilor. Poate un adventure...

Librăria
CHIP
ONLINE.ro

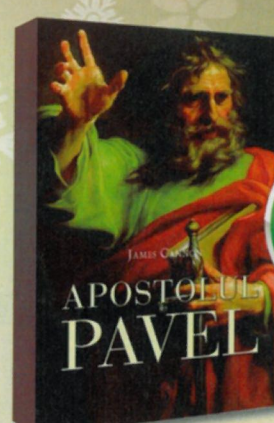
Comandă online
cărțile și ai

10% reducere*

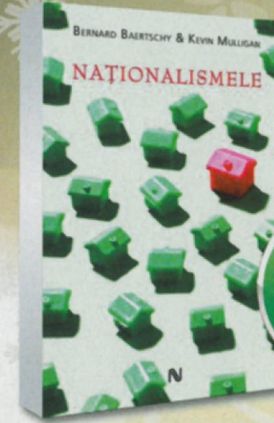
Editura Nemira

41³¹
lei
~~45⁹⁰~~

Editura Nemira

33²¹
lei
~~36⁹⁰~~

Editura Nemira

26⁹¹
lei
~~29⁹⁰~~

Editura Nemira

41³¹
lei
~~45⁹⁰~~

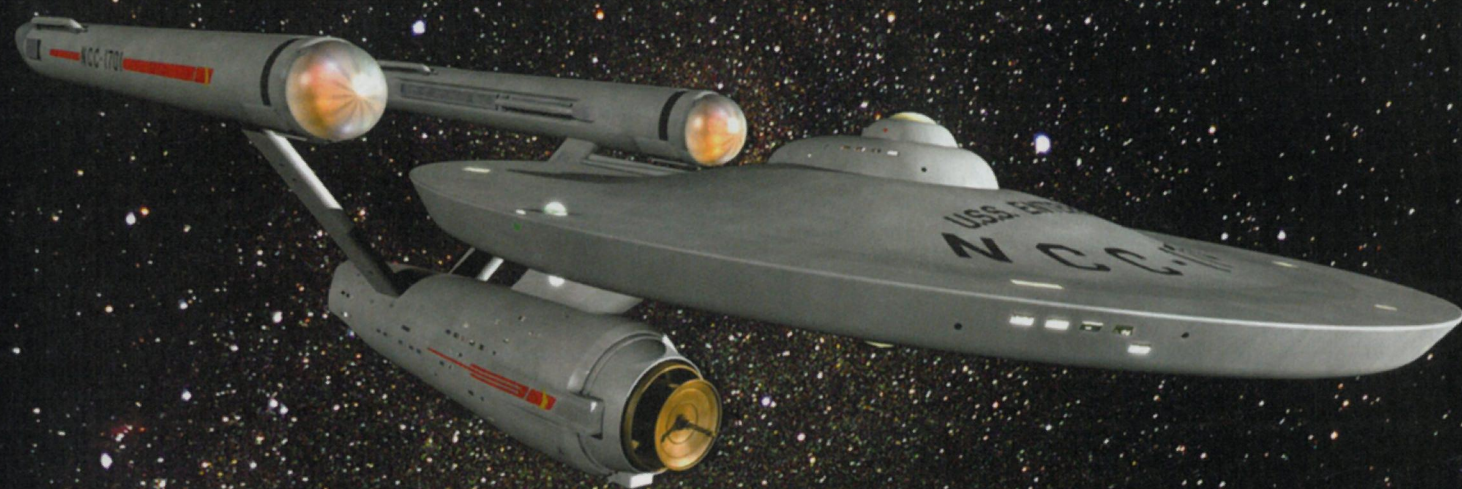
Editura Nemira

33²¹
lei
~~36⁹⁰~~

Detalii pe
www.chip.ro/shop

Pentru comenzi:
Cătălin Iordache,
e-mail: catalin.iordache@3dmc.ro,
telefon: 0741.248.348, 0368.415.003

*ofertă valabilă în limita stocului disponibil

STAR TREK 25TH ANNIVERSARY

„...to boldly hunt pixels
where no one has
hunted pixels before”

Luna trecută m-am întins pe cinci pagini depănând amintiri despre elitele universului Star Wars. Ca să vă arăt că mai există dreptate pe lumea asta, m-am gândit că ar fi cinstit din partea mea să acord, probabil pe parcursul a mai multe numere dacă nu uit, aceeași atenție și universului concurent, Star Trek. Univers care nu pot spune că m-a convins în copilărie, când eram un pletos care vedea viața doar în lung sau scurt. Adică da-o-n mama singularității cuantice, cât de greu îi era lui Picard să-și vâre bostanul pleșuv în replica-tor și să comande o coamă luxuriantă de mascul alfa al quadrantului cu același nume? Dacă n-ar fi existat klingonienii, pe cuvânt că preavirul Chewbacca ar fi avut mai mult păr decât tot universul Star Trek la un loc. Mai târziu, când mi-a venit mintea la cap și m-am tuns, am înțeles că fruntea sclipitoare (care se întindea nestin-gherită până la ceafă) a lui Picard nu se datora eșecului Federației de a găsi un leac pentru calviție, ci era o alegere personală a Căpitanului, care încerca astfel să taie orice legături cu trecutul întunecat al omenirii, dominat de păr și de frica de a-l pierde. Iar după ce a fost asimilat

de colectivul borg și reasimilat de Federație, obișnuim să mi-l închipui cum intră la Q, bărbierul de pe Enterprise, și comandă un ras sonic. Bărbierul Q, sugubăț ca toți bărbierii Q, îl întreabă pe americană „and a haircut, mon capitain?”, la care Picard răspunde, cu o urmă de amărăciune, „a haircut is futile”. Hă hă hă. Hă. Într-un final, universul Trek a reușit să-mi intre în grații și, odată cu el, inevitabilele jocuri care au încercat să trăiască din frimurile de la mesele cei doi Căpitani celebri și diametral opuși, blonziul Kirk și pleșuvul Picard. Mai exact, am în minte două quest-uri deosebit de apetisante și de consistente produse de bătrânul Interplay și unul absolut genial, ieșit din mâinile pricepute ale companiei Spectrum Holobyte în 1995, când The Next Generation era în floarea vârstei.

25th Anniversary & Judgement Rites

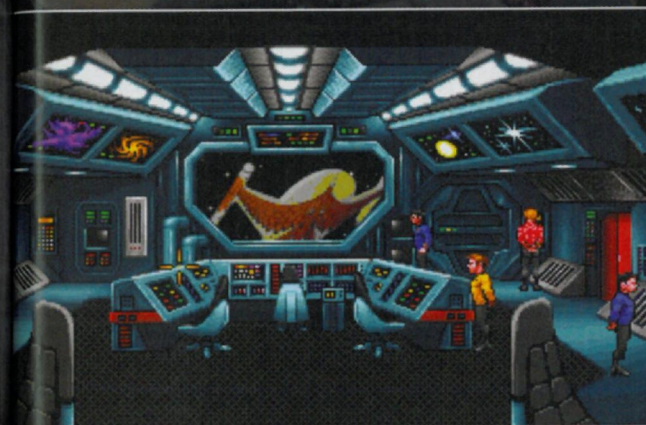
Star Trek: 25th Anniversary, lansat de Interplay în 1992 cu ocazia aniversării a 25 de ani de Star Trek, a fost primul meu contact cu un joc Star Trek. Din nefericire, schema de protecție șmecheră și nepriceperea mea în

mănuirea internetului m-au împiedicat să mă bucur de o copie pirată prost pe care eu o credeam legală. Habar nu aveam ce e ala copyright și oricum o cumpăra-sem cinstit (împreună cu vreo trei viruși, bonus) de la un magazin respectabil. Planetele nu sunt marcate pe harta in-game, iar în lipsa unui manual (în care găsești o hartă marcată și toate informațiile necesare unei călătorii sigure prin spațiu), nu-ți rămâne altceva de făcut decât să închizi ochii, să indicii o stelută pe harta quadrantului și să te rogi ca acolo să te fi trimis Federația. De obicei se întâmpla să ajungi în spațiul romulan, să-i superi pe klingonienii sau să dai nas în nas cu pirații spațiali. Eu am renunțat după ce am reușit să pierd nava Enterprise de vreo 15 ori. Mai târziu, când am aflat ce e ala copyright și că e ilegal să cumperi Sepultura din piață, am reușit să pun mână pe un original. Țin minte că am avut o revelație. Eu îl credeam simulator de luptă spațială și când colo m-am trezit în față cu un ditamai quest-ul în care Spock chiar își scoate nasul din cutiuța lui cu luminițe și scanează ca un îndrăcit orice întâlnește în cale.

Așadar, 25th Anniversary este un quest aproape

clasic (o să vedeți mai jos de ce „aproape”), în vâna celor cu care am fost obișnuiți de lucași, Sierra și așa mai departe. Este structurat în șapte episoade scurte, fără prea multe legături între ele. Fiecare episod conține o luptă spațială și o misiune la sol (partea de adventure), presupunând că nu ai fost făcut arșice în spațiul cosmic. Echipa de la sol este formată de obicei din căpitanul Kirk, controlat de jucător, Spock, doctorul McCoy și un individ oarecare îmbrăcat în roșu, al cărui rol e să-ți strice ție scorul dacă dă ochii peste cap. Cei patru vajnici aventurieri, ghidați de logica ta de fier sau poate de in-

stinctele tale de vânător, rezolvă situația de la sol într-un mod sau altul și se teleportează la bordul navei Enterprise, unde îi așteaptă o nouă însărcinare. Clasicul Star Trek așa cum îl știm de la televizor. With a twist. Aventurile nu sunt adaptări ale unor episoade clasice Star Trek, cum se obișnuiește în ziua de azi cu jocurile făcute după filme, ci sunt complet noi. Scenariile și dialogurile pot sta alături de episoadele bune și foarte bune ale seriei originale, voice acting-ul este excelent (actorii serialului și-au împrumutat vocile personajelor din joc), iar libertatea de alegere a jucătorului este neobișnuit de mare pentru un adventure. Până la contactul cu 25th Anniversary, eram obișnuit cu aventurile liniare ale celor

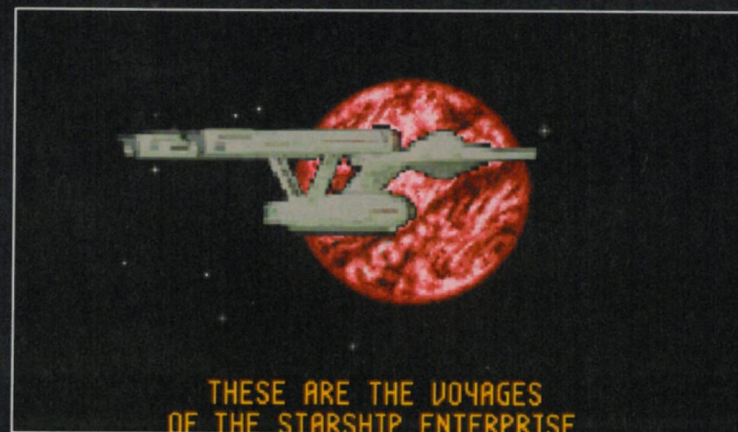
DR. MCCOY
JIM, SHE'S IN NO STATE TO BE YELLED AT! SHE'S TOLD US ENOUGH!

de la Lucas (cu excepția lui Indiana Jones and the Fate of Atlantis), unde moartea era folosită ca o înțepătură la adresa quest-urilor de la Sierra, puzzle-urile aveau o singură soluție, iar greșelile erau taxate în cel mai bun caz cu o replică haioasă. 25th Anniversary a împins lucrurile ceva mai departe și îți oferă ocazia de a fi căpitanul Kirk pentru o zi (sau mai multe dacă nu îl butonezi ca obsedatul). Bineînțeles, cu toate riscurile asociatei meseriei de căpitan. Și aici nu mă refer la bălăile spațiale, în care e foarte posibil să dai colțul în doi timpi și trei mișcări, ci și la deciziile din timpul misiunilor la sol. Producătorii au făcut tot posibilul nu numai să ne transporte într-un episod Star Trek, ci și să ne dea impresia că, asemenea căpitanului Kirk, suntem la comanda misiunii.

Pentru exemplificare, voi folosi al doilea episod. Nu e foarte lung, e chiar ușurel, deci nu o să-ți strică plăcerea cu SPOILERELE de mai jos. Să spunem că o mână de pi-

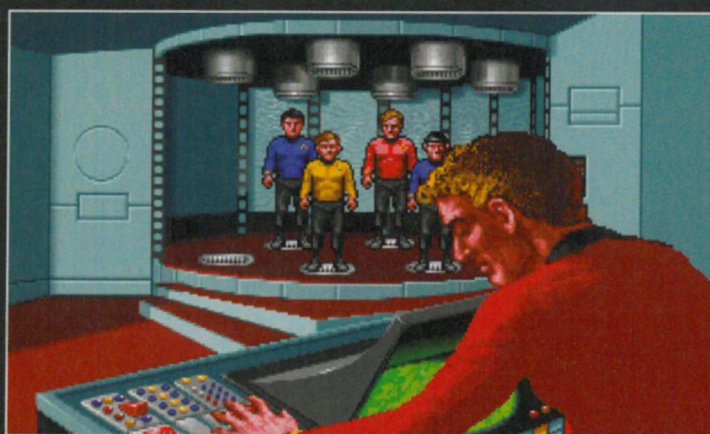
rați Elasi a capturat o navă a Federației. Ostacii sunt păstrați la rece, într-un mic depozit protejat de un câmp de forță minat. Dacă te rezezi ca bourul să dezactivezi câmpul de forță fără să-l pui pe domnul Spock la scanat (afli dintr-un dialog că Elasi obișnuiește să instaleze capcane peste tot), care în definitiv e treaba ofițerului științific sau ce rol îndeplinește Spock la bordul navei Enterprise, vei avea o surpriză neplăcută când un laser superpotent îi va bronză definitiv pe ostacii. Însă această „mică” greșală nu va atrage asupra ta mânia temutului Game Over, ci doar o micșorare semnificativă a scorului și o mică muștrulială din partea Comandamentului Central al Flotei Stelare. Puțin mai încolo, ești pus în fața unei noi decizii. Să dezactivezi un alt câmp de forță (despre care afli doar dacă te obosești să schimbi o vorbă cu un anume ostac) și să dai buzna pe puntea de comandă a navei sau să repari un teleportor și să-l iei ca din oală pe pirați. Ajuns pe punte, iar ai o decizie de luat înainte ca pirații să se dezmeticească. Să-i adormi cu fazele

(deși sunt patru și unul din echipa de la sol o va încasa cu siguranță) sau să inițiezi dialogul și să încerci să-i convingi să se predea pașnic. Și dacă tot am adus vorba de dialog, câteodată trebuie să cântărești bine fiecare replică, altfel ar putea exista consecințe neplăcute. Singurul mod de a termina prematur un „episod” este moartea unuia dintre idoliile trekkerilor, adică Spock, Kirk sau Doctorul Leonard „Bones” McCoy. Bluzele roșii sunt dispensabile, după cum am mai spus.

Puzzle-urile nu sunt excesiv de complexe, ba chiar unele sunt simplute de tot. Interfața (un manechin pe care sunt sugerate acțiunile use, pick up, talk, look și walk) poate constitui o mică problemă, mai ales dacă nu ai citit manualul, de unde ai fi aflat că, în anumite cazuri, poți folosi un membru al echipei ca pe un obiect din inventar (btw, inventarul este comun). Să zicem că dorești ca Spock să utilizeze un obiect din decor. Dai clic pe use, după aceea pe Spock, iar la final indicî obiectul țintă, și gata. În rest, trebuie să îți mînte care sunt particularitățile universului Star Trek. Un transmogrificator paisprezece ics doi combinat cu o grebluță cuantică și nițică liță romulană pot învia din morți consola de comandă a unui teleportor. Moduladorul de flux modulează fluxul, regulatorul de fază regulează faza, iar Scotty poate face din rahat dilitiu, motor warp și un rachi cuantic de pufoaică subspațială de te lingi pe buze. Kirk gîndește cu voce tare, Spock calculează șanse de reușită, îți explică în termeni simpli schimbul de ulei al motoarelor warp, se holbează preocupat într-o cutiuță cu luminițe în interior (desigur, interfața hi-tech cu calculatorul navei) și

NIMENI NU ȘTIE CE MAMA SATANEI SUBSPAȚIALE VEDE EL ACOLO ÎN CUTIE, ofițerii de securitate cu bluzițe roșii sunt dispensabili, dar îți scad scorul, acestea sunt constantele universului Star Trek, și ai face bine să îți le amintești când încerci să rezolvi exercițiile sociale și de logică propuse de 25th Anniversary. Sau oricare dintre cele trei adventure-uri plasate în universul Trek. Oricum, similar serialului, soluțiile puzzle-urilor le vei intui rapid dacă scanezi cu tricorderul medical tot ce mișcă și cu cel științific tot ce nu mișcă sau dacă vei conversa în mod constant cu Spock, McCoy sau ce alte cuvântătoare mai găsești. În alte cuvinte, nu vei juca 25th Anniversary pentru imensa satisfacție pe care ți-o poate da ideea genială (care ți-a venit după o săptămână de gîndire sau după un fum din iarba fiarelor) de a folosi o maimuță pe post de cheie franceză. Îl vei juca pentru că, recunoaște,

întotdeauna ți-ai dorit să fi căpitanul Kirk, să explorezi lumi noi și ciudate, să păsești curajos acolo unde n-a mai pășit nimeni niciodată. Și să urmărești certurile din Spock și Bones. Judgement Rites, sequel-ul asupra căruia n-o să insist din motive evidente, îmbunătățește considerabil formula fără a o modifica. Episoadele sunt mai lungi, puzzle-urile ceva mai com-

plexe, iar luptele spațiale au devenit opționale și poți delega AI-ul să se ocupe de ele. În rest, vorba englezului „same old TOS goodness”, și e la mîntea cocoșului că vi-l recomand cu mare căldură și pe acesta. Pentru că, dacă 25th Anniversary a făcut ceva greșit, Judgement Rites sigur l-a reparat.

Spațiul, ultima frontieră, mă împiedică să alunec și mai mult pe panta amintirilor și să vă povestesc cât de fain a fost al treilea adventure Star Trek, cel de Generație Următoare (A Final Unity, il joc acum în reprize scurte), produs de Spectrum Holobyte. Consider că aveți material de joc până la un retro viitor, când căpitanul Picard își va plimba tașos chelia prin paginile revistei. Până atunci, bucurați-vă în pace de minijupa Uhurei, de cutiuța luminoasă a lui Spock și de aventurile echipajului de pe USS Enterprise. NCC 1701. Viață lungă și prosperitate.

■ cioLAN

CHIP KOMPACT

RAPID, STABIL ȘI SIGUR

WINDOWS 7

TUNING ȘI SFATURI DE CONFIGURARE

START RAPID PENTRU WINDOWS 7
WINDOWS 7 PORNEȘTE MAI RAPID CA XP-UL SAU VISTA. POATE FI ȘI MAI RAPID.

PROGRAMELE MAI VECHI: CUM LE FACEM SĂ RULEZE
FIECARE DINTRE NOI ARE PE SISTEM INSTALATE DES- TUL DE MULTE APLICAȚII GRATUITE SAU COMERCIALE.

TURBO-BOOST PENTRU PC
PE X64 WINDOWS-UL RULEAZĂ MAI RAPID DECÂT PE X32.

CAUTĂ PACHETUL PROMOTIIONAL!*

CHIP DVD + cartea

WINDOWS 7

*ediție limitată

În luna februarie veți putea citi:

Grafică și putere de procesare

Intel atacă piața cu noua arhitectură Sandy Bridge

O avalanșă de energie

Noile plăci grafice ale momentului

CES

Cele mai tari produse și tehnologii IT ale momentului

7 dezvăluiri despre Windows

Probleme legate de securitate, scurgeri de date

Program: Renegade

O sumedenie de amintiri plăcute mă leagă de seria Renegade. Dacă îmi amintesc corect, Renegade întâiul a fost primul beat'em'up pe care am avut voie să-l joc. Alert, frumos colorat, acompaniat de o muzică în ton cu blestemățiile violente care se petreceau pe ecran, primele două jocuri din seria Renegade (Renegade și Target: Renegade) au rămas beat'em'up-urile mele favorite până în momentul în care HC-ul a fost înlocuit de un majestuos 486 cu buton de Turbo și Mortal Kombat. Degeaba mă sfătuiau gamerii cu experiență să las copilăriile și să trec la jocuri mai serioase ca Sai Combat, Gladiator, Barbarian sau The Way of the Exploding Fist, eu tot un golănaș de stradă am rămas. Renegade mi-a oferit ocazia de a pune în practică (fără să mă lupt cu gravitația), într-un decor urban, cele trei scheme celebre învățate din filmele cu arte marțiale. Lupta de stradă e o ocupație nobile, mai ales când ai trei vieți și bagabonții dispar dacă scoți calculatorul din priză. Ce să mai spun, o minunăție. Am învățat diferența dintre hit și kick (la școală nu ni se predau asemenea cuvinte violente), am curățat stagi după stagi, eram regele străzii, eram CINEVA! Apoi au apărut motocicliștii. Aflați de la mine că motocicliștii sunt oameni răi, mai ales Bob, care mai e și dentist pe deasupra. Motocicliștii vin când nici nu te-astepti, dar vă spun un secret. Dacă sari în unghiul morții când le auzi motoarele, îi dovedești ușor. După care pui mâna pe baros și-i transformi în nicovale umane.

D BREAK - CONT repeats, 0:1

N-am apucat să testez teoria pe viu, căci motocicliștii reali sunt ceva mai mari și mai imprevizibili decât cei virtuali, iar barosul bunicii era bine păzit și oricum nu puteam să-l ridic. În plus, am încercat să execut vreo două scheme din Renegade sărind de pe gardul cimitirului, dar am aterizat într-o tufă de urzici și am învățat cea mai importantă lecție de viață: ce se întâmplă pe calculator rămâne pe calculator. Curiozitatea de copil m-a împins să perseverez și să văd dacă într-adevăr există viață/stagii după motocicliști. Se pare că există, dar o șleahtă de nelegiuți și nelegiuite fac tot posibilul să ți-o amărască. Și dacă tot am adus vorba de nelegiuite, morala mi-a fost pusă la grea încercare când am dat nas în nas cu un grupuleț suspect de amazoane echipate cu sutiene de piele și bice. Sărut mânușitele stimate doamne, vă supără cumva motocicliștii... au au au, de ce dați, băi, de ce dați? Da' cătrănite mai sunteți, cucoanelor, acu iar tre' s-o iau de la început... Și vrând, nevrând, am mai învățat o chestie: în mediul virtual, egalitatea sexelor e luată în serios.

Dacă Renegade și frac'su, Target Renegade, m-au ținut lipit de televizor mai ceva ca omorurile de la ora cinci, nu același lucru s-a întâmplat cu al treilea membru al familiei. O singură chestie a reușit Renegade 3, m-a chemat la el în timpul Olimpiadei Județene de matematică și eu, ca prostul, l-am ascultat, iar acum nu mă pricep nici la matematică, dar nici nu pot să vă spun prea multe despre el decât că are o coloană sonoră foarte foarte catchy și că la un moment dat căpăcești pui de dinozauri în preistorie în loc să faci legea din nou în Scumville... Ducă-se.

O OK, 0:1

ANDROID

Cluedo pe androsteroidi

Jurnal generic. Intrarea 243. Data: Nespecificată, dar e un viitor distopian cu influențe cyberpunk, dacă ajută cu ceva. Azi s-a văzut soarele pe cerul orașului New Angeles între orele 13:49 și 13:50. Eram pe „Vrejul de Fasole” (pentru cei care trăiesc sub o piatră, acesta e liftul spațial care leagă ombilical New Angeles de colonia de pe Lună. Rețeaua Metropolitană de Informare arată o știre despre o crimă. Una din multele personalități influente ale orașului. Se suspectează o conspirație.

Jurnal generic. Intrarea 245. Data: o zi mai târziu. Nota Bene, trebuie să vizitez mai des bordelul de Bioroizi. Cred că mă las de femeile umane.

Jurnal generic. Intrarea 246. Data: cinci zile mai târziu. Se zvonește că cinci persoane au pornit investigații separate pentru a găsi vinovatul. Louis Blaine (fără nicio legătură cu vreo prietenă de-a vreunui super erou), un polițist corupt cu legături în lumea crimei organizate, probleme cu soția și bipolar pe deasupra; Rachael Beckman, fiica unuia din pușinii ofițeri curați, o vânătoare de recompense dependentă de implanturi cibernetice și cu datorii mai mari ca Republica Româno-Maghiară; Floyd 2X3A7C, un Bioroid interesat de umanitate; Caprice Nisei, o clonă cu puteri telepatiche pe cale să o ia pe ulei și Ray Flint, un detectiv particular de-

pendent de droguri și bântuit de amintiri din război.

De unde știu toate astea? Pentru că sunt naratorul. Îmi poți spune Morgan Freeman...

Atmosferă (cu tot cu Exosferă)

Și aici las persoana I la o parte ca să intru în detalii. Deci Atmosferă. Android abundă de ea și reiese din toate colțișoarele jocului. Lumea (harta) este excelent realizată și ilustrată astfel încât aerul de viitor a la Judge Dredd este excelent conturat. Ai zone rău-famate în contrast puternic cu zonele bogate ale orașului, cele două mari corporații Haas-Bioroid și Jinteki (specializați pe clonare umană) și câteva culturi religioase mai mult

sau mai puțin tangențiale statutului de sectă.

Cele cinci personaje sunt, însă, piesa de rezistență a atmosferei. Fiecare este excelent de bine conturat și cu povești personale incredibil de bine detaliate. Nu pot să nu vă spun câteva cuvinte despre fiecare din ei.

Louis Blaine este, după cum am spus, bipolar. La nivel de meta-joc, poți manipula starea lui de spirit și aceasta afectează modul în care joci mai departe jocul. Rachael are acces la o gamă largă de implanturi inaccesibile altor personaje. Implanturile, însă, costă bani, iar fata încearcă să iasă din datorii. Dacă termini jocul „pe plus”, primești câteva puncte bonus. Floyd e guvernat de cele trei legi ale roboticii ale lui Asimov (nu le enumăr, aveți Wikipedia pentru asta), fiecare cu un bonus, dar și o limitare. Pe parcursul jocului, umanizarea lui Floyd îi permite să scape de directive una câte una. Dacă jucătorul vrea aceasta. Caprice are o sănătate mintală care fluctuează și trebuie făcute eforturi

Da, Luna e disproporționat de mare

Pur haos

E o constipație!

pentru a o ține în partea pozitivă a cadranului, iar Ray poate avea probleme din cauza unui flashback violent din război când intră în câte o zonă semnificativă. Nu pot să trec de Ray fără să vă spun că e un personaj atât

Caprice făcându-și relații într-un bar de fițe

Conspirația e dezvăluită

The usual suspects

de noir încât pare că e un vizitator din anii 30. Ai secolului 20. Totul e acolo: gestică noir, atitudinea Bogartiană, costumul de Dick Tracy, femeia fatală blondă cu un ochi acoperit de păr și așa mai departe.

Jocul e unul competitiv, dar modul în care interacționează personajele este interesant în sensul că nu există. În schimb, fiecare personaj are trei lucruri în comun: un pachet de cărți „light” pe care le poate juca doar el, un pachet de cărți „dark” pe care le pot juca doar ceilalți împotriva lui și un contor care oscilează între -3 și +3 (de la dark la light). Pentru a juca o carte luminoasă, trebuie dus către minus un număr de poziții, iar pentru cele întunecate viceversa. Deși personajele nu interacționează între ele, jucătorii o fac într-un mod inedit. Orice carte, light sau dark, reprezintă un eveniment din viața de zi cu zi a personajului sau o criză cu care trebuie să se confrunte acesta. De exemplu, dacă pentru Rachael o carte light poate însemna o vânătoare de recompense terminată cu succes și 2000 de dolari în plus, o carte întunecată a lui Louis Blaine poate fi o ceartă cu soția care îl face să piardă o tură sau probleme cu gangsterii care îi mânăncă 3 ore din zi.

Ah, și poveștile personale. De departe cel mai atrăgător element al jocului pentru mine, fiecare dintre personaje are trei fire narrative dintre care într-un joc se vor executa două. Fiecare dintre fire are două faze, iar fiecare fază are două deznodăminte posibile. Unul bun și unul rău. Firul se ramifică după prima fază în funcție de deznodământ și din nou în a doua fază (la final), având un total de patru finaluri posibile pentru combinațiile: faza 1 bun, faza 2 bun; faza 1 rău, faza 2 bun și așa mai departe. Mai mult, cât timp unul din firele narrative este activ, pe lângă posibilitatea de a avea anumite bonusuri sau penalizări, deznodământul fiind decis de așa-numitul „bagaj emoțional” pozitiv sau negativ, există modalități de a obține acest bagaj atât

în mod pasiv în funcție de acțiunile întreprinse, cât și activ, urmând instrucțiunile firului prezent. Pe scurt îți poți crește bagajul pozitiv în timp ce adversarii ți-l pot crește pe cel negativ. În principiu, un fir încheiat cu succes (pozitiv în ambele faze) dă mai multe puncte la final de joc. Vi se pare complicat? Mai așteptați.

„Ce joc frumos, păcat că are reguli.”

„Ok, Paul. Tura ta.”
„Bun, dă-mi tabelul cu orele. Am 8 ore, da?”
Folosesc trei ore ca să ajung la locul unde este un pont. Folosesc o oră ca să investighez.”
„Ce faci? Investighezi crima sau conspirația?”
„Hmm. Crima.”
„Ok, ia o dovadă din castronel.”
*amestec piesele și iau una fără să mă uit sau să o vadă ceilalți. Mă uit la ea. +5 la vinovăție. Mă uit la cele două suspiciuni ale mele. Suspectul 1: vinovat, suspectul 4: nevinovat. O pun cu fața în jos pe suspectul 1. Mai am 4 ore. Consum o oră. Intru într-o zonă dubioasă.”
„Ok, stai. Joc asta contra ta. Ai probleme cu poliția. Trebuie să te ascunzi și pierzi trei ore.”

„Mori.”
„Tura mea?”

„MORII!”

Și nu doar atât. Conspirația are literalmente forma unui puzzle care trebuie făcut în așa fel încât să te avanteze pe tine, ai mai multe tipuri de resurse, trei NPC-uri de partea ta, subtilități de care e foarte ușor (și frecvent) să uiți și jocul ține patru ore. Minimum. Fără set-up. Care mai ține între o jumătate de oră și o oră. E... obositor.

Android nu e nici pe departe un joc prost, dar nu e recomandat începătorilor, ci e mai mult pentru veterani hardcore. E de la foarte greu în sus să găsești oameni dispuși să joace cu tine (și ai nevoie de minimum trei jucători). Atmosfera, dacă reușești să o prinzi, e extrem de bine realizată și personajele foarte bine conturate, dar e atât de haotic și de complex, ai atâtea lucruri de care trebuie să ții cont și e atât de greu să joci optim încât înclin să cred că cei de la Fantasy Flight au încercat un pic prea tare să surprindă aerul de lume aglomerată și agitată în care e greu să te auzi gândind. Recomandat doar veteranilor.

PS: I-ar sta superb setting-ului într-un joc de genul lui Heavy Rain.

Paul Policarp

SAMSUNG SMX-F50

Ofertant: Partenerii Samsung, Preț: 800 Lei

Un start plin de avânt se anunță și în domeniul camerelor video. Samsung are în plan să lanseze în magazinele de profil o serie nouă de camcorder-e dedicate segmentului de buget al celor care doresc să-și salveze trăirile memorabile din viața personală. Acest model de cameră este echipat cu un sensor CCD de 1/6 inch și un obiectiv optic ce-i permite să atingă o valoare maximă a zoom-ului de 65x. Fiind un model compact, era obligatorie implementarea unui sistem inteligent de stabilizare a imaginii la care se mai adaugă câteva funcții foarte utile pentru a îmbunătăți calitatea înregistrărilor. De exemplu, s-a implementat un sistem SBM ce permite reducerea zgomotului ambiental în momentul în care se detectează o conversație sau alte zgomote în jurul camerei. Ecranul LCD de 2,7 inch protejează puținele butoane de control ale camerei. Din acest punct de vedere, este foarte simplu de utilizat. Fără meniuri complexe, fără liste nesfârșite de opțiuni. Samsung SMX-F50 include o memorie de 16 GB pentru stocare, ce poate fi extinsă la nevoie cu ajutorul unor carduri de memorie de tip SD. Autonomia este și ea în limite normale, o încărcare completă a acumulatorului vă poate garanta o înregistrare continuă pentru aproximativ 6 ore. Prețul de strigare este 800 de lei.

LACIE 5BIG NETWORK 2

De mult mi-am dorit să pot instala în rețeaua mea de calculatoare un device atât de capabil încât să am curajul să-i încredințez întreaga mea viață... digitală. LaCie 5big Network 2 este o soluție profesională de stocare a datelor într-o formă centralizată. Acest dispozitiv, cu un design neașteptat, dispune de 5 bay-uri de tip hot swap în care pot fi instalate hard diskuri ce pun la dispoziție o capacitate totală maximă de 10 T. Deși modelul pe care l-am avut la teste dispunea de doar 5 discuri Samsung de câte 1000 de Mb, modul de funcționare este același. LaCie 5big Network 2 este o soluție reco-

mandată celor care doresc să stocheze și să transfere rapid cantități foarte mari de date. Dispune de 2 porturi Ethernet de tip Gigabit care la nevoie pot fi agregate pentru un surplus de viteză. Capacitatea de stocare poate fi extinsă suplimentar și prin intermediul a 2 porturi USB și a 2 porturi de tip eSATA. Cele 5 discuri pot fi grupate într-o matrice RAID de tip 0, 1, 10 și 5. Evident, un RAID 5 scade cantitatea de date ce pot fi stocate, dar sporește siguranța. Ca servicii suplimentare, producătorii au inclus un server cu funcții de HTTP, FTP, DHCP, un client de BitTorrent și funcții de streaming pentru device-uri UPnP. Prețul pentru această soluție este în jur de 3000 de lei. Inițial poate părea cam piperat, dar câștiga redundanță, timpul pierdut cu recuperări de date și scapi de o sumedenie de griji.

SONY ERICSSON XPERIA ARC

Abia am pășit în anul 2011 că banda rulantă cu noutăți s-a și pus în funcțiune. În stilul caracteristic, Sony Ericsson a lansat rapid un nou model de smartphone din seria Xperia. Vă avertizez de pe acum că Sony Ericsson XPERIA Arc nu este un terminal de buget. La prima vedere, se pare că producătorii chiar și-au dat silința să realizeze un aparat deosebit. Un design special plus atenția pentru finisaje fac din acest model o alegere foarte inspirată dacă vă doriți un aparat mai deosebit. Nici la capitolul ergonomie nu avem ce-i reproșa. Sony Ericsson XPERIA Arc renunță la liniile drepte, exagerat de pătrătoase adoptate de majoritatea producătorilor de telefoane deștepte și alege varianta colțurilor rotunjite. De fapt aparatul dă senzația că ar dori să se muleze cât mai bine în mână celui care-l ține. Alături de formele sale interesante, producătorii au inclus și o sumedenie de funcții, de aplicații, dar cel mai important... tehnologie. Ecranul LED de tip capacitiv are o dimensiune generoasă, atingând o rezoluție nativă de 480 x 854 de pixeli. Foarte puține modele se pot lăuda cu o astfel de performanță, mai ales că dispune și de o funcție de accelerare a imaginilor grafice numită Sony Mobile BRAVIA Engine. Pe partea de procesare a datelor vorbim de un procesor ce rulează la frecvența de 1 GHz, în timp ce sistemul de operare Android 2.3 este instalat cu toată suita de aplicații Google pentru mobile. Sony Ericsson XPERIA Arc dispune de un senzor foto de 8 megapixeli. Pe timp de noapte, e posibil să fie incredibil de utilă funcția de stabilizare a imaginii. După cum era de așteptat, se pot face și înregistrări video de calitate HD, chiar și la un frame rate de 30 fps.

Specificații

- Rețele: GSM 850/900/1800/1900 /HSDPA 900/1900/2100
- Dimensiuni: 125 x 63 x 8,7 mm
- Greutate: 117 grame
- Ecran: LED backlight - capacitive touchscreen - 16 mil. culori, 480 x 854 pixeli
- Accelerometru: DA
- Senzor proximitate: DA
- Cameră foto: 8 megapixeli (3264 x 2448 pixeli), autofocus, Geo-tagging, LED flash, funcție de detectare a feței
- Sunet: MP3, WMA, WAV, eAAC+
- Video: XviD, MP4, H.264, H.263, WMV
- Transfer date: GPRS, EDGE, 3G, Wlan Wi-Fi 802.11 b/g/n
- Mesagerie: SMS, MMS, E-mail
- Bluetooth: DA
- Port infraroșu: NU
- CPU: Qualcomm MSM8255 Snapdragon 1 GHz
- FM Radio inclus: DA, cu RDS
- GPS: DA - suport A-GPS
- Tip acumulator: Standard Li-Ion 1500 mAh
- Stand-by: până la 430 ore (2G) / 400 ore (3G)
- Talk time: maximum 7 ore (2G) / 7 ore (3G)

Specificații

- Rețele: GSM 850/900/1800/1900 /HSDPA 900/1900/2100
- Dimensiuni: 118 x 64 x 10 mm
- Greutate: 135 grame
- Ecran: TFT - capacitive touchscreen - 16 mil. culori, 540 x 960 pixeli, funcție multitouch
- Accelerometru: DA
- Senzor proximitate: DA
- Cititor biometric de amprente: DA
- Cameră foto: 5 megapixeli (2592 x 1944 pixeli), autofocus, Geo-tagging, LED flash, stabilizator imagine
- Sunet: MP3, WMA, WAV, eAAC+
- Video 1080p:XviD, MP4, H.264, H.263, WMV, Xvid, DivX
- Transfer date: GPRS, EDGE, 3G, Wlan Wi-Fi 802.11 b/g/n
- Mesagerie: SMS, MMS, E-mail
- Bluetooth: DA
- Port infraroșu: NU
- CPU: Nvidia Tegra 2 AP20H Dual Core procesor 1 GHz
- FM Radio inclus: DA, cu RDS
- GPS: DA - suport A-GPS
- Tip acumulator: Standard Li-Ion 1930 mAh
- Stand-by: până la 264 ore (2G) / 250 ore (3G)
- Talk time: maximum 8 ore 40 min (2G) / 9 ore (3G)

Nu mai este niciun dubiu că smartphone-ul a trecut încet-încet de la stadiul de telefon de fițe la cel de device multifuncțional ce ne poate face viața mult mai ușoară și mai antrenantă. Dacă ar fi să dăm crezare unor statistici, la fiecare câteva minute se lansează o aplicație nouă sau update-uri pentru cele deja existente. În funcție de do-

MOTOROLA ATRIX

rințele personale, avem libertatea de a le alege și instala pe oricare dintre acestea. Pentru că trendul e în continuă dezvoltare și aplicațiile vor deveni din ce în ce mai complexe, Motorola a gândit altfel problema și a lansat acest model de smartphone cu totul și cu totul deosebit. În primul rând, dispune de componente hardware dintre cele mai performante. De exemplu, Motorola Atrix este printre primele modele ce înglobează un procesor dual-core pus la punct de către Nvidia. Acesta rulează la frecvența de 1 GHz și, pentru a oferi fluidi-

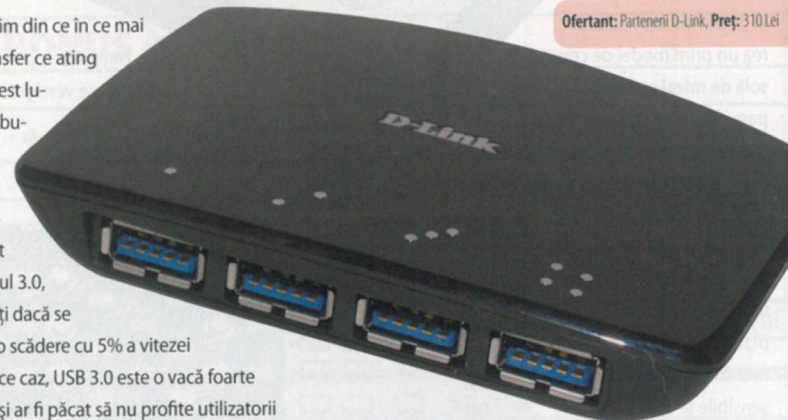
tate în rularea aplicațiilor, producătorii au inclus și 1 GB de memorie RAM. Dacă imensa rezoluție a ecranului nu vă este pe plac, producătorii oferă și un docking station dedicat ce transformă telefonul într-un veritabil netbook. Acesta dispune de un display de 11,6 inch, o tastatură completă, un mouse și două porturi USB. La nevoie, există și posibilitatea de a conecta un monitor extern. Performanțele sale hardware permit rularea a tot felul de aplicații, navigarea pe internet și chiar afișarea paginilor web ce au în componență conținut Flash. Trebuie să recunoșc că viziunea celor de la Motorola este incredibil de îndrăzneată și îmi place la nebunie.

D-LINK DUB-1340 SUPERSPEED USB 3.0 HUB

Ofertant: Partenerii D-Link, Preț: 310 Lei

Începem să ne obișnuim din ce în ce mai mult cu viteze de transfer ce ating valori tot mai mari și acest lucru nu face decât să ne bucure. În urmă cu ceva timp ne miram de performanțele dispozitivelor ce includeau un port compatibil cu standardul 3.0, astăzi deja suntem iritați dacă se întâmplă ceva și avem o scădere cu 5% a vitezei medii de transfer. În orice caz, USB 3.0 este o vacă foarte bogată și ușor de muls și ar fi păcat să nu profite utilizatorii de ea. D-Link a simțit oportunitatea și s-a gândit să-și îmbogățească lista de dispozitive utile pentru utilizatorul de rând cu un device deosebit, capabil să „multiplice” proprietățile unui port USB 3.0 inclus într-un PC sau laptop mai nou și să ofere posibilitatea de a conecta mai multe device-uri externe compatibile sau nu cu acest standard. Hub-ul D-Link Dub-1340 devine foarte util și pentru cei care obișnuiesc să conecteze mai multe dispozitive mari consumatoare de curent. Acesta include în pachet și un alimentator

ce garantează că tensiunea de alimentare pentru fiecare dintre cele 4 porturi este identică cu cea oferită de portul USB 3.0 instalat direct în calculator. Dacă nu dispuneți încă de un device USB 3.0, nu e cazul să vă panicați. D-Link Dub-1340 este compatibil cu toate variantele existente, oferind posibilitatea de a conecta, pe lângă un HDD extern, o imprimantă sau cameră video și un mouse sau chiar o simplă tastatură. Toate vor colabora în deplină armonie.

PC-Practic

practic... mai ușor nu se poate!

Imprimantă laser color la preț decent - 22

PC-Practic

practic... mai ușor nu se poate!

28 de programe GRATUITE pe CD

Găuri negre în securitate

Stați departe de capcanele

intinse de cele mai populare

site-uri și servicii online.

Articole practice:

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

✓ Cum să evitați capcanele

Evitați capcanele
celor mai populare
site-uri și servicii online!

Librăria
CHIP
ONLINE.ro

Comandă online
revista pe

www.chip.ro/librarie

ZTE BLADE

Am un pitic care de câteva zile mă tot bate la cap și-mi propune să găsec un telefon care să fie din categoria celor deștepte, să ofere o grămadă de funcții, să aibă un sistem de operare ceva mai acătării și, evident, să fie accesibil ca preț. Când vine vorba de prețuri rezonabile, situația se complică, dar chiar în ultimul moment am descoperit acest model Blade de la ZTE. Trăiesc cu speranța că ați mai auzit de ZTE, un producător foarte mare de echipamente de comunicații din China. Asta e mai puțin important. Atracția momentului este acest terminal mobil cu adevărat interesant ce oferă aproape tot ce găsiți într-un telefon cu etichetă foarte cunoscută. Având în dotare chiar și un senzor foto de 3,2 megapixeli, ZTE Blade poate surclasa cu succes multe alte aparate lansate cu surle și trâmbițe. Probabil anumite lucruri chiar nu se pot da aproape degeaba, așa că producătorii cred de cuvi-

ință că un procesor Qualcomm ce rulează la frecvența de 600 de MHz este îndestulător pentru a pune în mișcare angrenajele acestui telefon. Că o fi așa sau nu depinde de părerea fiecăruia, însă cel mai important este că sistemul de operare Android 2.1 preinstalat se simte bine în aceste hăinuțe. Totul e să nu-l sufocați cu o mulțime de aplicații instalate.

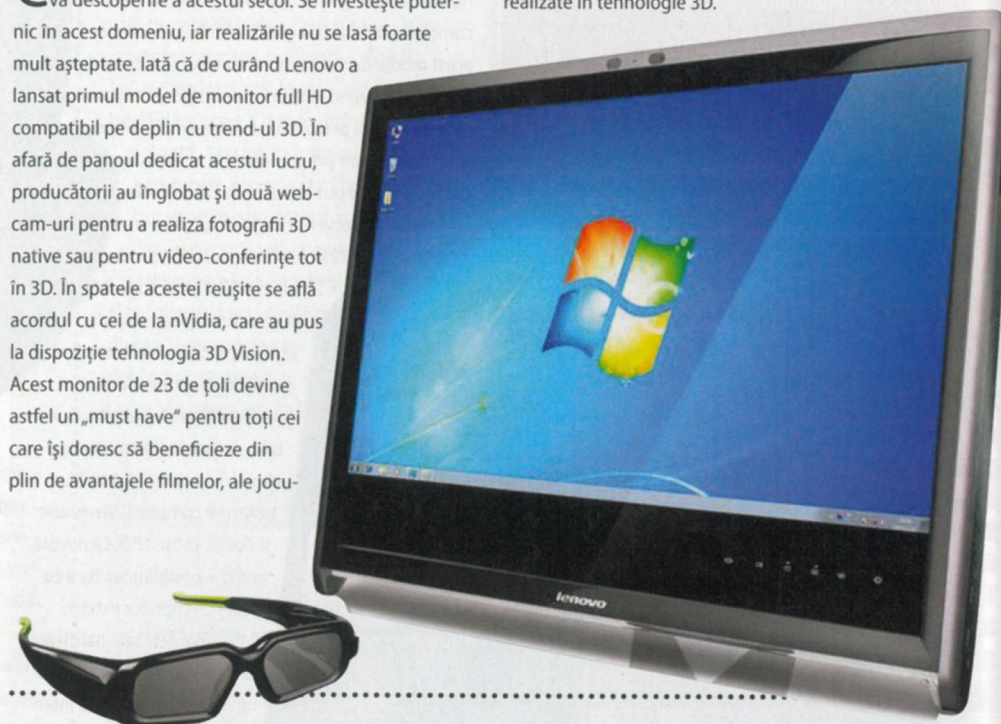
Specificații

- Rețele: GSM 850/900/1800/1900 / HSDPA 900/2100
- Ecran: AMOLED capacitive touchscreen, 256.000 culori, 480 x 800 pixeli
- Accelerometru: DA
- Senzor proximitate: DA
- Camăra foto: 3,15 megapixeli (2048 x 1536 pixeli), autofocus
- Sunet: MP3, WAV, AAC+, WMA
- Video: MP4, H.264, H.263
- Transfer date: GPRS, EDGE, 3G, Wi-Fi 802.11 b/g
- Mesagerie: SMS, MMS, E-mail, IM
- Bluetooth: DA
- Port infraroșu: NU
- FM Radio inclus: DA, cu RDS
- GPS: DA
- Tip acumulator: Standard Li-Ion 1250 mAh
- Stand-by: până 192 ore
- Talk time: maximum 4 ore

LENOVO L2363D

Cinematografia 3D este cu siguranță cea mai atractivă descoperire a acestui secol. Se investește puternic în acest domeniu, iar realizările nu se lasă foarte mult așteptate. Iată că de curând Lenovo a lansat primul model de monitor full HD compatibil pe deplin cu trend-ul 3D. În afară de panoul dedicat acestui lucru, producătorii au înglobat și două webcam-uri pentru a realiza fotografii 3D native sau pentru video-conferințe tot în 3D. În spatele acestei reușite se află acordul cu cei de la nVidia, care au pus la dispoziție tehnologia 3D Vision. Acest monitor de 23 de țoli devine astfel un „must have” pentru toți cei care își doresc să beneficieze din plin de avantajele filmelor, ale jocu-

rilor sau chiar ale fotografiilor de înaltă rezoluție, toate realizate în tehnologie 3D.

HERCULES DJ CONSOLE 4 MX

Foarte multe persoane dezvoltă în timp o dependență față de muzică: vor să fie permanent înconjurați de ea, în contact cu ea sau vor să își creeze propriile mixuri exact așa cum cred ei că ar suna mai bine. Dacă în 2004 Hercules ne ofere un prim model de consolă de mixaj cu bune și rele, se pare că cererea este în creștere. În 2011 aceiași pasionați de la Hercules lansează cel mai recent model de consolă de DJ. Față de

ce știam, aceasta este cu adevărat... profesională. Hercules DJ Console 4 Mx include o interfață audio, 2 platane profesionale de dimensiuni mai mari, evident sensibile la atingere și o serie completă de butoane și potențiometre numai bune de făcut reprize antrenante de mixaje. Partea bundle a device-ului este completată cu versiunea 7 a celebrului Virtual DJ. În timp, și acesta a suferit o serie întreagă de intervenții, astăzi

ajungând să

arate foarte bine,

cu o interfață profesională.

Din păcate, prețul acestei minunate jucării se apropie vertiginos de cifra de 2000 de lei.

Bogdan S

www.level.ro

ABONEAZĂ-TE PE UN AN

la oricare dintre revistele noastre și primești automat* un Card SDHC 4GB sau USB Flash Drive Cruiser Blade 4GB sau Cititor de carduri Image Mate All-in-one.

mai multe detalii pe www.chip.ro/librarie

* Ofertă valabilă pentru orice abonament încheiat pe o perioadă de 12 luni, în limita stocului disponibil. Bonusul (Card SDHC 4GB sau USB Flash Drive Cruiser Blade 4GB sau Cititor de carduri Image Mate All-in-one) va fi trimis împreună cu revista din abonament.

Abonamente „BONUS”

Revista	Doresc abonamentul să înceapă cu luna:	Număr abonamente comandate	Preț unitar abonament	Total (nr. abonamente x preț unitar abonament)
CHIP cu CD - 6 apariții			60,00 lei	
CHIP cu CD - 12 apariții + BONUS			114,00 lei	
CHIP cu DVD - 6 apariții			75,00 lei	
CHIP cu DVD - 12 apariții + BONUS			137,00 lei	
LEVEL - 6 apariții			75,00 lei	
LEVEL - 12 apariții + BONUS			144,00 lei	
PC PRACTIC - 6 apariții			53,00 lei	
PC PRACTIC - 12 apariții + BONUS			99,00 lei	
FOTO VIDEO Digital - 6 apariții			60,00 lei	
FOTO VIDEO Digital - 12 apariții + BONUS			119,00 lei	
FOTO VIDEO Digital - 12 apariții + Cartea „500 de sfaturi de fotografiere”			107,98 lei	
Total general de plată:				

Denumirea firmei / C.U.I. _____

Nume, prenume _____

Vârstă _____ Ocupație _____

Str. _____ Nr. _____ Bl. _____ Sc. _____ Ap. _____

Localitate _____

Cod Poștal _____ Județ _____

Telefon _____ e-mail _____

Am plătit _____ lei în data de _____ cu mandatul poștal/ordinul de plată nr. _____

Am mai fost abonat, cu codul _____ Semnătura _____

Pentru operativitate, vă rugăm să completați online talonul la adresa www.chip.ro/librarie sau să trimiteți talonul alăturat prin fax la 0268-418728 sau prin e-mail la abonamente@3dmc.ro

Identitatea operatorului de date: 3 D Media Communications SRL, General Manager Dan Bădescu. Completând acest formular sunt de acord ca informațiile menționate mai sus să fie prelucrate și să fie introduse în baza de date a 3 D Media Communications SRL, să fie utilizate pentru acțiuni de marketing direct și corespondență comercială. În conformitate cu prevederile art. 12-18 din Legea 677 din 2001 dispuneri de urmărirea drepturilor de informare, de acces, de intervenție, de opoziție, de a nu fi supus unei decizii individuale, de a vă adresa justiției. Pentru exercitarea acestor drepturi vă rugăm să ne contactați, în scris, la adresa 3 D Media Communications SRL, OP2, CP4, 500530 Brașov, sau prin fax la numărul 0268-418728. 3 D Media Communications a fost înscrisă în registrul de evidență a prelucrării de date cu caracter personal al ANS-PDPC sub numărul 4702.

SanDisk®

STORE YOUR WORLD IN OURS

www.sandisk.com

REÎMPROSPĂTEAZĂ-ȚI AMINTIRILE!

Fotografiile și înregistrările video digitale au devenit adevărate bariere în calea uitării. Spre deosebire de fotografiile clasice, cele digitale se pot realiza mult mai ușor, mult mai rapid și în cantități industriale. Un volum exagerat de mare poate genera alte probleme, în special legate de gestiunea acestora pentru că, dacă nu sunt sortate și alese pozele cele mai reușite la timp, veți constata că după o perioadă adunați tot felul de „capodopere” nereușite ce pot ocupa spațiu inutil.

De ce suntem atât de obsedați de a fotografia și filma tot ce mișcă în jurul nostru? Pentru că putem, pentru că ne place sau pur și simplu vrem să păstrăm vii anumite evenimente. Din păcate, timpul nostru liber e din ce în ce mai redus, iar o depănare a acestora pe ecranul monitorului sau vizualizarea pe un site dedicat nu este întotdeauna cea mai eficientă soluție. În acest caz reinventăm roata și apelăm la soluțiile clasice. Ramele

foto de pe vremea bunicii înșirate într-o anumită ordine pe tot felul de piese de mobilier din casă au cam dispărut, fiind înlocuite de... tehnologie. Ramele foto digitale oferă avantajul spațiului în primul rând, dar și posibilitatea de a afișa într-o anumită perioadă de timp serii întregi de fotografii sau chiar filmulețe. Pe piață există tot felul de modele, de dimensiuni și caracteristici diferite. Ideea e că nu merită să investești sume amețitoare doar pentru că scrie pe ele un anumit brand sau includ zeci de funcții pe care nu le veți folosi. Am găsit câteva modele numai bune de recomandat, am găsit și un model infernal de scump care face vrute și nevrute doar că aproape nu își mai atinge țelul pentru care a fost gândit.

Bogdan S

Samsung SPF-107H

SPECIFICAȚII:
Diagonală ecran: 10 inch
Rezoluție ecran: 1024 x 600
Format ecran: 16:9
Memorie internă: 1024 MB
Interfață PC: USB 2.0
Sloturi externe: SD, CF I, MS-Pro
Preț: 399 Lei

design
unghi mare vizibilitate

greutate
formate suportate

capacitate stocare
telecomandă
player video full HD

preț

Sony DPFVR100

SPECIFICAȚII:
Diagonală ecran: 10,2 inch
Rezoluție ecran: 1024 x 600
Format ecran: 16:10
Memorie internă: 2048 MB
Interfață PC: USB 2.0
Sloturi externe: MMC, SD, MS-Pro Duo, MS-Pro, SDHC
Preț: 829 Lei

2

tehnologie LED
consum redus energie

formate foto suportate
ergonomie butoane

SPECIFICAȚII:
Diagonală ecran: 8 inch
Rezoluție ecran: 800 x 600
Format ecran: 4:3
Memorie internă: 512 MB
Interfață PC: USB 2.0
Sloturi externe: SD, MMC, MS-Pro, MS-Pro Duo, SDHC, XD
Preț: 299 Lei

SPECIFICAȚII:
Diagonală ecran: 8 inch
Rezoluție ecran: 800 x 600
Format ecran: 4:3
Memorie internă: 16 MB
Interfață PC: USB
Sloturi externe: CF-I, SDHC, MS-Pro, SD, MMC
Preț: 259 Lei

funcții calendar, alarmă, ceas
multi slideshow

meniuri lente
interfață de transfer lentă

Kodak P825

3

Genius DPF-800

4

SPECIFICAȚII:
Diagonală ecran: 7 inch
Rezoluție ecran: 480 x 234
Format ecran: 16:9
Memorie internă: 128 MB
Interfață PC: USB 2.0
Sloturi externe: CF, SD, MMC, xD, MS, MS-Pro
Preț: 267 Lei

design
ecran antireflexiv

ușor instabil în mod portret

LG F7000S-PN

5

SPECIFICAȚII:
Diagonală ecran: 8 inch
Rezoluție ecran: 800 x 600
Format ecran: 16:9
Memorie internă: -
Interfață PC: USB 2.0
Sloturi externe: SDHC, SD, MMC
Preț: 259 Lei

player DivX
afisează imagini cu rezoluție nativă foarte mare
meniu în limba română

telecomandă

6

E-Boda LED-810

Serious SmartArt 4800M

SPECIFICAȚII:
Diagonală ecran: 8 inch
Rezoluție ecran: 800 x 600
Format ecran: 4:3
Memorie internă: -
Interfață PC: USB
Sloturi externe: SD, MMC, MemoryStick
Preț: 250 Lei

boxe stereo încorporate
ramă gen oglindă

unghi vizibilitate pe verticală
butoane operare

7

SPECIFICAȚII:
Diagonală ecran: 7 inch
Rezoluție ecran: 480 x 234
Format ecran: 16:9
Memorie internă: 8 MB
Interfață PC: USB 2.0
Sloturi externe: SD, MS-Pro, MMC, MS-Pro Duo
Preț: 204 Lei

sistem montare pe perete
senzor auto-rotare

rezoluție nativă
puține formate de fișiere foto recunoscute

8

Hannspree SD7021

SPECIFICAȚII:
Diagonală ecran: 7 inch
Rezoluție ecran: 480 x 234
Format ecran: 16:9
Memorie internă: -
Interfață PC: USB 2.0
Sloturi externe: MMC, MS, SD, SDHC, MS-Pro
Preț: 178 Lei

calitatea imaginilor afișate
butoane ușor accesibile

lipsă funcții suplimentare
greutate

9

ViewSonic VFA724w

SPECIFICAȚII:
Diagonală ecran: 4 inch
Rezoluție ecran: 640 x 480
Format ecran: 4:3
Memorie internă: 160 GB
Interfață PC: USB 2.0
Sloturi externe: CF, SD, SDHC, MS, xD
Preț: 2581 Lei

player clipuri MPEG4/H.264
recunoaște inclusiv formate foto RAW

preț nejustificat de mare
dimensiune mică a ecranului

10

Epson P7000 Photo

Logitech Driving Force GT

Ofertant: Partenerii Logitech, Preț: 450 Lei

Ei bine, acesta este volanul pe care de multă vreme doream să-l am la test. Iar asta nu doar pentru că este vorba despre un produs Logitech - firmă celebră deja pentru calitatea volanelor sale, precum G25, G27 sau mai vechile MOMO Racing. Driving Force GT îmi atrăsese atenția pentru că era unul din foarte puținele volane „hibride”, adică dintre cele compatibile atât cu PC-ul, cât și cu jocurile pentru consolele PS2 și PS3. Este adevărat, Driving Force GT nu a fost inițial „marketat” explicit pentru PC, fiind lansat ca volan oficial pentru seria Gran Turismo a celor de la Polyphony Digital, de unde și numele produsului. Dar, aplicația „Logitech Gaming Software” oferă suport atât în drivere, cât și ca software de configurare, pentru a folosi Driving Force GT cu orice joc de pe PC, fără nici un fel de probleme sau dificultăți. Până la urmă, și pe site-ul Logitech, în noua sa versiune, se face referire în mod explicit la această funcțiune a volanului Driving Force GT. E drept, însă, că acest aspect este în continuare lăsat cam la urmă, trecându-se peste el mult prea repede și ușor în locurile puține în care este menționat.

Poate că unul din motivele unui astfel de tratament de marketing al compatibilității cu PC-ul a Driving Force GT este acela că Logitech nu vrea să-și periclitaze vânzările volanului său „amiral”, adică G27. Vreau să spun, Driving Force GT este un volan cu force feedback, cu un unghi maxim de rotație de 900° și compatibil PC și PS2 și 3, totul la un preț care văd că mai nou coboară spre 400 de lei!

Force feedback-ul oferit de Driving Force GT este excelent, nu doar ca impresionează forță brută - reglabilă la nivelul dorit atât din drivere, cât și din meniurile de opțiuni ale jocurilor - dar și ca finețe a detaliului efectelor speciale aplicate. Sub acest aspect, Logitech a reușit o foarte bună implementare a tehnolo-

giei force feedback de la Immersion, ce poate rivaliza cu implementarea aceleiași tehnologii pe volanul Thrustmaster Ferrari F430, care rămâne, încă, cea mai bună dintre cele pe care le-am testat până acum.

Volanul propriu-zis este mai subțire decât celelalte de pe piață, este complet acoperit de cauciuc și oferă o foarte reconfortantă senzație de familiaritate și lejeritate, fiind cel mai apropiat de un volan real ca experiență a manipulării, din tot ce am rotit până acum în jocuri. Ceea ce m-a mirat foarte mult a fost dimensiunea redusă a întregului ansamblu volan-postament, care ocupă semnificativ mai puțin spațiu decât alte produse de gen. De asemenea, deși pentru fixarea de masă este prevăzută numai cu două cleme cu șurub de plastic - dar plastic extrem de solid - Driving Force GT s-a prins impecabil de suprafețele pe care l-am montat, fără a avea sau căpăta în timp nici un fel de joc suplimentar. Am fost foarte mulțumit de ușurința și rapiditatea cu care poate fi montat pe o masă, fără a face deloc rabat de la soliditatea acestei fixări.

De altfel, soliditate este cuvântul care descrie cel mai bine acest produs, fie că vorbim de rezistența sa fizică sau de comportamentul său în timpul utilizării. În opinia mea, cred că fiabilitatea unui Driving Force GT este ridicată

și de către faptul că volanul nu folosește clasicele potențiometre analogice pentru a transmite date, ci encodere optice, care îi prelungesc viața indefinit.

Software-ul de control Logitech Gaming Software permite efectuarea tuturor reglajelor necesare volanului, printre care se află și cel al unghiului maxim de rotație al volanului, ce poate fi adaptat astfel standardelor de 270° și 900°, dar și altor valori specifice în realitate modelelor de automobile pe care le pilotați virtual. Și pentru că am ajuns la asta, vă pot spune că atât în GT Legends, GTR 2, Race 07, Race On, GTR Evolution, Shift, cât și în GT5, Driving Force GT mi-a oferit tot ceea ce îmi doream și așteptam de la un volan cu force feedback. Am spus-o și în articolul de GT5, o repet și aici: în probele de raliu, Driving Force GT a fost uluitor de bun, integrându-mă impecabil în ansamblul pilot - automobil - drum, cu un force feedback puternic, detaliat, plin de informație semnificativă despre calea de rulare, aderență și transferurile de masă.

Totuși, am de făcut două observații asupra acestui volan. Prima este aceea că pedalele sale, de accelerație și frână, sunt mult prea moi. Pedalele moi reduc precizia apăsării și de aceea impun învățarea treptată a piciorului cu ele, până la obținerea cu timpul a deprinderii necesare pentru acționarea lor cu finețe. Eu sunt obișnuit atât cu pedalele la fel de moi ale unui Logitech MOMO Racing Force Feedback, cât și cu pedalele tari, perfecte ca forță a apăsării necesare, ale Thrustmaster-ului meu F430. Pot spune că prefer oricând pedalele acestuia din urmă, cu atât mai mult cu cât frâna Thrustmaster-ului este dotată și cu doi magneti așezați cu poli de același semn unul către celălalt, ce cresc natural forța de apăsare necesară spre finalul cursei pedalei.

A doua observație o fac asupra padelor destinate schimbării vitezelor situate pe volanul propriu-zis. De fapt, este impropriu spus padele, astfel pot fi numite componente precum cele de pe un Logitech G27 sau un Thrustmaster F430, adică niște pie-

se suficient de late și de lungi pentru a putea fi apăsat cu lejeritate în orice poziție a volanului. La Driving Force GT este mai degrabă vorba despre niște butoane mai late și un pic mai înalte, ceea ce afectează semnificativ posibilitatea de a le acționa oricând în cursă. După ce te obișnuiești cu ele, este mai ușor, dar tot nu este la fel de natural și lejer cum este cazul cu adevăratele padele pentru schimbarea vitezelor. Foarte, foarte deranjant am fost de această scăpare de design, pe care nu o înțeleg. Este adevărat că Driving Force GT este dotat cu o manetă ce poate fi folosită ca schimbător de viteze secvențial, dar aceasta nu este un înlocuitor perfect al necesarelor padele, mai ales la pilotarea mașinilor sport sau de diverse formule monopost care folosesc padele la schimbarea vitezelor.

Dacă aș avea banii necesari, m-aș putea gândi să folosesc un Driving Force GT pentru volan, un Thrustmaster F430 pentru pedale (sau, de ce nu?, un set Fanatec ClubSport...) și un controller schimbător de viteze de sine stătător (se găsesc astfel de dispozitive la prețuri rezonabile, căutați online). Toate acestea ar putea fi utilizate împreună, fără probleme, fiind ușor configurabile din jocuri, și ar putea depăși calitativ un Logitech G27, la un preț similar. Dar, până la urmă, chiar și un „simplu” Logitech Driving Force GT este suficient pentru a obține o experiență superlativă în simuloarele auto, la un preț neașteptat de accesibil. Fără a pierde din vedere micile observații de care am pomenit, vă recomand călduros acest volan, cu atât mai mult cu cât atât datele constructive, cât și opiniile utilizatorilor exprimate online par să îl indice drept unul din cele mai fiabile produse de acest fel de pe piață.

NOUTĂȚI
 Librăria
CHIP
 ONLINE

Comandă
 online cărțile
 și ai până la

20%
 REDUCERE*

Editura Polirom

Editura Litera

Detalii pe www.chip.ro/librarie

pentru comenzi: Catalin Iordache, catalin.iordache@3dmc.ro,
 telefon: 0741.248.348, 0368.415.003
 *oferta valabilă în limita stocului disponibil

Auzen Bravura

Trebuie să recunoșc faptul că, deși am fost un fan al Creative Labs în ce privește plăcile lor de sunet destinate jocurilor, m-am mai dezumflat de la o vreme încoace. Ceea ce mi-a plăcut dintotdeauna la Creative a fost calitatea deosebită a modelării mediului acustic din jocuri prin intermediul EAX (Environmental Audio Extensions), tehnologia a Creative destinată redării cât mai realiste a ecorilor și a reverberațiilor ce însoțesc o sursă de sunet, dar și a felului în care sunetul este blocat sau atenuat de diferite materiale și grosimi ale obstacolelor aflate în calea undelor sonore. De fapt, EAX, ajuns la versiunea 5 HD, este un subiect de articol în sine, unde ar trebui să fac și o serioasă introducere în chestiuni teoretice de acustică și psihoacustică. De aceea, pe scurt, important este că EAX, în versiunile sale 4 și 5, este cea mai evoluată unealtă de redare realistă a sunetului din jocuri. Nimic nu egalează experiența EAX.

Problema este că plăcile de sunet de la Creative din seria Audigy și mai apoi X-Fi nu au reușit să se răspândească suficient pe piață pentru a impune EAX 4 sau 5 ca standard. Și nu mă refer aici la un standard impus jucătorilor, adică potențialilor cumpărători de plăci de sunet Creative, ci la unul ce ar fi trebuit să atragă producătorii de jocuri, cei care nu au adoptat în număr suficient de mare implementarea EAX în titlurile apărute de câțiva ani încoace pe piață. Motivele acestei nereușite a Creative sunt multiple: costul excesiv al plăcilor de sunet cu suport hardware pentru EAX 4 și 5, suportul software în drivere deficitar pentru Windows Vista, implementarea greoaie a EAX în jocuri de către programatori și, nu în ultimul rând, lipsa de flexibilitate a Creative, care nu a concurat din vreme soluțiile audio onboard prin introducerea unui produs propriu similar, care să popularizeze calitatea deosebită a EAX printre consumatorii majoritari.

Rezultatul lipsei de succes a Creative este cel pe care îl vedem azi. Cele mai folosite plăci de sunet sunt cele onboard, ce oferă suport pentru EAX 2.0, și cam atât - adică o tehnologie mai veche de 10 ani!!! Iar dintre soluțiile onboard, nu toate au o implementare EAX de calitate. Eu recomand în acest scop folosirea unei plăci de bază cu cip audio Realtek, care oferă cea mai bună experiență audio în jocuri în zona de preț cea mai rezonabilă.

Evident, există și plăci de bază scumpe care folosesc soluțiile audio onboard mai recente cu care Creative încearcă să recâștige terenul iremediabil pierdut - dar nu văd cum abordarea în continuare a unei linii elitiste sub aspectul prețului le-ar putea aduce vreo șansă pentru supraviețuirea în contextul economic actual.

Până la urmă, singura posibilitate de a face un ban exploatând excelenta tehnologie de la Creative este să o implementezi pe un produs de nișă, care să fie impecabil proiectat pentru a satisface un număr restrâns de consumatori cu necesități și exigențe precise. Pe o astfel de idee a marșat firma Auzentech, care a adus pe piață cele mai reușite implementări ale procesoarelor audio de la Creative, în forma plăcilor de sunet destinate audiofililor care vor să asculte muzică, să vizioneze filme și să se joace, totodată, la cea mai bună calitate audio existentă în domeniu.

La noi a ajuns recent Auzen X-Fi Bravura 7.1, ce conține, practic, vârful gamei de procesoare X-Fi de la Creative, montat pe o placă de sunet proiectată să satisfacă cele mai înalte exigențe audio. Astfel, conexiunile audio analogice sunt

Ofertant: pc-coders.ro, Preț: 569 Lei

deservite de 5 amplificatoare operaționale (OPAMP-uri) de înaltă calitate, ce sunt montate pe socluri, astfel încât utilizatorul le poate înlocui foarte ușor cu alte modele, după gustul și preferințele personale. Conversoarele Digital/Analog pentru ieșirile de linie sunt Cirrus Logic din gama de vârf, iar cele pentru ieșirea de cască sunt AKM din aceeași categorie.

Da, ieșirea de cască este separată, cu amplificator Hi-Fi special dedicat, lucru care are un impact deosebit asupra calității audiției. De altfel, aș vrea să accentuez aici o idee. Ați fi înclinați să spuneți că o calitate audio de înalt nivel este importantă la audiția muzicală, fiind mai puțin critică la aplicații precum jocurile. Well, credeți-mă pe cuvânt, calitatea unei redări audio impecabile în jocuri duce la o experiență cu totul nouă chiar în titluri pe care le-ați parcurs deja și despre care credeți că nu vă mai pot oferi nimic nou. Eu am reluat Thief 3, F.E.A.R. și STALKER-urile numai pentru a le trăi la nivelul realismului audio de care este capabil un Auzen X-Fi Bravura 7.1! E cu totul altceva decât o soluție onboard, ba, e chiar mult mai bine decât cu un X-Fi de la Creative.

Pur și simplu, detaliul fiecărui element sonor și reverberația naturală care îl însoțește sunt izbitoare. Claritatea, dar și percusivitatea dată de redarea curată a sunetelor cu atac rapid (precum exploziile și împușcaturile), sub care se află basul bine definit, fac dintr-un Auzen X-Fi Bravura 7.1 o soluție excelentă pentru jocuri. Dacă aveți buget pentru o astfel de placă de sunet și pentru o pereche de căști care să-i fie egale în calitate, nu ezitați nici o clipă - își face tot banii.

Marius Ghinea

Airlive WL-2600CAM

Fugi de ochiul soacrei!

Denumirea completă este Airlive Wireless Pan Tilt Night Vision IP Camera WL-2600CAM și deja mi s-a încălzit limba-n gură. Nu asta contează. Ideea este că niște capete luminate de la Airlive au pus la punct un sistem foarte compact de monitorizare capabil să ofere imagini mult mai clare și mai „panoramice” decât o banală cameră IP cu obiectiv fix. Airlive WL-2600CAM poate fi conectată într-o rețea de calculatoare fie ea chiar și wireless și prin intermediul unui browser web se pot vizualiza imaginile live capturate de obiectivul inteligent, iar la nevoie se pot executa comenzi de mișcare a obiectivului de tip sus-jos, stânga-dreapta doar printr-un simplu clic de mouse. Camera are un design destul de interesant, nu este nici de ignorat, dar nici foarte agresivă atunci când o vezi pentru prima dată. Ea este concepută pentru a acoperi incinte relativ mici ca dimensiuni, având o distanță maximă de funcționare de aproximativ 10 metri. Imaginile capturate au o rezoluție VGA de doar 640x480, destul de mică, dar suficientă cât să îți dai seama că prietenii îți scotocesc prin sertarele și fonierul din camera ta. Pentru că e gândită să poată fi accesată și de pe internet, există posibilitatea de a regla framerate-ul sau lățimea de bandă maximă pe care o

poate ocupa în cazul în care vizualizarea se face din exterior. Airlive WL-2600CAM poate să păzească nonstop. Chiar și pe o beznă adâncă, ea poate afișa imagini clare din zona în care este amplasată datorită celor 12 senzori infraroșii. Camera este livrată și cu accesorii ce permit montarea sa chiar și pe un perete sau tavan. Imaginația e singura limită.

Ofertant: Partenerii Airlive, Preț: 989 Lei

LaCie Minimus USB 3.0

Maximus vitezum transferatus

Dacă vă gândiți cum stocați toate imaginile generate de camera de supraveghere amintită mai sus sau pur și simplu sunteți risipitori desăvârșiți de spațiu de stocare oferit de hard diskurile personale, atunci vă recomand o astfel de soluție de stocare externă. Experiența celor de la LaCie este recunoscută la nivel mondial și acest lucru se simte. În ciuda valorii de 1 TB spațiu de stocare, LaCie Minimus USB 3.0 are dimensiunile cele mai reduse la segmentul HDD-uri externe de 3,5 țoli. Eu nu sunt foarte impresionat de colțurile și marginile tăioase ale acestui dispozitiv, însă la capitolul viteză de transfer atât la scriere, cât și la citire nu pot să zic decât „jos pălăria”. Carcasa realizată în întregime din aluminiu asigură o protecție sporită a discului din interior, dar și o suprafață mai mare de disipare a căldurii. În cazul în care dispuneți de un PC nu chiar din ultima generație, trebuie să aveți în vedere și achiziționarea unui controller separat cu interfață USB 3.0. Se știe că la ora actuală există foarte puțini utilizatori care se pot bucura pe deplin de avantajele oferite de portul USB 3.0, iar producătorii care doresc să-și vând mai bine marfa ar face un mare favor clienților incluzând ca bundle un astfel de adaptor. La urma urmei, de noi depinde. Grijă mare să nu răătăciți gigabiții ramași liberi :).

Ofertant: Partenerii LaCie, Preț: 445 Lei

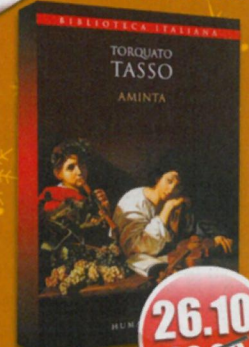
NOUTĂȚI
Librăria
CHIP
ONLINE.ro

Comandă
online cărțile
și ai până la

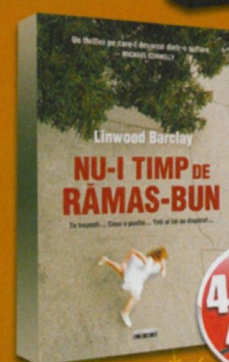
10%
REDUCERE*

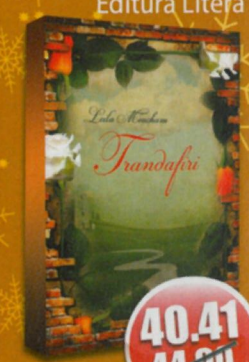
Editura Litera

Editura Humanitas

Editura Leda

Editura Litera

31.60
34.00

Editura Humanitas

40.41
44.90

Detalii pe www.chip.ro/librarie

pentru comenzi: Catalin Iordache, catalin.iordache@3dmc.ro,
telefon: 0741.248.348, 0368.415.003
*oferta valabilă în limita stocului disponibil

Asus RT-N56U

Transferă datele cu stil

Echipamentele dedicate transferurilor de date între două sau mai multe PC-uri, laptopuri sau alte device-uri sunt de obicei înglobate în carcase realizate din metal sau plastic și au un design pătrăș, simplist și fără prea multe elemente de atracție. Mult timp, s-a pus accentul pe funcționalitate și mai puțin pe aspect. Multe dintre ele sălășluiesc prin tot felul de cotloane, ascunse de cele mai multe ori de ochii lumii. Acest concept este însă pe cale de a se schimba, mai ales că noi, clienții, am devenit mai pretențioși și am început să căutăm lucruri cât mai interesante, mai spectaculoase și mai atractive. Acest val de cereri, odată ajuns la producători, începe să prindă contur și să se materializeze în tot felul de echipamente, unele mai năstrușnice ca altele. Asus este de mult în această horă și rezultatele sunt vizibile. După părerea mea, Asus RT-N56U sparge tiparele cu care eram obișnuiți în cazul unui router wireless. Combinația glossy cu textura ușor vălurită ce acoperă suprafața superioară a router-ului va funcționa ca un adevărat magnet pentru curioși. Poziționarea acestuia pe un birou sau pe alte piese de mobilier se poate face fie în mod orizontal, fie în plan vertical. De altfel, producătorii îl și promovează în acest fel deoarece accesul către cele 5 porturi Ethernet și cele 2 porturi USB este mult mai facil. Acestea sunt poziționate pe una din lateralele device-ului și sunt ușor mascate de o extensie a feței sale glossy pentru a nu afecta estetica sa în momentul în care va fi „intubat” cu tot felul de cabluri. Deși are 5 porturi de tip Gigabit în dotare, ar fi păcat să-l înfășurăm cu fire când în interiorul lui Asus RT-N56U există două module wireless de mare viteză ce activează pe plaja de frecvențe de 2,4, respectiv 5 GHz. De asemenea, și cele două seturi de antene gândite să funcționeze pe aceste frecvențe sunt înglobate în router tocmai pentru a nu strica în vreun fel de

signal revoluționar. Pe suprafața lucioasă a router-ului se găsesc și câteva simboluri ce sunt iluminate în funcție de starea sa de activitate. Cu ajutorul acestora, puteți găsi și remedia eventuale probleme ce pot apărea în timpul funcționării. Bineînțeles, înainte de toate se recomandă să aruncați cel puțin o privire asupra meniurilor de configurare. Acestea nu sunt cu mult diferite ca aspect sau funcționalitate de alte modele de router-e Asus. Că o fi rău sau bine, asta rămâne să decideți voi, însă rămâne cert faptul că sunt incredibil de intuitive și ușor de deslușit în caz de nevoie.

Pe partea de securitate, lucrurile stau foarte bine, începând de la firewall-ul puternic inclus și continuând cu funcții de protecție la atacuri de tip DoS, filtrarea adreselor de tip MAC sau a adreselor site-urilor pe care le considerați suspecte sau conțin informații periculoase. Cele două porturi USB din dotare pot fi folosite pentru a conecta un disc extern, o imprimantă sau chiar un modem 3G. Dacă alegeți să atașați un disc extern, acesta poate fi accesat fără probleme prin rețeaua locală sau de pe internet grație unei funcții de FTP pe care o pune la dispoziție. Nici pasionații de download-uri masive prin FTP sau BitTorrent nu sunt ignorați. Aceștia primesc bundle o aplicație prin intermediul căreia pot pune la muncă router-ul chiar și atunci când au sistemul personal oprit.

Dacă aveți suspiciuni că producătorii și-au îndreptat atenția mai mult asupra designului decât asupra performanțelor, ei bine greșiți. Sunt chiar plăcut surprins de performanțele sale și de ratele de transfer obținute chiar și în condițiile în care plaja de echipamente din jurul meu ce operează pe frecvența de 2,4 GHz este foarte aglomerată. Pe zona de 5 GHz situația stă chiar și mai bine; am reușit constant să obțin rate de transfer de peste 120 Mbps între două dispozitive wireless. Bună treabă.

Asus O!Play Mini

Simplu și la obiect

Decizia de a achiziționa un player multimedia este destul de dificilă în condițiile în care pe piață există tot felul de soluții care mai de care mai strălucite. Dacă unele dintre ele sunt de-a dreptul deosebite încă de la prima apariție, există și modele ce sunt îmbunătățite pe parcurs. Asus merge pe cea de-a doua variantă, preferând să lanseze modele noi de media playere pentru a veni în sprijinul clienților și oferindu-le produse cât mai variate la prețuri diferite. Asus O!Play Mini este cel mai recent model de media player și, spre deosebire de variantele predecesoare, vine și cu plusuri și cu minusuri. În comparație cu modelul O!Play prezentat nu demult tot în aceste pagini, noua versiune renunță la avantajul portului USB 3.0, însă rămâne foarte hotărâtă când vine vorba de a reda materiale audio-video în format fullHD. Nici partea de conectică nu a fost lăsată deoparte. Noua versiune include doar un conector HDMI pentru ieșire audio și video digitală și setul imbatabil de conectori RCA pentru a oferi divertisment analogic chiar și unor televizoare de generație mai veche. Găsim și un cititor de carduri pentru a fi pe placul celor mai răspândite modele de carduri de memorie și a facilita vizionarea unui slideshow cu fotografiile pe care tocmai le-ați făcut. Asus O!Play Mini se bucură și de avantajele oferite de mica telecomandă inclusă. Nu mai e la fel de ergonomică, dar e destul de practică și utilă. Cu firmware-ul existent s-a putut rula majoritatea formatelor de fișiere video și audio, cu precădere formatele MKV, DivX și Xvid, care sunt mai uzuale. Nu am întâmpinat probleme nici pe partea audio, însă e destul de neplăcut să îți asculți colecția de melodii preferate în boxeale unui televizor, fie el chiar și... LED. Fiind soluția „mini”, automat și dimensiunile aparatului au intrat la apă, asta am înțeles-o, dar în privința meniurilor, de ce există uneori acea întârziere deranjantă între comanda dată din telecomandă și execuția ei efectivă pe ecran? Hmm... cred că e ceva legat de prețul său mai mult decât rezonabil.

Ofertant: Partenerii Asus. Preț: 299 Lei

CM Storm Inferno

Dezbină și cucerește

Cooler Master nu este o companie orientată spre produse dedicate zonei de gaming, însă atunci când există cerere, de ce să nu existe și ofertă. Multe companii gândesc la fel, dar puțini reușesc să facă ceva notabil. Din punctul meu de vedere, Cooler Master a găsit o rețetă incredibil de reușită. De curând, a lansat un al doilea model de mouse, evident dedicat jucătorilor profesioniști. De la prima vedere, CM Storm Inferno pune la dispoziție un întreg arsenal de butoane și funcții după care gamerii sunt înnebuniți. Ergonomia este și ea destul de bine gândită, nu oferă prea multe opțiuni în materie de reglaje sau alte finețuri de acest gen, însă este proiectat să fie ambidextru, adică să poată fi utilizat chiar și de persoanele stângace. Îmi place că butoanele sunt bine poziționate, dar și mai important este că acestea au dimensiuni generoase. Acest lucru contribuie semnificativ la ergonomie, făcând operarea lui mult mai relaxată. Câțiva colegi spun că are un design agresiv, cu anumite influențe din schițele mașinilor de curse. Nu vreau să-i contrazic și într-un fel parcă le-aș da dreptate, dintr-un anumit punct de vedere parcă ar emana un fel de agresivitate.

Fiind catalogat drept mouse de competiție, producătorii nu s-au zgârcit când a venit vorba de performanțele senzorului laser. Acesta atinge o rezoluție maximă de 4000 de dpi și, după cum deja ne-am obișnuit, această valoare poate fi ajustată „din mers”. Cu ajutorul aplicației oferite bundle se pot regla valorile celor 5 trepte de ajustaj ale acestui senzor. Nu sunt mulțumit de modul în care acestea pot fi deduse în timpul acțiunii. E drept că se aprind niște beculțe, însă sunt amplasate într-o zonă destul de ciudată. Probabil într-un meci de WoW vi se oferă foarte rar ocazia de a schimba rapid aceste setări. Rar mi-a mai fost dat să întâlnesc în meniurile aplicațiilor de tuning ale mouse-urilor opțiuni mai avansate cu privire la performanțele butoanelor. CM Storm Inferno oferă până și posibilitatea de a seta o valoare a timpului de răspuns

al butoanelor apăsată în funcție de genurile de jocuri pe care le preferați. Nu degeaba l-au botezat „Inferno” pentru că riscați să vă prindeți rapid urechile prin toate setările care vi se pun la dispoziție. Eu zic să o luăm treptat. Aaaa, what does this button do!?

Un alt aspect interesant căruia cei de la Cooler Master i-au acordat o atenție deosebită este și sistemul de contact al mouse-ului cu suprafața de joc. Felul în care sunt poziționate și modul în care acestea permit alunecarea mouse-ului pe aproape orice suprafață sunt aspecte foarte importante. Am constatat diferențe de performanță destul de mici în folosirea mouse-ului pe un pad sau direct pe birou. Bravo lor pentru atenția și la aceste detalii... își justifică prețul.

Bogdan S

Ofertant: extreme-computers.ro. Preț: 239 Lei

NOUTĂȚI
Librăria
CHIP
ONLINE.ro

Comandă
online cărțile
și ai până la

**10%
REDUCERE***

Editura Leda

36.00
40.00

PRINCIPESA MARGARETA A ROMÂNIEI
CARTE REGALĂ DE BUCATE

Editura Curtea Veche

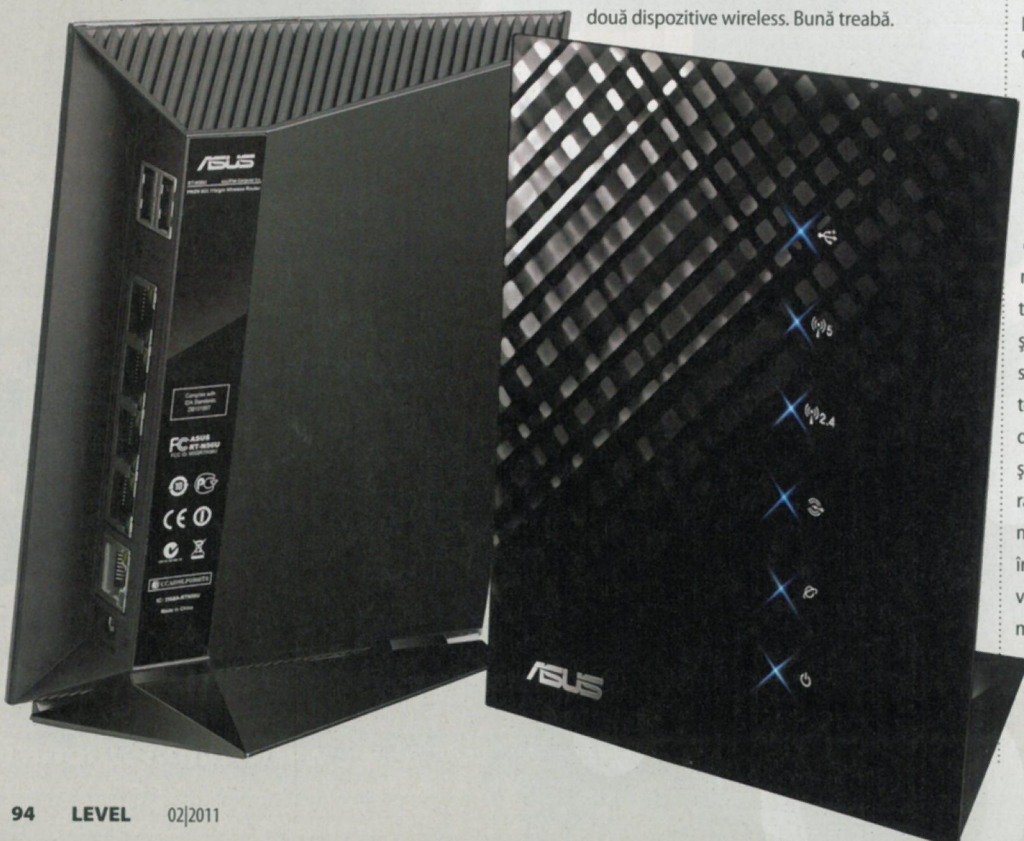

28.80
32.00

Editura Curtea Veche

35.91
39.00

Detalii pe www.chip.ro/librarie
pentru comenzi: Catalin Iordache, catalin.iordache@3dmc.ro,
telefon: 0741.248.348, 0368.415.003
*oferta valabila in limita stocului disponibil

Titlu: Agentul Cormac

Autor: Neal Asher

Colecția: Nautilus

Autorul englez NEAL ASHER s-a născut în 1961 și, fascinat de O poveste cu un hobbit și de Stăpânul inelelor, și influențat de părinții care erau fani SF, a început să scrie de la 16 ani. Înainte de a se dedica exclusiv scrisului, a lucrat succesiv în industria de mobilier, apoi ca mecanic, programator industrial și grădinar. A debutat în 1989 și primul roman, Gridlinked, i-a apărut în 2001. Până în prezent, a publicat 14 romane și patru volume de povestiri și a fost tradus în limbile rusă, germană, franceză, spaniolă, portugheză, japoneză, cehă și română. Cu o singură excepție, acțiunea tuturor romanelor sale se desfășoară în universul „Polity”; Agentul Cormac face parte dintr-o serie de cinci romane.

„Science fiction de cea mai bună calitate, romanul reușește să ofere mai mult decât divertisment și acțiune - ridică întrebări tulburătoare despre identitate și esența umanității, examinează potențialul și pericolele noilor tehnologii, precum și evoluția deliberată a unor personaje care trăiesc, respiră și uneori mor în slujba comunității lor.

Isaac Asimov's Science Fiction Magazine

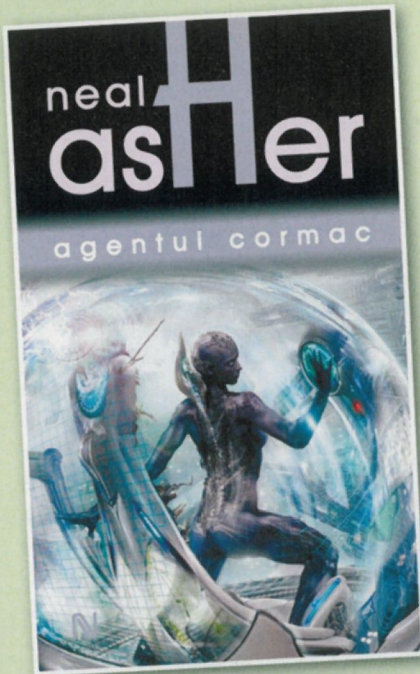
„O carte violentă, aspră și delicios de amuzantă, cu intrigă bizantine și un talent incomparabil al narațiunii.”

Locus

„Ce înseamnă să fi om?” este una dintre întrebările fundamentale ridicate de literatura SF, iar Asher o abordează într-o manieră fascinantă din ambele direcții: atât din punctul de vedere al oamenilor, cât și al inteligenței artificiale.”

Interzone

„În SF-ul contemporan, Neal Asher se numără printre expertii explorării meditative a consecințelor progresului din tehnologie și știință, făurind din concluziile sale soci-

etăți interstelare plauzibile și interesante.”

Analog Science Fiction Magazine

„Asher revine în universul Polity cu grație, stil și panas, la care se adaugă viziunea măreață în genul space opera. Imaginația lui este excepțională, iar intrigile incredibile de întortocheate.”

The New York Times Book Review

CÂȘTIGĂTORII LUNII DECEMBRIE

Cei cinci câștigători ai concursului NEMIRA, ediția decembrie 2010, ce a avut ca premii cinci romane Peregrinările lui Tuf de George R.R. Martin, sunt următorii: **Sburlea Constantin** din Timișoara, **Macovei Dan** din Timișoara, **Lica Grațian** Tiberiu din Craiova, **Petrea Vlad Dorin** din Blaj și **Militaru Ionuț** din Bănești.

Info: Câștigătorii sunt rugați să contacteze redacția la adresa de e-mail emaneala.negura@3dmc.ro sau la numerele de telefon 0268.415.158, 0268.418.728

Rândurile de mai jos sunt doar o înșurire de gânduri aleatorii culese în momentele în care mă scameam să încropesc această recenzie. De ce m-am scameat? Pentru că filmul e perfect fără să spună însă nimic, e un desen bestial, dar fără povești. M-a redus la tăcere, m-a Kelly Bundy-ficat...

Geniul traducător din spatele titlurilor românești lovește din nou, ce poveste încălțată visezi dom'le? Numele original este Tangled (încurcat, încurcătura) și face mai mult un aprolo la faptul că eroina are părul foarte lung, aruncă o privire la poster măcar, dacă viziunea filmului a ajuns să fie o problemă. Povestea nu e încălțată deloc, ba e chiar din topor... mă rog... luna asta pare să fie luna Epic-Disney pentru mine, am scris/ despre un joc și un film făcute de Disney, în timp ce ambele jocuri au în componența numelui cuvântul Epic... oare ce s-ar întâmpla dacă mâine nu ar mai exista internetul, cum aș mai alege un film? IMDB-ul a ajuns să fie Biblia, nu mai am timp să le încerc pe toate și am nevoie de o sortare, caut de exemplu Tangled: nota? 8.2 (o să fie 8.1 până apare revista). Perfect! Media notelor primite de la oamenii de peste 45 de ani? (nu de alta, dar am observat că, în cazul filmelor, sunt foarte bătrân, dacă

oamenii în vârstă spun că e OK, atunci sunt 90% șanse să-mi placă) 7.9. Respectabil! Nota primilor 1000 de oameni care au votat cel mai des? 7.3. Interesant! Deci un film bun, dar oarecum superficial în ochii celor care văd filme pe bandă. Europeanii? 8.1. Da! Bun fără discuție. Să mergem! ... faptul că IMDB-ul îți aduce la un clic distanță un raport atât de complex te ajută, pe tine ca utilizator, dacă te interesează sociologia, să observi câteva nuanțe cât se poate de interesante. Dacă ne uităm la Matrix, de exemplu, observăm că filmul este clar adresat în principal bărbaților sau că populația non-USA a votat mai bine filmul... dar să schimbăm subiectul înainte să vină Caleb să ne certe că vorbim despre manele... ce-ar fi să încercăm și noi o notă preferențială cu plecare, pentru versiunea 3D a filmului, din 10, ca la gimnastică: nu avem bani de 3D și alegem versiunea normală? 9. Filmul este făcut special pentru 3D și se bazează în primul rând pe partea vizuală (pasionații CGI vor aprecia). Nu ne plac music-hall-urile? 8. Filmul nu are multe melodii cântate, dar nu duce nici lipsă, în dulcele stil clasic Disney. Desenele nu ne fac cu ochiul? 7. Chiar și pentru „adulti” filmul are ce oferi. Ne ducem singuri? 6. Filmul se adresează în principal familiilor, cuplurilor, tinerilor îndrăgostiți și doar în ultimul rând singurilor. Nu avem bani de bilet? 4. Și nu ne ducem, nimic mai simplu. Avem 50+ canale românești, trebuie să fie altceva pe unul dintre ele. Tot ce pierdem, dacă vă luați după oamenii ăștia de pe IMDB, e doar cel mai bun desen Disney făcut în ultimii 20 de ani (Pixar nu se pune).

film

DOUĂ REVISTE LA SUPER PRET!

FOTO-VIDEO

fotoworld.chip.ro DIGITAL

9⁹⁵ LEI

Collection

ediția 05/2010

ediția 06/2010

ediția 03/2010

ediția 02/2010

ediția 05/2010

Câștigă una din cele cinci cărți Agentul Cormac de Neal Asher răspunzând la întrebarea:

În ce an a debutat Neal Asher?

- ▶ 1979
- ▶ 1989
- ▶ 2009

☐
☐
☐

Nume, prenume

Cod numeric personal

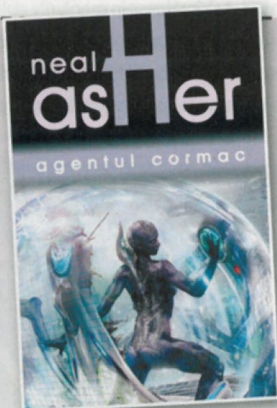
Str. Nr. Bl. Sc. Ap.

Localitate

Cod Poștal Județ

Telefon e-mail

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa 3 D Media Communications SRL, OP 2 CP 4, 500530 Brașov. Data limită a concursului: 1 martie 2011. Desemnarea câștigătorului se face prin tragere la sorți. Numele câștigătorului va fi publicat în ediția de luna aprilie 2011 a revistei. Prin completarea și expedierea talonului se exprimă acordul dvs. ca informațiile conținute de talon să fie înregistrate și prelucrate de către editura SC 3 D Media Communications SRL în scop statistic, pentru trimiterea de comunicări comerciale proprii sau ale sponsorului concursului.

ncv

www.

www.gunblood.com

Nu vei ști niciodată cât de rapid ai putea fi într-un duel cu pistoale în fața cârciumii dacă nu vei face testul de îndemănare, precizie și viteză de pe... citește site-ul din titlu.

www.funforever.net/archives/finger-shadow-illusions/

Mergi constant la chefură la care nimeni nu se distrează? Ai vrea să fii în stare să faci ceva care să-ți aducă faimă printre triștii tăi colegi de breaslă? Întră repede pe site-ul din titlu și învață să faci cele mai reușite umbre pe pereți.

NEXT ISSUE*

review

Cu moartea pre moarte călcând...

review

Doar tu și spațiul. Mort.

review

Trecutul va fi isteric sau nu va fi deloc!

*Cu titlu informativ

Pentru ca tu să obții **FOTOGRAFII SPECTACULOASE** îți oferim **84 de PAGINI** cu și despre fotografie

Vrei mai mult decât o simplă poză?
VREI FOTOGRAFIE?

Participă și tu la
seminariile și workshop-urile
organizate de revista **FOTO-VIDEO**
pe parcursul întregului an
Detalii pe fotoworld.chip.ro

Librăria
CHIP
ONLINE.ro

Comandă online revista pe
www.chip.ro/shop

DINCOLO DE ORICE LIMITĂ
mediu deschis, fără egal

DINCOLO DE ORICE STIL
condu cele mai tari mașini din lume

DINCOLO DE ORICE PASIUNE
fii stăpânul șoselelor în cursele online

TDU2

TEST DRIVE[®]

UNLIMITED

Beyond Racing

tdu2.com

PC DVD

PS3

PlayStation Network

XBOX 360

MOO.R

Test Drive® Unlimited 2 © 2011 Atari, Inc. Toate drepturile rezervate. Test Drive®, M.O.O.R.® și sigla M.O.O.R.® sunt mărci comerciale deținute de Atari, Inc. în Statele Unite ale Americii și alte teritorii. Dezvoltat de Eden Games S.A.S. Distribuitor de Atari Europe S.A.S., Lyon, France. Atari și sigla Atari sunt mărci comerciale deținute de Atari Interactive, Inc. Susținut și distribuit de Namco Bandai Partners S.A.S. în Europa. „Aston Martin” și sigla Aston Martin Wings (și denumirile modelelor, inclusiv „DB9”, „DBS”, „Volante”, „Vantage” și „One-77”) sunt mărci comerciale deținute de Aston Martin Lagonda Limited. Acest produs este dezvoltat sub licență și include mărci comerciale și alte materiale, cum ar fi copyright-uri și design-uri deținute de Aston Martin. Aceste materiale nu pot fi reproduse, șterse sau folosite fără acordul scris din partea Aston Martin Lagonda Limited. Mărcile comerciale, design-urile și copyright-urile sunt folosite cu acordul Bugatti International S.A. Xbox, Xbox 360 și siglele Xbox sunt mărci comerciale deținute de grupul de companii Microsoft și sunt folosite sub licența acestuia. „PS3”, „PlayStation” și „PS” sunt mărci comerciale deținute de Sony Computer Entertainment Inc. Toate drepturile rezervate. Software platform logo (TM and ©) EMA 2006.